ALISTAIR MACLEAN

Kémek a Sasfészekben

FORDÍTOTTA

FALVAY MIHÁLY

ALISTAIR MACLEAN

KÉMEK A SASFÉSZEKBEN

EURÓPA KÖNYVKIADÓ

BUDAPEST 1984

ALISTAIR MACLEAN WHERE EAGLES DARE
WILLIAM COLLINS SONS AND CO LTD, LONDON
COPYRIGHT © 1967 CYMBELINE PRODUCTIONS LTD

HUNGARIAN TRANSLATION © FALVAY MIHÁLY 198

1

A négy nagy dugattyúsmotor vibráló dübörgése elviselhetetlenül hasogatta az emberek dobhártyáját. A fogvicsorító lárma decibelszintje, gondolta Smith, magasabb, mint egy kazánüzemé, amely ráadásul végeérhetetlen túlórában dolgozik. A műszerekkel telezsúfolt, szűk pilótafülkében farkasorditó szibériai hideg uralkodott. Smith már csak azért is a szibériai kazánüzemet választotta volna, mert az, minden hátránya ellenére, nincsen kitéve annak, hogy lezuhan, vagy nekicsapódik egy sziklafalnak, ami az adott körulmények között nem látszott valószínűtlennek, sőt inkább az ellentéte volt az, még ha a nagy Lancaster-bombázó pilótája szemlátomást fütyült is az egészre. Smith elfordította tekintetét a sötét és átlátszatlan külvilágról — a szélvédő ablaktörlői reménytelen harcot vívtak a hóviharral —, és ismét szemügyre vette a bal oldali parancsnoki székben ülő embert.

Cecil Carpenter repülő alezredes annyira otthon volt ebben a környezetben, mint a legboldogabb osztriga a tulajdon héjában. A szibériai kazángyárral való összehasonlítást bizonyára bomlott elme bomlott szüleményének tartotta volna. Lerítt róla, hogy számára a velőrázó vibrálás fölér a leggyöngédebb masszázzsal, a motorbömbölés az altatódallal, s a dermesztő hideg éppen a legalkalmasabb hőmérséklet a gondtalan olvasgatáshoz. Carpenter előtt, kényelmes olvasótávolságban, egy könyv lebegett a fülke oldalára szerelt visszahajtható könyvtámaszon. Smith meg-megpillantotta a harsány borító egy részét: véres kés állt ki egy fiatal, meztelen nő hátából. A repülő alezredes szemlátó-

mást nem sokra becsülte korunk komolyabb szépíróit. Lapozott egyet.

— Ragyogó — biccentett elismerően, s megszívta embertelenül bűzlő, viharvert pipáját. — Ez a pofa aztán tud írni. Indexen van persze, Tremayne fiam — mondta az üde arcú, fiatal másodpilótának —, így hát nem adhatom kölcsön, amíg nagykorú nem lesz. — Elhallgatott, ellegyezte orra elől a pipafüstöt, hogy jobban lásson, s vádló tekintetet vetett másodpilótájára. — Tremayne, repülő főhadnagy, már megint azt a szorongó aggodalmat látom az arcán.

— Igen, uram. Azazhogy nem, uram.

— Korunk rákfenéje — mondta bánatosan Carpenter. — Annyi minden hiányzik ezekből a mai fiatalokból. Példának okáért, nem tudják élvezni a jó pipadohányt, és nem bíznak a parancsnokukban. — Sóhajtott egy nagyot, gondosan megjelölte, hol tart a könyvben, félrehajtotta a támaszt, s kiegyenesedett. — Hiába vágyik az ember egy kis békére és nyugalomra a tulajdon gépe fedélzetén.

Elhúzta az oldalablakot. A hirtelen fölerősödő motordörgéssel jeges-havas szélroham tört be a fülkébe. Carpenter elfintorodott, és kidugta a fejét, kesztyűs jobb kezét tartva ellenzőül a szeme fölé. Öt másodperccel később csüggedten megcsóválta a fejét, s szemét lehunyva, fájdalmasan fintorogva visszabújt, bezárta az ablakot, és lesöprűzte a havat égővörös hajáról és csodás rozmárbajuszáról, majd hátrafordulva, Smithre tekintett.

— Nem kis dolog, őrnagy úr, eltévedni egy hóviharban a háború sújtotta Európa éjszakai egén.

— Már megint, uram? — tiltakozott Tremayne.

— Senki sem tévedhetetlen, fiacskám.

Smith udvariasan mosolygott. — Úgy érti, uram, hogy nem tudja, hol vagyunk?

— Honnan tudnám? — csodálkozott rá Carpenter. Lejjebb csusszant a pilótaülésben, s félig hunyt szemmel egy hatalmasat ásított. — Hisz én csak a sofőr vagyok. Van nekünk egy navigátorunk is, ha igaz, s a navigátornak van radarkészüléke, ámbár én, mi tagadás, egyikben sem bízom.

— Lám, lám — csóválta a fejét Smith. — Hogy nekem mekkorát hazudtak a légügyi minisztériumban. Azt mondták, ön háromszáznál is több bevetést repült, és jobban ismeri Európát, mint a tenyerét.

— Rosszindulatú rágalom. Az ellenségeim találták ki, nehogy valami jó kényelmes állást kapjak egy londoni íróasztal mögött. — Carpenter az órájára nézett. — Szólni fogok pontosan harminc perccel azelőtt, hogy kilapátoljuk magukat az ugrózóna fölött. — Megint megnézte az óráját, és szigorúan összevonta a szemöldökét. — Tremayne repülő főhadnagy, az ön súlyos kötelességmulasztása veszélyezteti az akció sikerét.

— Uram? — mélyültek el az aggodalmas redők Tremayne ábrázatán.

— Pontosan három perccel ezelőtt kellett volna megkapnom a kávém.

— Igen, uram. Máris, uram.

Smith elmosolyodott, s kiegyenesedve a pilótaülés fölé görbült testtartásából, hátravonult a gép törzsébe. Ebben a hideg, sötét, barátságtalan odúban, amely leginkább vasból készült sírboltra emlékeztetett, kétszeres erővel rohanta meg a szibériai kazánüzem képzete. A zajt itt csakugyan alig lehetett elviselni, a hideg is harapósabb volt, s a vízpárát izzadó törzskeretek a világon semmi enged-

ményt nem tettek az ember kényelmi igényének. A padlóra csavarozott hat fémvázas, vászonhuzatú szék, a funkcionalizmus megannyi agyréme, még kevesebb vigaszt nyújtott. Ha ezeket a szadista elmével tervezett kínzóeszközöket netán az angol börtönökben akarnák rendszeresíteni, országos botrány lenne a dologból.

A hat széken hat ember gunnyasztott: nyomorúságosabb alakokat rég nem látott Smith. Mint ő maga, a hat ember is a német hegyivadászok egyenruháját viselte. Mint Smithnek, nekik is két-két ejtőernyőjük volt. Egyfolytában vacogtak, toporogtak, a karjukat dörzsölték; fagyott leheletük nehéz ködként ülte meg a jéghideg levegőt. Szemben velük, jobboldalt, feszes acélhuzal nyújtózott az ajtó fölött; a huzalon karabinerek sorakoztak; a hozzájuk erősített kábelek összehajtogatott ejtőernyőkhöz voltak kötve. Az ejtőernyők különféle alakú és méretű csomagokon feküdtek, tartalmára csak az egyiknek lehetett következtetni: több pár síléc kandikált ki belőle.

A legközelebbi ejtőernyős, egy sötét, komor, latinos arcú férfi föltekintett Smithre. Smith arra gondolt, hogy soha ilyen boldogtalannak nem látta Edward Carraciolát.

— Hm? — Carraciolának a hangja sem volt vidámabb, mint az arca. — Fogadok, halvány gőze sincs róla, hol járunk.

— Ez az ember szemlátomást úgy navigál a háborús Európa fölött, hogy időről időre kinyitja az ablakot és beleszagol a levegőbe — ismerte el Smith. — Én azonban mégsem aggódnék . . .

Elhallgatott, mikor a hátsó traktusból előtűnt a

toronylövész őrmester. Gőzölgő kávéskannát és bádogbögréket hozott.

— Én sem aggódnék, uram — jegyezte meg elnéző mosollyal az őrmester. — Az alezredesnek megvannak a maga kis hóbortjai. Kávét, uraim? Odahaza a támaszponton azt szokta mesélni, hogy végig detektívregényt olvas, és a lövészektől kérdi meg néha, hol is vagyunk.

Smith gémberedett ujjait a bögre köré fonta. — *Maga* tudja, hol vagyunk?

— Hogyne tudnám, uram — mondta őszinte meglepetéssel az őrmester, s a géppuskatoronyba vezető vaslépcsőre mutatott. — Másszék fel, uram, és vessen egy pillantást jobb kéz felé a földre.

Smith kérdően vonta föl a szemöldökét, átadta a bögréjét, fölkapaszkodott és kinézett a torony plexikupoláján. Néhány másodpercig csak a feketeséget látta, de aztán a kavargó hóesésen át lassacskán derengő világosságot pillantott meg odalent, s a derengésből fokozatosan összeállt egy város kivilágított utcáinak zegzugos rajza. Smith arca egy másodpercig csak hitetlenkedő ámulatról árulkodott, de gyorsan visszanyerte szokásos komor, zárkózott kifejezését.

— Lám, lám — vette vissza a bögréjét. — Figyelmeztetni kéne ezeket a lentieket, hogy Európa-szerte kötelező az elsötétítés.

— Svájcban ugyan nem, uram — mondta türelmesen az őrmester. — Bázel fölött vagyunk.

— Bázel? — meredt rá Smith. — Bázel! Te jóisten, vagy hetven-nyolcvan mérfölddel eltértünk az útiránytól! A terv szerint Strasbourgtól északra kellett volna áthaladnunk.

— Úgy van, uram — mondta zavartalanul az őr-

mester. — Az alezredes azt állítja, nem ért az útvonaltervekhez. — Bocsánatkérően elvigyorodott. — Az igazat megvallva, uram, rendszeresen erre repülünk Vorarlbergbe. Keletnek megyünk a svájci határ mentén, aztán Schaffhausentől délre átvágunk . . .

— De hisz az svájci légtér!

— Csakugyan? Tiszta időben látni Zürich fényeit. Azt mondják, Carpenter alezredesnek állandóra lefoglalt szobája van a zürichi Baur-au-Lacban.

— Micsoda?

— Azt mondja, ha választania kell a németországi hadifogolytábor és a svájci internálás között, ő tudni fogja, a frontnak melyik oldalán érjen földet . . . Elrepülünk a Boden-tó svájci partja mentén, aztán keletnek, Lindau felé fordulunk, fölhúzunk nyolcezer lábra, hogy össze ne találkozzunk a hegyekkel, és onnan már csak egy ugrás a Weissspitze . . .

— Értem — mondta kábán Smith. — Hanem a svájciak . . . nem tiltakoznak?

— Dehogynem, uram. Gyakran. És mindig azokon az éjszakákon, amikor mi arrafelé járunk. Carpenter alezredes azt állítja, mindez valami gonosz Luftwaffe-pilóta mesterkedése, aki őt akarja rossz hírbe hozni.

— Mi más lehetne? — mondta Smith, de az őrmester akkor már úton volt a pilótafülke felé. A Lancastert megbillentette egy váratlan légzsák; Smith elkapott egy fogantyút, Morris Schaffer hadnagy pedig, az amerikai OSS* tagja, Smith közvet-

*Office of Strategic Services (Stratégiai Szolgálatok Hivatala): különleges hírszerző és szabotázsakciókat végrehajtó amerikai szervezet a II. világháború alatt.

len helyettese, elkáromkodta magát, mivel a forró kávé jó része a combjára loccsant.

— Még csak ez kellett — mondta siránkozva. — Oda a harci morálom. De szép is lenne, ha *csakugyan* lezuhannánk Svájcban! Az a sok jó finom Wienerschnitzel meg Apfelstrudel! Elég volt ez a két év Angliában húskonzerven, tojásporon meg a napi egy uncia margarinon. Schaffer mama kisfia jól akarna már lakni egyszer. Hogy erőre kapjon egy kicsit.

— Tovább is élnél akkor, pajtás — dünnyögte rosszkedvűen Carraciola. Schafferről Smithre ugrott a pillantása, s hosszasan rajta időzött. — Ez az egész bűzlik, őrnagy.

— Nem értem, mire gondol — mondta nyugodtan Smith.

— Ongyilkos vállalkozás ez, arra gondolok. Micsoda béna egy társaság. Csak végig kell nézni rajtunk. — A balján ülő három emberre mutatott: a szőke Olaf Christiansenre, a viking kalózok kései sarjára; a tömzsi, fekete walesire, Lee Thomasra, aki, akárcsak Christiansen, egykedvűen mosolygott; s végül Torrance-Smythe-re, erre a méla oxfordi professzorra, akinél enerváltabb francia grófot aligha végeztek ki a nagy forradalomban, s akiről leritt, mennyivel szívesebben lenne az egyetemen, kedves könyvei között. — Christiansen, Thomas, az öreg Smithy meg jómagam. Egy csapat köztisztviselő, írnokember . . .

— Nagyon jól tudom, micsodák maguk — mondta higgadtan Smith.

— Vagy akár nézze meg magát. — A bömbölő motorzajban Smith megjegyzése észrevétlen maradt. — Őrnagy a skót Black Watch-gyalogezredből. El-

Alameinnél, nem mondom, bizonyára szépen fújta a skót dudát, de mi az ördögnek lett épp maga a parancsnokunk? Már zokon ne vegye, de maga sem ért többet ehhez, mint mi. Vagy itt van Schaffer hadnagy, ez a légicowboy . . .

— A lovakat utálom — jelentette ki hangosan Schaffer. — Ezért hagytam oda Montanát.

— Vagy vegyük George-ot — bökött Carraciola hüvelykujjával az osztag utolsó tagja, George Harrod, a szárazföldi haderő zömök rádiós őrmestere felé, aki mélységesen leverten ült a helyén. — Van egy fogadásom, hogy életében nem ugrott még ejtőernyővel.

— Újságot mondok — közölte sztoikusan Harrod —, repülőgépen is most ülök először.

— Most ül először repülőgépen! — kiáltotta kétségbeesetten Carraciola. — Istenem-atyám, szép kis csődtömeg vagyunk! Csupa szakképzett alpinista, kommandós és kasszafúró kéne ide, és erre kik vannak itt? — Csüggedten megcsóválta a fejét. — Mi!

— Nem volt miből válogatnia az ezredesnek — vetette közbe szelíden Smith. — Legyünk belátóak. Mint tegnap mondta: amiből végképp nincs fölösleg, az az idő.

Carraciola nem felelt, hallgatott a többi is, de Smithnek nem kellett gondolatolvasónak lennie, hogy kitalálja, mi jár a fejükben. Arra gondoltak, amire ő: kezdetben megint ott ültek mindnyájan Londonban, az Admiralitás hadműveleti termében, ahol Rolland tengernagy — forma szerint a Tengeri Hadműveleti Osztály igazgatóhelyettese, valójában az M.I.6, a brit titkosszolgálat kémelhárító részlegének vezetője — és helyettese, Wyatt-Turner ezredes

komoran tájékoztatta őket, s ők komoran tudomásul vették, hogy egy végső kétségbeesés diktálta küldetés végrehajtói lesznek.

— Pokolian sajnálom, fiúk, és a többi, de az idő nagyon sürget — jelentette ki a tagbaszakadt, vörös képű, nagy bajszú Wyatt-Turner ezredes, és pálcájával megbökdösve Németország falitérképét, egy pontra mutatott, kissé északra az osztrák határtól, kissé nyugatra Garmisch-Partenkirchentől. — Itt lőtték le az emberünk gépét, ma, hajnali kettőkor, de a SHAEF* a maga nagy fene bölcsességében, csak délelőtt tízkor értesített bennünket. Az idióták! Idióták először is azért, mert ilyen későn szóltak, és kétszeresen idióták, amiért nem fogadták meg a tanácsunkat. Hát ezek már soha meg nem tanulják, hogy ránk kell hallgatniuk? — Ingerült fejcsóválással ütögette meg ismét a térképet. — Elég az hozzá, hogy itt az emberünk. A Schloss Adlerben, a Sasfészekben. Jó elnevezés, nekem elhihetitek. Ide csak sasok tudnak bejutni. A feladat mármost . . .

— Biztosan tudja ezredes úr, hogy odavitték a foglyot? — szakította félbe Smith.

— Biztosan tudjuk. A Mosquito-gép, amin utazott, a várkastélytól tíz mérföldnyire zuhant le. A pilótának sikerült rádió-összeköttetést teremtenie, mielőtt lefülelte őket egy német őrjárat. — Szünetet tartott, zordan elmosolyodott: — A Schloss Adler, Smith őrnagy, a német titkosszolgálat és a Gestapo

*Supreme Headquarters Allied Expeditionary Forces: a Normandiában 1944-ben partra szálló szovetséges haderő főparancsnoksága.

főhadiszállása Dél-Németországban. Miért vitték volna máshová?

— Hát igen. Hogyan szedték le a gépet, uram?

— Hajmeresztő szerencsével. Az előző éjjel bombáztuk tonnaszám Nürnberget, emberi számítás szerint német vadászgép nem lehetett az osztrák határ száz mérföldes körzetében. És erre, mégis elkapta egy kósza Messerschmitt. De ez mellékes is; az a lényeg, hogy kiszabadítsuk, mielőtt beszélne.

— Pedig beszélni fog — mondta zordan Thomas.

— Olyan nincs, hogy ott valaki hallgasson. De *miért* nem fogadták meg a tanácsunkat, uram? Idejekorán, két napja szóltunk.

— A mértek most már nem számítanak — mondta fáradtan Wyatt-Turner. — A tény az, hogy a fogoly beszélni fog. Tehát kiszabadítjuk. *Maguk* fogják kiszabadítani.

Torrance-Smythe óvatosan megkoszorúlte a torkát. — Vannak ejtőernyős-alakulataink is, uram.

— Fél, Smithy?

— Az csak természetes, uram.

— A Schloss Adler megközelíthetetlen és bevehetetlen. Legalábbis egy ejtőernyős-zászlóaljjal kellene megrohamozni.

— Az persze nem is számít, hogy úgysem lenne idő egy nagyszabású ejtőernyős akció előkészítésére — jegyezte meg Christiansen, akinek szemlátomást megtetszett a javasolt hadmozdulat.

Wyatt-Turner szigorúan rászegezte jeges-kék tekintetét, de válasz nélkül hagyta a megjegyzést.

— Csak egy titkos akció sikerében reménykedhetünk — folytatta. — És onnét, uraim, bízom benne, tudnak titkot tartani. Szakemberei a titkos akcióknak, meg tudnak élni az ellenséges vonalak mögött.

Mindnyájan töltöttek már hosszabb időt ellenséges területen, Smith őrnagy, Schaffer hadnagy és Harrod őrmester a maga szakmájában, önök többiek pedig... öööö... egyéb munkakörökben. Ami pedig...

— De az már régen volt, uram — tört ki Carraciola. — Legalábbis ami Smithyt, Thomast, Christiansent illeti, meg engem. Kijöttünk a gyakorlatból. Nem ismerjük a legújabb fegyvereket és harci technikákat. Arról nem beszélve, hogy a kondíciónk sem a régi. Ez a pár év, amit íróasztal mögött töltöttem, elpuhított, lihegek, mint a kutya, ha ötven yardot kell futnom a busz után.

— Ugyan már, könnyen formába tud lendülni, nem igaz? — mondta hűvösen Wyatt-Turner. — Ami a legfontosabb, hogy Smith őrnagy kivételével mindnyájan jól ismerik Nyugat-Európát. Folyékonyan beszélnek németül. És látni fogják, hogy az a harci kiképzés, amiben részesültek, most is éppolyan hatékony, mint öt éve volt — már persze azon a szinten, amelyen szükségük lesz rá ebben a küldetésben. Önök mindnyájan kivételesen találékony és rátermett emberek. Ha esélye van valakinek is, hát maguknak van. És mindnyájan önként jelentkeztek, ugyebár.

— Önként, persze — mondta rezzenetlen arccal Carraciola, majd elgondolkozva Wyatt-Turnerre nézett. — Csakhogy volna más megoldás is, uram. — Szünetet tartott, és igen halkan folytatta: — Olyan, aminek száz százalék esélye van a sikerre.

— Sem Rolland tengernagy, sem én nem tartjuk magunkat csalhatatlannak — mondta lassan Wyatt-Turner. — Elsiklottunk volna egy lehetőség felett? Meg tudná oldani a problémánkat?

— Meg. Vezényeljenek ki egy Lancaster-századot tíztonnás bombákkal. Úgy véli, beszélni fog *valaki* is utána a Schloss Adlerben?

— Hát az kevéssé valószínű — jegyezte meg halkan Rolland tengernagy, aki, ellépve a térképtől, most szólalt meg első ízben. Rolland tengernagy mindig halkan beszélt. Akinek ilyen óriási hatalom van a kezében, annak nem kell hangoskodnia, hogy meghallják. Kurta, őszülő férfi volt, az arcán mély barázdák, egész lénye tekintélyt parancsoló. — Kevéssé valószínű, hogy akkor valaki is még egyszer megszólaljon. Ugyancsak kevéssé valószínű, hogy maga felfogta volna teljes mélységében a helyzet könyörtelen realitását. A fogoly, Carnaby altábornagy, amerikai katona. Ha elpusztítjuk, Eisenhower tábornok valószínűleg nem a németek ellen, hanem miellenünk nyitná meg a második frontot. — Roszszallólag mosolygott, mintegy tompítandó a szavában bujkáló rendreutasítást. — A szövetségesekhez való viszonyunkban tekintettel kell lennünk bizonyos . . . ööö . . . bizonyos nüanszokra, nem gondolja?

Carraciola nem gondolt semmit, vagy ha gondolt, nem mondta ki. Hallgattak a többiek is. Wyatt-Turner ezredes megköszörülte a torkát.

— Hát ennyi lett volna, uraim. Tehát este tízkor a reptéren. Kérdésük, ugye, nincs több?

— Hogy a fenébe ne lenne, már elnézést a szóért — tört ki Harrod őrmester, akin látszott, hogy csakugyan föl van dúlva. — Mire megy ki ez az egész? Mitől olyan marha fontos nekünk az a fickó? Tulajdonképpen mi a nyavalyáért tesszük kockára az életünket . . .

— Elég legyen, őrmester! — reccsent rá kemé-

nyen Wyatt-Turner. — Megtudták, amit szükséges . . .

— Ha egy embert ilyen életveszélyes útra küldünk, ezredes, azt hiszem, joga van megtudni, miért — szakította félbe Rolland tengernagy szelíden, szinte mentegetőzve. — A többiek tudják. Hadd tudja meg ő is. A dolog roppantul egyszerű, őrmester. Carnaby tábornok az Overlord fedőnevű hadművelet, azaz a második front legfőbb tervezési koordinátora. Mondhatni, mindenkinél többet tud a szövetségesek előkészületeiről. Tegnap este elindult, hogy találkozzék a közel-keleti, az orosz és az olasz fronton tevékenykedő kollégáival, s összehangolják az európai invázió végső terveit. Krétán lett volna a találkozó, az oroszok csak ezt a helyszínt fogadták el, nem lévén olyan gyors gépük, amelyik képes megszökni a német vadászrepülők elől. A brit Mosquito gyorsabb a német gépeknél — az éjjel mégis lelőtték.

Nagy csönd lett a kietlen hadműveleti teremben. Harrod megdörzsölte a szemét, s lassan megrázta a fejét, mintha a gondolatait akarná tisztázni. Mikor megszólalt, dacnak és méregnek árnyéka sem volt már a hangjában. Igen lassan ejtette a szavakat:

— És ha a tábornok beszél . . .

— Beszélni fog — mondta Rolland halkan, de teljes meggyőződéssel. — Olyan ember nincs, aki ne vallana, mint Mr. Thomas az imént megjegyezte. És nem is akarat kérdése. Van egy szer, meszkalinból és szkopolaminból keverik.

— És akkor elárulja nekik a második front terveit — mondta Harrod, akárha álomban. — Elárulja, mikor, hol, hogyan . . . Úristen, akkor le kellene fújnunk az egészet, uram!

— Erről van szó. Le kellene fújni. Ez évben nem nyithatnánk meg a második frontot. További kilenc háborús hónap, további egymillió ember élete. Érti-e már, őrmester, milyen kétségbeejtően sürget az idő?

— Értem, uram. Most már értem — mondta Harrod, és azzal Wyatt-Turnerhez fordult: — Sajnálom, uram, hogy az imént úgy megfeledkeztem magamról. Tudja . . . nos hát, ingerlékeny vagyok egy kissé mostanában.

— Mindnyájan azok vagyunk, őrmester. Akkor tehát tízkor a reptéren. Ellenőrizni fogjuk a felszerelést. — Wyatt-Turner mosolygott, de korántsem jókedvében. — Tartok tőle, hogy az egyenruhák méretével lesz egy kis baj. Korán zártak ma a Savile Row-n.

Harrod őrmester összébb húzta magát székében, s fagyos vállát fagyos kezével csapkodva, rosszkedvűen vette szemügyre egyenruháját. Az uniformis jó három számmal volt nagyobb a kelleténél, a nadrág ráncokat vetett, mint egy elefánt lába. Harrod túlharsogta a Lancaster gépeinek dörgését:

— Ami ezeket a rohadt egyenruhákat illeti, abban legalább igaza volt.

— Minden másban tévedett — fűzte hozzá nyomatékkal Carraciola. — Én most is csak azt mondom, inkább bombázókat kellett volna küldeni.

Smith, aki még mindig ott állt a géptörzs jobb felén, cigarettára gyújtott, és elgondolkodva nézte Carraciolát. Szóra nyitotta a száját, de akkor eszébe jutott: nincsenek ezek olyan hangulatban, hogy odafigyeljenek. Másfelé nézett tehát, és hallgatott.

Elöl, a pilótafülkében Carpenter repülő alezredes már annyira előrecsúszott székében, hogy fejét az üléstámlának támaszthatta, s szemlátomást minden érdeklődését a pipa, a kávé és az irodalom kötötte le. A mellette ülő Tremayne repülő főhadnagyon meglátszott, hogy nem osztozik parancsnoka felhőtlen derűjében. Aggodalmasan összpontosított, szeme szüntelenül járt a műszerfal, a szélvédőn túli homály és parancsnoka között, aki, úgy tetszett, bármelyik pillanatban elszundikálhat. Tremayne hirtelen előrehajolt, s hosszú másodpercekig kifelé bámult a szélvédőn, majd izgatottan Carpenterhez fordult:

— Schaffhausen fölött vagyunk, uram!

Carpenter nehézkesen felmordult, becsukta könyvét, eltolta a könyvtámaszt, felhörpintette kávéját, egy újabb morgással feljebb tornázta magát, s az oldalablakot elhúzva, körülményesen megjátszotta, hogy az alant derengő fényeket vizsgálja, de arra azért vigyázott, hogy szél és hó ne érje az ábrázatát. Becsukta az ablakot, és ránézett Tremayne-re.

— Szavamra — mondta csodálattal —, igaza lehet. Milyen nagy segítség maga, fiacskám, milyen nagy segítség. — Bekapcsolta a fedélzeti telefont, miközben Tremayne meghökkent képet tanulmányozta. — Smith őrnagy? Igen. Harminc perc múlva ott vagyunk. — Kikapcsolta a készüléket, ismét a másodpilótára nézett. — Rendben. Irány délkeletnek, a jó öreg Boden-tó felé. Hanem, az isten áldja meg, maradjon ám a svájci oldalon!

Smith visszaakasztotta a fejhallgatót, és derűs pillantással mérte végig hat emberét.

— Közeledünk. Még fél óra. Reméljük, odalenn nem lesz ilyen kutya hideg.

Megjegyeznivalója nem volt senkinek. Láthatólag

reménye sem sok. Szótlanul, kifejezéstelen arccal néztek egymásra, majd mereven, gémberedetten talpra kászálódtak, s nagyon lassan, nagyon ügyetlenül, dermedten mutató kézzel hozzákészültek az ugráshoz. A magasra csatolt ejtőernyők alá segítettek bekötni egymásnak a hátizsákokat, majd nagy nehezen fölhúzták vízhatlan hónadrágjukat. Harrod őrmester túltett a többieken. Terjedelmes fehér zubbonyt húzott át a fején, üggyel-bajjal becipzározta, s fejére húzta a csuklyát is. Aztán kérdő tekintettel fordult hátra, mivel valaki megveregette a zubbony alatt domboruló púpját.

— Nem szívesen teszem szóvá — mondta bocsánatkérően Schaffer —, de az a gyanúm, hogy a rádiója nem fogja elviselni a földet érés megrázkódtatását.

— Miért nem? — Harrod, ha lehet, még szerencsétlenebb képet vágott. — Ugrottak vele máskor is.

— Lehet, de nem maga. Számításaim szerint maga óránként száznyolcvan mérföldes végsebességgel fog földet érni. Nem szeretném megbántani, de tartok tőle, hogy lesznek nehézségei az ernyőnyitással.

Harrod ránézett, aztán a többi öt, szintén zubbony nélküli bajtársára, majd megfontoltan biccentett, és zubbonyára mutatva, így szólt:

— Azt akarja mondani, hogy *ezt* csak odalent vegyem föl?

— Hát — felelt eltűnődve Schaffer — azt hiszem, lennének előnyei. — Rávigyorgott Harrodra, s az szinte vidáman vigyorgott vissza. Még Carraciola szája sarka is mosolyra görbült. Tapinthatóan oldódott a feszültség a gép fagyos fedélzetén.

— No, ideje, hogy tegyek is valamit az alezredesi fizetésemért, ideje, hogy kiérdemeljem elragadtatott ámulatukat, maguk tacskópilóták — jegyezte meg Carpenter, karóráját tanulmányozva. — Két óra tizenöt perc. Ideje, hogy helyet cseréljünk.

A két ember kioldozta biztonsági övét, és üggyelbajjal helyet cserélt. Carpenter végtelen műgonddal igazgatta a jobb oldali ülés támláját a legkényelmesebb szögbe, addig fészkelődött, amíg az ejtőernyője is jól elhelyezkedett, akkor bekötötte a biztonsági hevedert, majd fejére illesztette és bekapcsolta a mikrofonnal kombinált fejhallgatót.

— Johnson őrmester! — Carpenter soha nem bajlódott a kapcsolatteremtés szabályzat előírta formaságaival. — Ébren van?

Hátul, a navigátor parányi és módfelett kényelmetlen kalickájában, Johnson őrmester nagyon is ébren volt. Méghozzá órák óta. Derengő, zöldes radarernyő fölé hajolt, s szeme csak akkor rebbent le róla, amikor egy-egy rövid pillantással a táblázatait, a térképet, a kettős iránytűt, a magasságmérőt vagy a légsebességmérőt ellenőrizte. Odanyúlt a kapcsolóhoz.

— Ébren vagyok, uram.

— Ha nekinavigál bennünket a Weissspitze oldalának — mondta fenyegetően Carpenter —, biz' isten repülő közlegénnyé fokoztatom le. Másodosztályú repülő közlegénnyé.

— Az nem lenne jó, uram. Kilenc perc és ott vagyunk.

— Csakhogy egyetértünk valamiben. Szerintem is kilenc perc. — Carpenter kikapcsolta a mikrofont, elhúzta az oldalablakot, és kinézett. Az éjszakai égen volt ugyan egy parányi holdfény, de látni mé-

terre sem lehetett talán. A homályló, szürke, vak világban csak a hó szitált. Carpenter visszahúzta a fejét, hatalmas bajszáról lesöpörte a havat, becsukta az ablakot; pipáját, miután vetett rá egy bánatos búcsúpillantást, óvatosan zsebre rakta.

Tremayne számára a pipa elrakása volt a végső bizonyíték arra nézve, hogy az alezredes komolyan munkához akar látni. Aggodalmasan megszólalt:
— Azért ez rázós egy kicsit, nem, uram? Megtalálni a Weissspitzét ebben az egyiptomi sötétségben . . .

— Rázós? — visszhangozta Carpenter nyájasan. — Rázós? Ugyan miért? Hisz akkora, mint egy hegy. Sőt, az is, hegy. El se hibázhatjuk, fiacskám.

— Ettől tartok én is — mondta a másodpilóta, s mélyértelműen elhallgatott, de kisvártatva folytatta:
— És az a platό a Weissspitzén, ahová le kell dobnunk a fiúkat. Mindössze háromszáz yard széles, uram. Fölötte hegy, alatta szikla. És ezek az adiabatikus hegyi szelek, vagy minek is hívják őket, olyan összevissza fújnak, hogy még. Ha egy hajszállal délebbre tartunk, nekimegyünk a hegynek, ha egy hajszállal északabbra, ezek leesnek arról a böhöm nagy szikláról, és a nyakukat szegik valamennyien. Háromszáz yard!

— Miért, mi kéne magának? A Heathrow reptér? Tudja, mennyi az a háromszáz yard? Rengeteg. Tizedannyi szélességű leszállópályára szoktuk letenni ezt a jó öreg csotrogányt.

— Bizonyára, uram. A magam részéről jobban kedvelem a kivilágított leszállópályákat. Sokat segítenek az embernek. Hétezer láb magasságban azonban, a Weissspitze oldalában . . .

Elhallgatott, mert megszólalt a zümmögő. Carpenter hívta a navigátort.

— Johnson?

— Igen, uram. — Johnson még közelebb hajolt a radarernyőhöz, melyen a körbeforgó tapogatósugár felkapott egy fehér pontot, kissé jobbra az ernyő középvonalától. — Megvan, uram! Éppen ott, ahol lennie kell. — Szeme az iránytűre rebbent. — Irány nulla-kilenc-három, uram.

— Derék. — Carpenter rámosolygott Tremaynere, módosította egy csöppet az irányt, és halkan fütyörészni kezdett. — Nézzen csak ki az ablakán, fiacskám. Nekem egészen elázott a bajuszom.

Tremayne elhúzta az ablakot, s amennyire lehetett, kidugta a fejét, de ő is csak a szürke, alaktalan homályt látta. Visszahúzta, és némán megrázta a fejét.

— Annyi baj. Valahol itt kell lennie — mondta bizakodva Carpenter. Beleszólt a telefonba: — Őrmester? Öt perc. Becsatolni!

— Becsatolni! — ismételte meg a toronylövész a parancsot a hét embernek, akik már a menetirány szerinti jobb oldalon álltak sorban. — Öt perc.

Némán csatolták az ejtőernyő karabinerét a fejük fölött feszülő huzalra, s az őrmester mindet sorra ellenőrizte. Az ajtónál ott állt az első ugró, Harrod őrmester. Mögötte Schaffer hadnagy, akit OSS-beli tapasztalatai az osztag legtapasztaltabb ejtőernyősévé avattak; rá hárult az a kevéssé irigylésre méltó feladat, hogy szemmel tartsa Harrodot. Őt követte Carraciola, aztán Smith következett, aki mint az osztag parancsnoka, középen akart maradni, végül Christiansen, Thomas és Torrance-Smythe. Torrance-Smythe mögött két fiatal repülő közlegény állt készenlétben, hogy amint az utolsó ember is kiugrott, utánuk dobják az ejtőernyőre kötözött felsze-

relést. A toronylövész őrmester elhelyezkedett az ajtónál. A levegőben újból feszültség vibrált.

Hùszonöt lábnyira az ajtótól, a gép elejében Carpenter öt perc alatt ötször húzta el az oldalablakot. A fenséges rozmárbajusz sokat vesztett méltóságából, de a repülő alezredes nyilván úgy gondolta, fontosabb dolgok is akadnak az életben, mint egy tönkreázott bajusz. Most már pilótaszemüveget viselt, amelyről egy darab szarvasbőrrel egyfolytában törölgette a havat, de a látvány — vagyis a látvány hiánya — mit sem változott. Csak a szürkén sodródó havat lehetett látni; a pelyhek, alighogy előtűntek, már el is enyésztek a szürke, néma semmiségbe. Carpenter behúzta az ablakot.

Felzörgött a hívójel. Carpenter kapcsolt, hallgatózott, bólintott.

— Három perc — szólt oda Tremayne-nek. — Nulla-kilenc-kettő.

Tremayne elvégezte a szükséges, parányi korrekciót. Most már nem nézegetett ki az oldalablakon, de még a szélvédőn sem. A nagy bombázó vezetésére koncentrált; kirekesztve minden egyebet, három dolgot figyelt a lehető legnagyobb összpontosítással: az iránytűt, a magasságmérőt és Carpentert. Ha egy fokkal délebbre csúszik a kelleténél, a Lancaster nekimegy a Weissspitzének; ugyanez történik, ha a kelleténél egy-két száz lábbal alacsonyabban repül: csak Carpenter egyetlen jelzését mulassza el, és a küldetésnek vége, mielőtt elkezdődhetett volna. A képtelenül fiatal arc teljesen kifejezéstelen volt, a test mozdulatlan; soha ilyen hajszálérzékeny precizitással nem vezette még a Lancastert. Csak a szeme mozgott, s az is módszeres, ritmikus, változatlan séma szerint: az iránytű, a ma-

gasságmérő, Carpenter, az iránytű, a magasságmérő, Carpenter — és másodpercnél hosszabb ideig egyiken sem nyugodott meg.

Carpenter újfent kinyitotta az oldalablakokat és kikémlelt. Az eredmény megint csak ugyanaz: homály, szürke semmi. Még egyre kifelé kémlelő szemmel föltartotta a bal kezét, tenyérrel lefelé, és előreintett vele. Tremayne keze nyomban a gázfogantyúra siklott, és előrébb nyomta. A négy nagy motor dörgése tompább tónusra váltott.

Carpenter visszahúzta a fejét. Ha aggódott is, az arca nem mutatta. Halkan, nyugodtan, szinte vidáman ismét fütyörészni kezdett, ránézett a műszerfalra, aztán Tremayne-re.

— Mondja csak — kezdte csevegő hangnemben —, hallott maga a repülőiskolán egy átesési sebesség nevű furcsa jelenségről?

Tremayne összerezzent, szeme a műszerfalra rebbent, s egy gondolatnyival több gázt adott a motoroknak. Carpenter elmosolyodott, megnézte az óráját, és két kurtát jelzett a zümmögőn.

Hátul, az ajtónál álló toronylövész őrmester feje fölött megszólalt a csengő. Ránézett a feszült, várakozásteljes arcokra, és bólintott.

— Két perc, uraim.

Néhány hüvelyknyire kinyitotta az ajtót, hogy ellenőrizze, könnyen jár-e. Noha az ajtó csak résnyire nyílt meg, ijesztően fölerősödött a motordörgés, de ennél is sokkal kellemetlenebb volt a géptörzsbe betörő jeges-havas szél. Az ejtőernyősök tettetetten közönyös pillantásokat váltottak. Az őrmester tisztában volt a pillantások valódi értelmével; behúzta az ajtót, és ismét bólintott.

— Egyetértünk, uraim. Ilyen időben a kutyát se verik ki.

Carpenter repülő alezredesnek — aki ismét kidugta fejét az oldalablakon — sem lehetett más a véleménye. Öt másodperc ebben a sarkvidéki szélben és hóviharban, s az ember arcát mintha ezer tűvel szúrkálnák; tizenöt másodperc, és a zsibbadt bőr teljesen érzéketlenné válik; hanem az igazi mulatság akkor kezdődik, amikor az ember visszabújik, s várja a megújuló vérkeringéssel járó kínzó fájdalmat. Carpenter azonban eltökélte, nem húzza vissza a fejét mindaddig, amíg jó oka nem lesz rá, s ez az ok nem lehet más, mint hogy megpillantja a Weissspitzét. Gépiesen, egyfolytában törölgette a szemüvegét, pislogás nélkül bámult bele a szürkén kavargó hóba, és reménykedett, hogy meglátja a hegyet, mielőtt az látná meg őt.

Odabent Tremayne szeme egyfolytában rótta ritmikus köreit: iránytű, magasságmérő, Carpenter, iránytű, magasságmérő, Carpenter. Hanem most már Carpenteren mindig egy parányival tovább nyugtatta a tekintetét, várva a hirtelen jelzésre, amikor egy vad mozdulattal balra döntheti a nagy Lancastert; egyéb elhárító manőverre aligha lesz érkezésük. Carpenter balja mozgott ugyan, de jelzést nem adott: ujjaival finoman dobolt a térdén. Tremayne hirtelen és őszinte megdöbbenéssel jött rá, hogy Carpenter ennél nagyobb izgalomra egyszerűen nem képes.

Eltelt tíz másodperc. Eltelt még öt. És még egyszer öt. Tremayne érezte, verejték csorog az arcán a jéghideg kabinban. Alig tudta visszatartani magát,

hogy balra ne rántsa a bombázót, elkerülendő a végzetes ütközést, amelytől immár csak másodpercek választhatják el őket. Tremayne rettegett; nem is álmodta, hogy létezik ilyen eszelős, minden logikát félrehajító rettegés. És akkor valami más hatolt a tudatába. Carpenter bal keze hirtelen beszüntette a dobolást.

Carpenter megtalálta a hegyet. Fantom volt inkább, mint valóság, inkább sejtette, mint látta, de megtalálta. Fokozatosan, alig is észlelhetően, kevéssel jobbra a gép útvonalától megképzett a semmiségből valami, ami több volt, masszívabb volt a képzeletnél. És egyszer csak ott volt, szilárdan, félreérthetetlenül a szinte függőlegesen égbe törő szikla sima, töretlen vonala; szédítő nyolcvanfokos szögben tornyosult fölfelé, s tűnt el odafenn a szürke homályban. Carpenter visszahúzta a fejét, ezúttal nyitva hagyta az ablakot, s bekapcsolta a mikrofonját.

— Johnson őrmester? — A szavakat mereven, gépiesen ejtette, nem mintha kihozta volna a sodrából, amit átélt, hanem mert úgy átfagyott az arca, a szája, hogy nem tudott rendesen artikulálni.

— Uram? — Johnson hangját testetlenné, üressé változtatta a mikrofon, de még ez a fémesen, személytelenül koppanó egyetlen szó sem rejthette el a mögötte megbújó iszonyú feszültséget.

— Szerintem sokkal jobb csengésű név az, hogy Johnson repülő főhadnagy, nem gondolja?

— Uram?

— Pihenjen csak. Látom. Elalhat újra. — Carpenter kikapcsolta a mikrofont, gyorsan kinézett az oldalablakon, fölnyúlt, és a feje fölött megnyomott egy gombot.

A géptörzsben, a jobb oldali ajtó fölött kigyulladt egy vörös lámpa. A toronylövész őrmester az ajtóra tette a kezét.

— Egy perc, uraim — mondta, és azzal ütközésig húzta, és bebiztosította az ajtót. Miniatűr hóvihar süvített be a Lancaster törzsébe. — Ha a vörös fény zöldre vált . . .

Nem fejezte be, egyrészt azért, mert ez a néhány szó így is napnál világosabb volt, másrészt azért, mert a szél és a motorok tomboló lármájában teli tüdőből kellett ordítani, s minden fölösleges szó elfecsérelt erőfeszítésnek számított.

Senki nem szólt egy szót sem, leginkább azért, mert úgysem hallották volna egymást. Az ejtőernyősök néma pillantásai amúgy is ékesszólóan közvetítették közös gondolataikat: ha itt bent ilyen cudar, milyen lehet odakint? Az őrmester intésére felsorakoztak az ajtó előtt, Harrod őrmesterrel az élen. Harrod arckifejezése akár egy keresztény vértanúé, aki első és egyben utolsó oroszlánja elé indul.

A Lancaster, mint egy nagy fekete szárnyas gyík a történelem előtti időkből, dörögve száguldott a Weissspitze sima, meredek sziklafala mentén. A jégkéreggel bevont sziklafal roppantul közel volt, Tremayne mégítélése szerint képtelenül közel. Kilesett a Carpenter melletti nyitott ablakon, és meg mert volna esküdni, hogy a gép jobb szárnya súrolja a hegyet. Az arca most is verejtékben fürdött, de az ajka száraz volt, mint a tapló. Titkon megnyalta, félve, hogy Carpenter meglátja, de nem segített az sem, az ajka csontszáraz maradt.

Harrod őrmester ajka nem volt száraz, de csak azért nem, mert az arca telibe kapta a bombázó

törzsében végigsüvítő vízszintes förgeteget. Egyébiránt benne sem munkált kisebb aggodalom és szorongás, mint Tremayne-ben. Ott állt az ajtóban, kétfelől az ajtónyílást markolva, hogy talpon tudjon maradni az orkánban; szélverte arcán félelem nem, csak véghetetlen csüggedtség látszott. Szeme bal felé fordult, előre, s szinte hipnotizáltan bámulta a gép jobb szárnyának hegyét, amely, úgy tetszett, bármelyik pillanatban elakadhat a Weissspitze oldalában.

Bent a géptörzsben egyre égett a vörös lámpa. A toronylövész őrmester bátorító gesztussal tette Harrod vállára a kezét. Harrodnak kemény három másodpercébe tellett, míg megbűvölt tekintetét le bírta venni a gép jobb szárnyáról. Akkor fél lépést hátralépett, s határozott mozdulattal lesöpörte válláról az őrmester kezét.

— Ki ne lökj, pajtás — mondta, helyesebben ordította teli torokból. — Ha már öngyilkosságot kell elkövetnem, hadd csináljam a régi módi szerint. Önszántúlag. — És azzal visszalépett a nyitott ajtóba.

Ugyanebben a pillanatban Carpenter még egyszer kinézett az oldalablakon, s megadta a jelt, amelyre Tremayne oly forrón áhítozott: bal kezével egy kis csavaró mozdulatot tett. Tremayne megdöntötte s rögtön utána vízszintesbe hozta a nagy bombázót.

A sziklafal lassan elmaradt mögöttük. Carpenter nem véletlenül s nem is holmi fenegyerekeskedésből centizte meg a hegyet: csak így lehetett a gépet a keskeny plató fölé kormányozni. Még egyszer s immár utoljára kidugta a fejét, miközben bal kéze lassan — Tremayne-nek úgy tűnt, iszonyú lassan —

fölnyúlt a fülke mennyezetére, kitapintotta, majd kisvártatva megnyomta a gombot.

Harrod őrmester hátraszegett fejjel a jelzőlámpát nézte, s mikor látta, hogy zöldre vált, behúzta a nyakát, a szemét szorosan lehunyta, s két karja erőteljes rándításával kilódította magát a havat kavaró sötétségbe. Nem valami profi módra ugrott, nem is ugrott egyáltalán, csak kilépett a gépből; megpördült a levegőben, miközben kinyílt az ernyője. Schaffer mintaszerűen, összezárt térddel és bokával ugrott utána, őt követte Carraciola, majd Smith.

Smith lenézett, és bosszúsan préselte össze az ajkát. Harrod, alig láthatóan az alanti szürkeségben, mint egy téveteg emberi inga, vadul himbálózott a levegőben. Az ernyő zsinórjai csúnyán össze voltak kuszálódva, és Harrod ügyetlen, kétségbeesett igyekezete csak még összébb kuszálta őket. A bal oldali zsinórokat túlságosan mélyre húzta, szökött a levegő az ernyő alól, és Harrod, még mindig bolondul lengve, rekordsebességgel csúszott bal felé. Smith a gyorsan távolodó figurát nézte, és fohászkodott magában, hogy túl ne sodródjék a plató peremén.

Aztán komor tekintettel fölfelé kémlelt, hogy lássa, hogyan boldogulnak a többiek. Hála istennek, odafönt nem volt baj, Christiansen, Thomas és Smithy nyugodtan lebegett az égen, oly közel egymáshoz, hogy szinte érintkeztek, s kifogástalanul ereszkedtek alá.

Az utolsó ugró, Torrance-Smythe el sem tűnt még az ajtóból, amikor a toronylövész őrmester hátraszaladt a géptörzs végébe. Gyors mozdulattal arrébb lökött egy csomagot, félrehúzott egy pony-

vát, és talpra segített egy kucorgó emberi alakot: egy alacsony termetű, sötét szemű, finom arcú, fiatal lányt. Az alakja vélhetőleg éppolyan törékeny volt, mint az arca, de sok nem látszott belőle a vastag öltözék és a tetejébe húzott hóruha alatt. A hátára ejtőernyő volt kötve. Teljesen el volt gémberedve, de az őrmester rá sem hederített.

— Gyerünk, Miss Ellison — sürgette, s átkarolva a derekát, sebesen az ajtó felé tuszkolta. — Másodpercet sem veszíthetünk.

Mikor a lány — félig-meddig az őrmester ölében — az ajtóhoz ért, egy repülő közlegény az utolsó előtti ejtőernyős csomagot lökte ki az ajtón. Az őrmester rácsatolta az ejtőernyő zsinórját a huzalra. Mary Ellison hátranézett, mintha mondani akarna valamit, de azonnal el is fordult, és kiugrott a sötétbe. Nyomban utánadobták az utolsó csomagot.

Az őrmester egy hosszú pillanatig bámult a sötétségbe, aztán keze fejével megdörzsölte az állát, hitetlenkedve megcsóválta a fejét, hátralépett, és becsukta a nehéz ajtót. A Lancaster, még mindig csökkentett fordulatszámban doromboló motorokkal, továbbsuhant a havas éjszakában. Szinte azonnal eltűnt szem elől, s néhány másodperccel később a motorzaj utolja is beleveszett a sötétségbe.

Smith fölnyúlt, megmarkolta az ejtőernyő zsinórjait, fölhúzódzkodott rajtuk, és összezárt lábbal, tökéletes térdhajlítással landolt a félméternyi mély hóban. A szél vadul ráncigálta az ernyőt. Smith megrántotta a gyorskioldót, kifogta a szelet, s az ernyőt összegöngyölve, mélyen belenyomta a hóba; nehezékül rátette a hátáról leoldott zsákot.

Lent a földön — ha ugyan a Weissspitze oldalának hétezer lábnyi magasságát „lentnek" lehet nevezni — a hóesés viszonylag enyhébb volt, mint amit odafönt, a Lancasterből kiugorva tapasztaltak, de látni itt sem lehetett sokkal messzebbre: húszcsomós sebességgel fújt a szél, s kegyetlenül sodorta a száraz porhavat. Smith gyorsan körbefordult, de senkit és semmit nem látott.

Gémberedett ujjaival ügyetlenül matatva, előhúzott egy zseblámpát és egy sípot. Keletre, majd nyugatra fordulva, belefújt a sípba, és felvillantotta a zseblámpát. Thomas került elő elsőként, aztán Schaffer, s két perc múlva mind együtt voltak, Harrod őrmester kivételével.

— Rakják ide az ernyőiket, tegyenek rá nehezéket — rendelkezett Smith. — Igen, igen, jó mélyre. Ki látta Harrod őrmestert? — Általános fejrázás. — Senki? A nyomát sem?

— A levegőben láttam utoljára — mondta Schaffer —, úgy húzott el előttem, mint egy romboló a háborgó tengeren.

— Valamennyit én is láttam belőle — bólintott Smith. — Összecsavarodtak a zsinórjai?

— De hogy! Egy dugóhúzónak is becsületére vált volna. De az ernyő nem omlott össze. Nem volt rá

idő. Majdnem földet értünk már, amikor elvesztettem szem elől.

— Akkor talán van fogalma, merre érhetett földet?

— Úgy nagyjából. Nagy baja nem lehet, őrnagy úr. Legföljebb ha a bokája rándult meg, vagy a fejére nőtt egy púp. Semmi komoly.

— Elő a zseblámpákat — mondta azonnal Smith. — Csatárláncot alakítani. Megkeressük.

Két ember Smithtől jobbra, három tőle balra állt fel, egymástól a zseblámpák hatósugaránál nem messzebb, és elindultak a hóban, zseblámpájuk fénykévéje előttük táncolt. Ha Smith osztotta is Schaffer derűlátását, az arca nem mutatta, komornak látszott és eltökéltnek. Három perc telt el, amikor kiáltás hallatszott a jobbszélről. Smith futva indult arra.

Carraciola volt az, aki kiáltott; egy szélverte csupasz szikla kitüremkedésénél állt, zseblámpája fénye előre s lefelé esett. A sziklán túl több lábnyit megsüllyedt a plató, a mélyedésben meggyűlt a szélsodorta hó. Harrod őrmester ott feküdt hanyatt, félig a hóba temetve, keze-lába széjjelvetve, a szeme nyitva. Úgy látszott, nem zavarja, hogy szemére esik a hó.

Mindnyájan a mozdulatlan ember köré gyűltek. Smith leugrott a mélyedésbe, térdre ereszkedett, karját Harrod válla alá csúsztatta, és megpróbálta felültetni. Harrod feje hátranyaklott, akár egy rongybabáé. Smith visszaengedte a hóra, a pulzust kereste a nyakán, majd térdeplő helyzetben fölegyenesedett, egy percig úgy maradt, lehorgasztott fejjel, majd csüggedten talpra állt.

— Meghalt? — kérdezte Carraciola.

— Meg. A nyakát törte — felelte kifejezéstelen

arccal Smith. — Belekeveredett a zsinórokba, és szerencsétlenül ért földet.

— Megesik — mondta Schaffer. — Láttam már ilyet. — Hosszabb szünet, majd: — Átvegyem a rádiót, uram?

Smith bólintott. Schaffer térdre ereszkedett, s a Harrod hátára erősített rádió hevederei körül motozott.

— Nem úgy kell — szólt rá Smith. — Van egy kulcs a nyakában, a zubbonya alatt. Azzal kell kinyitni a mellcsaton lévő zárat.

Schaffer megkereste a kulcsot, kinyitotta a csatot, üggyel-bajjal lehámozta a hevedereket a halott ember válláról, és kiszabadította a rádiót. Talpra állt, s kezében a rádióval Smithre nézett.

— Ha meggondoljuk, egy ekkora esés, amitől a nyakát szegte, szegény, a rádiónak sem tehetett jót.

Smith szótlanul átvette a készüléket, rátette a sziklára, kihúzta az antennáját, adásra állította a kapcsolót, és megtekerte a kézikart. Kigyulladt egy piros ellenőrző lámpa, jelezve, hogy az adó áramkör működik. Smith vételre állította a kapcsolót, s a hangológombot forgatva, kiszűrt valami zajos vételű muzsikát, majd kikapcsolta a készüléket, és visszaadta Schaffernek.

— Szerencsésebben landolt, mint Harrod — mondta kurtán. — Na, gyerünk.

— Eltemetjük, őrnagy úr? — kérdezte Carraciola.

— Nem szükséges — rázta meg a fejét Smith, és lámpájával a kavargó hóra mutatott. — Egy órán belül el lesz temetve. Keressük meg a csomagjainkat.

— Aztán el ne engedjetek, az isten szerelmére! — mondta kétségbeesetten Thomas.

— Látod, ez a baj veletek, keltákkal — jegyezte meg rosszallólag Schaffer. — Meg nem bíznátok senkiben. Ne izgulj, Schaffer és Christiansen kezében biztonságban az életed.

— Hát ez az, éppen ezért izgulok . . .

— Ha csúszni kezdünk itt mindnyájan, akkor is csak az utolsó pillanatban engedünk el — mondta bátorítólag Schaffer.

Thomas vetett rájuk még egy gyászos pillantást, aztán óvatosan kimászott a sziklapárkány fekete peremére. Schaffer és Christiansen tartotta egy-egy bokáját, őket meg a többiek fogták. Ameddig lehatolt Thomas lámpájának fénye, a sziklafal függőlegesen zuhant alá s veszett el a sötétségben; csupasz, fekete kő, ami repedés látszott rajta, azt is jég tömte el, sehol egy mélyedés, ahol támaszt találhatna a kéz vagy a láb.

— Láttam, ami látható — szólt vissza Thomas. Társai visszahúzták, s Thomas óvatosan, hason kúszott el a halomba rakott csomagokig, s csak ott állt talpra. Megpaskolta azt a málhát, amelyikből a sílécek kukucskáltak ki.

— Hasznos holmi — mondta zordan. — Marhára hasznos.

— Annyira meredek? — kérdezte Smith.

— Függőleges. Sima, mint az üveg, és nem láttam az aljáig. Mit gondol, őrnagy, milyen mély lehet?

— Ki tudja? — vont vállat Smith. — Hétezer láb magasan vagyunk. Ilyen magasságban a térkép nem közöl részleteket. Szedjük elő a nylonkötelet.

Megkeresték a megfelelő csomagot, s előkerült a kötél, ezerlábnyi nylon, gyári vászonzsák-csomago-

lásban. Alig volt vastagabb, mint egy szárítókötél, de a magjában húzódó acélsodrony jóvoltából iszonyúan erős, és a gyárban minden méterénél gondosan ellenőrizték a szakítószilárdságát. A tényleges szakítószilárdsága egyébként jócskán nagyobb volt, mint a névleges. Smith kalapácsot kötött a végére, két társa erősen megfogta a lábát, és Smith átvetette a kalapácsot a peremen, számolva, hány karnyújtásnyi kötelet bocsát utána. A kalapács több ízben elakadt valami láthatatlan akadályon, de Smithnek mindannyiszor sikerült továbblendítenie. Végül ellazult a kötél, és Smith hiába lóbázta-lengette, lazán maradt.

— Nos hát — farolt vissza Smith a sziklaperemtől — ennyi volna.

— És ha mégsem ennyi? — kérdezte Christiansen. — Ha fönnakadt valami picurka párkányon, ezer láb magasan?

— Megnézem, és majd szólok — mondta kurtán Smith.

— Megmérte, ugye? Milyen mély? — kérdezte Carraciola.

— Kétszáz láb.

— Na, akkor marad még nyolcszáz — vigyorodott el Thomas. — Kell is annyi, hogy összekötözhessük a Schloss Adler helyőrségi állományát.

Senki sem nevetett. — Kérek egy falkapcsot és két kézi rádiótelefont — mondta Smith.

Tizenöt lábnyira a plató peremétől eltakarították a havat, s egy horgas falkapcsot jó erősen bevertek a csupasz sziklába. Smith kettős hurkot kötött a kötél végére, beledugta a két lábát, aztán derékszíját kiöldözva, úgy csatolta újra össze, hogy hozzáfogta a kötelet is, majd egy rádiótelefont vetett a vállára.

A kötelet átbújtatták a falkapocs horgán, s három ember, háttal a meredélynek, kezére csavarta a kötelet, várva, hogy ellentartson Smith súlyának. Schaffer mellettük állt a másik rádiótelefonnal.

Smith ellenőrizte, nem fog-e dörzsölődni a kötél a szikla élén, óvatosan áttornázta magát a peremen, és jelt adott, hogy bocsássák alá. Maga a leereszkedés egyszerű volt. Mint Thomas jelentette, a fal valóban függőleges volt, Smithnek mindössze arra kellett vigyáznia, hogy távol tartsa magát tőle. Egyetlenegyszer történt meg, hogy egy áthajláson ereszkedve alá, vadul megpörgött a levegőben, de tíz másodperc múlva ismét kitámasztotta magát a falon. Nem is olyan ördöngösség ez a sziklamászás, gondolta. Bár lehet, hogy csak látszatra könnyű; mindenesetre jó, hogy nem látja, mi van alatta.

Félméternyi havon hatolt át a lába, s megállapodott a szilárd talajon. Félkörben, faltól falig végigjáratta lámpája sugarát. Ha sziklapárkány, gondolta, annak igen széles, mert ameddig a lámpa kévéje elhatolt, sima platót látott, amely enyhén lejtett elfelé a sziklafaltól. Maga a fal sima volt, csak egy sekély repedést talált rajta, egy-két láb széleset, nem messze onnan, ahol állt. Kilépett a hurokból, és bekapcsolta a rádiótelefont.

— Idáig oké. Húzzák föl a kötelet. Előbb a málhát küldjék le, aztán jöhetnek maguk.

A kötél fölkígyózott a sötétbe. Öt perc alatt, két fordulóval lenn volt a málha. Nem sokkal később megjelent Christiansen.

— Nem tudom, mért vannak olyan nagyra ezek az alpinisták — jelentette ki vidáman. — A nagyanyám is meg tudná csinálni.

— Milyen kár, hogy nem a nagymamáját hoztuk

el — mondta szárazon Smith. — Még nem vagyunk odalent. Fogja a zseblámpáját, nézze meg, mekkora ez a párkány, és hogy merre kellene továbbmenni. De bele ne essék nekem valami szakadékba!

Christiansen magabiztosan vigyorogva indult útnak. Az élet az élőké, s Christiansenen meglátszott, jól érzi magát a bőrében. Amíg oda volt, leereszkedtek a többiek is, csak Schaffer maradt fent. Hangja panaszosan csengett a rádiótelefonban.

— És én hogy a fenébe jövök le innen? Kétszáz lábnyi kötélmászás? Ezzel a dermedt két kezemmel? Ezen a lehetetlen madzagon? Mindenesetre álljanak arrébb. Hogy erre senki nem gondolt!

— Gondolt valaki erre is — felelt türelmesen Smith. — Nézze meg jól, benne van-e a kötél a falkapocs horgában, aztán dobja le a maradék nyolcszáz láb kötelet.

— Lám, mindenre van válasz — hallatszott Schaffer megkönnyebbült hangja.

Épp akkor ért földet, amikor visszatért Christiansen.

— Nem is olyan vészes — jelentette. — Van előttünk még egy szikla, vagy ötven yardra, elkanyarodik kelet felé. Legalábbis azt hiszem, hogy szikla. Nem mertem megnézni, milyen meredek. Családos ember vagyok. Nyugat felé azonban szelíd lejtőbe megy át a plató. Arra, úgy néz ki, nyugodtan elindulhatunk. Fák is vannak. Kétszáz yardot mentem a fák mentén.

— Fák? Ilyen magasságban?

— Nem éppen főárbocnak valók, de fák. Törpefenyők. Fedezéket azt adnak.

— Nem rossz — biccentett Smith. — Ott fogunk tábort verni.

— Ilyen közel? — Schaffer hangján érződött, hogy nem tartja szerencsés ötletnek. — Nem megyünk lejjebb, ameddig lehet, még az éjjel?

— Nem szükséges. Ha pirkadatkor indulunk, akkor is lejutunk az erdőöv határa alá.

— Én Schafferrel értek egyet — érvelt Carraciola. — Jussunk innen minél messzebbre. Te mit gondolsz, Olaf? — kérdezte Christiansentől.

— Nem számit, mit gondol Christiansen — mondta Smith csöndesen, de a hangja hideg volt, mint a hegyi szél. — És az sem, hogy maga mit gondol, Carraciola. Ez nem kerekasztal-beszélgetés, hanem katonai akció. Minden katonai akciónak parancsnoka van. És akár tetszik, akár nem, Rolland tengernagy engem nevezett ki parancsnoknak. Itt maradunk éjszakára. Gyerünk, fogjuk meg a cuccot.

Az öt ember tűnődve nézett egymásra, aztán lehajoltak a csomagokért. Többé nem volt kérdés, ki dirigál.

— Sátrat is verünk rögtön, főnök? — kérdezte Schaffer.

— Igen. — Schaffer szótárában, elmélkedett Smith, ez a megszólítás talán tiszteletteljesebb, mint az „őrnagy úr" vagy az „uram". — Aztán meleg étel, forró kávé, és megkeressük Londont a rádión. Christiansen, húzza le azt a kötelet. Még csak az kell, hogy reggel a Schloss Adlerben szívinfarktust kapjon valami távcsövező germán.

Christiansen bólintott, és húzni kezdte a kötelet. Mikor a kötél szabad vége a levegőbe emelkedett, Smith felordított, odaugrott Christiansenhez, és elkapta a karját. Christiansen megmerevedett, és kérdően nézett körül.

— Jézus-atyám — törölte meg Smith a homlokát —, ez meleg volt.

— Micsoda? — érdeklődött Schaffer.

— Két ember. Gyorsan! Emeljenek föl, mielőtt eltűnik az a rohadt kötél!

Ketten a levegőbe emelték Smitht. Az őrnagy fölnyúlt, és elkapta a lengedező kötélvéget. Leugrott, s a kötél végét gondosan, körülményesen hozzákötötte a másik végéhez.

— Nos, uram, ha *egészen* befejezte . . . — szólalt meg udvariasan Torrance-Smythe.

— A rádió — szakadt ki Smithből egy megkönnyebbült sóhaj. — A frekvenciák, a hívójelek és a kódjelek csak egy példányban vannak leírva. Biztonsági okokból. És az az egy példány Harrod zubbonyában van.

— Nem bánja, főnök, ha most már én is megtörölgetem a homlokom? — érdeklődött Schaffer.

— Szívesen fölmegyek érte — ajánlkozott Christiansen.

— Köszönöm, de én megyek, az én hibám volt. Amellett én vagyok itt az egyetlen, aki mászott valaha sziklát, ha Wyatt-Turner ezredes pontosan informált. És fölfelé azért komiszabb ez a fal, mint lefelé. No de nem kell sietni. Üssünk tábort, együnk valamit.

— Ha ennél jobbat nem tudsz kotyvasztani, Smithy — mondta Schaffer Torrance-Smythe-nek —, kapsz egyheti felmondási időt. A múlt héttel kezdődően. — Pléhtányérja alját kaparászva, összeborzongott. — Mivel keresztény neveltetésben részesül-

tem, nem mondom meg neked, mire emlékeztet ez a kaja.

— Nem az én hibám — tiltakozott Torrance-Smythe. — Rossz méretű konzervnyitókat csomagoltak. — Megkavarta a palackos gázon fövő, meghatározhatatlan jellegű gulyást, és reménykedve nézett körül a félkörben ülő embereken a félhomályos sátorban: — Ki kér még?

— Hülye vicc — mondta szigorúan Schaffer.

— Várjon csak, amíg megkóstolja a kávéját — tanácsolta Smith. — Akkor majd rájön, hogy nem is volt olyan rossz ez a gulyás. — Fölemelkedett, kidugta a fejét a sátor ajtaján, megkémlelte az időt, és visszafordulva így szólt: — Talán egy órát leszek távol. Ámbár, ha odafönn vihar van . . .

Az emberek hirtelen elkomorodva bólintottak. Ha fönt hóvihar van, Smith csak nagy sokára találhatja meg Harrod őrmestert.

— Komisz egy éjszaka — mondta Schaffer. — Hadd segítsek.

— Köszönöm. Nem szükséges. Fölhúzom én magamat. Egy ilyen falkapocs meg egy kötél nem éppen komfortos felvonó, de megteszi. Két ember sem boldogul vele jobban, mint egy. Hanem megmondom, miben segíthet, Schaffer. — Smith kiment, és kisvártatva visszajött a rádióval. — Nem szeretném, hogy amíg oda vagyok a kódkönyvért, valami idióta keresztülessék rajta, és szegény készülék szívinfarktust kapjon. Úgy őrizze, Schaffer hadnagy, mint a szeme világát.

— Úgy lesz, uram — jelentette ki ünnepélyesen Schaffer.

Smith kalapácsot és két tartalék falkapcsot kötött a derekára, dupla hurokkal és a derékszíjával biztosította magát, mint az előbb, megragadta a kötél szabad végét, s húzódzkodni kezdett fölfelé. Smith erősen túlzott, amikor azt mondta társainak, hogy a mutatvány sziklamászó-szakértelmet kíván: alig kellett más hozzá, mint igen jó fizikai erőnlét. A falnak támaszkodó lába legtöbbször kilencvenfokos szöget zárt be a törzsével; amikor az áthajláshoz ért, ahol csak a karjai erejére hagyatkozhatott, kétszer is rá kellett csavarnia magára a kötél szabad végét, hogy kifújhassa magát, s fájó vállába és alkarja izmaiba visszatérjen az erő; csaknem teljesen kimerült, mire levegő után kapkodva, s izzadva, akár a gőzfürdőben, átlódította magát a szikla peremén. Nem vette számításba, mennyi erőt kivesz a tengerszint feletti magasság az emberből, ha nincsen hozzászokva.

Hosszú perceket töltött hason fekve, várva, hogy lélegzete és szívverése megcsillapodjék, s elérje azt a ritmust, ami normálisnak mondható ekkora magasságban; akkor végre talpra állt, s megvizsgálta a falkapcsot, amelyen át volt vetve a kötél. Szilárdnak látszott, de a biztonság kedvéért rávert még néhányat a kalapáccsal, aztán kilépett a kettős hurokból, s a kötélvéget áthurkolta a falkapcson, majd egy szorítónyolcast kötve rá, meghúzta, hogy a csomó rendesen megszoruljon.

Néhány lépést távolodott a sziklaperemtől, eltakarította a havat, és nem túl szilárdan beverte a kőzetbe a magával hozott tartalék kapcsot, majd ellenőrizte, könnyen kifordul-e fészkéből. Könnyen kijött: megfogta, és gyöngéden visszaverte a helyére, majd átvezette rajta azt a kötélszárat, amelyik

hozzá volt erősítve a szilárdan levert első kapocshoz. Elindult fölfelé a szelíden emelkedő platón, s közben a *Lorelei*-t fütyülte. Maga is készséggel elismerte volna, hogy nem a legtisztábban fütyüli a dallamot, de a lényeg az volt, hogy föl lehetett ismerni. Emberalak bukkant elő a sötétségből, s közeledett feléje, meg-megtántorodva a mély hóban. Mary Ellison volt az. A férfitól egyyardnyira megtorpant, és csípőre tette a kezét.

— Na végre! — Tisztán hallatszott, a lány nem tud úrrá lenni foga vacogásán. — Te aztán nem kapkodtad el a dolgod, igaz?

— Egy percet sem vesztegettem hiába — védekezett Smith. — Ennem is kellett, ugye, azután megittam egy kis jó forró kávét.

— Egy kis jó forró . . . Te gazember, te önző gazember! — A lány tett egy gyors lépést, és karját a férfi nyaka köré fonta. — Utállak!

— Tudom. — Smith lehúzta a kesztyűjét, s megérintette a lány arcát. — Hű, de át vagy fagyva.

— Át vagyok fagyva, azt mondja! Naná, hogy át! Kicsi híján *meghaltam* azon a jeges repülőgépen. Nem tudtál volna valami melegvizes palackot vagy villanyfűtéses ruhát kiutaltatni? És még azt hittem, szeretsz.

— Az a te dolgod, hogy mit hiszel — mondta Smith gyöngéden, s megveregette a lány hátát. — Hol a szerelésed?

— Ötven yardra. És légy szíves, ne paskolj ilyen . . . ilyen öregurasan.

— Jól van, na — mondta Smith. — Gyere, hozzuk ide.

Elindultak fölfelé a mély hóban, a lány erősen fogta a férfi karját. — Milyen ürüggyel jöttél visz-

sza? — érdeklődött. — Azzal, hogy elvesztetted a kézelőgombod?

— Volt valami, amiért vissza kellett jönnöm — mondta Smith. — De azért megjátszottam, hogy elfelejtettem. Majdnem addig alakoskodtam, amíg késő nem lett. A rádiós kódkönyv, Harrod őrmester zubbonyában.

— Hogyhogy . . . elvesztette? Elejtette? Hogy lehetett ilyen . . . gondatlan?! — Mary megállt, zavartan nézett föl: — De hiszen a nyakában volt . . .

— Most is ott van. A zubbonya alatt — mondta komoran Smith. — Harrod ideföntt fekszik. Meghalt.

— Meghalt? — A lány megtorpant, megszorította a férfi karját. Hosszú szünet után is csak annyit bírt mondani: — Meghalt! Az a . . . az a derék ember? Hallottam, mikor azt mondta, most ugrik életében először. Rosszul ért földet?

— Úgy valahogy.

Megtalálták Mary zsákját. Smith némán odavitte a szikla pereméhez. — És most? — kérdezte Mary. — A kódkönyv?

— Várjunk egy percet. Meg kell figyelnem ezt a kötelet.

— Miért?

— Miért ne?

— Jól van, ne áruld el — mondta szomorkásan Mary. — Hisz én csak egy buta lány vagyok. Gondolom, tudod, mit művelsz.

— Bár tudnám — fohászkodott föl Smith.

Vártak hát, némán, Mary zsákja mellett. Komor figyelemmel meredtek a kötélre, mintha hétezer láb magasságban olyan jelentősége lenne egy nylonkötélnek, amilyen másutt nem adatik meg neki. Smith két ízben is rá akart gyújtani, de a hófúvás

mindannyiszor eloltotta a cigarettáját. Teltek a percek, három, talán négy is; ők mindenesetre harmincnegyvennek érezték. A férfi arra lett figyelmes, hogy a lány görcsösen reszket mellette — a fogát bizonyára hősiesen összeszorította —, ugyanakkor azt is érezte, hogy a szélnek kitett oldala — a lányt takargatta a szél és a hó elől — érzéketlenné zsibbadt. Föl is állt, mint akinek elege van, ám ekkor a kötél vadul megrándult, és kitépte fészkéből a sziklaperemtől távolabb levert kapcsot. A kötél öble gyorsan síklott el a másik kapocs mellett, amelyikhez hozzá volt csomózva, míg a kapocs egy ránditással meg nem állította. A kötél, bármi terhelte is odalent, megfeszült, s terhe olyannyira fokozódott, hogy a nylon mélyen belevágott a sziklaperem friss havába. Smith odaóvakodott, és próbaképpen megrázta a kötelet, előbb óvatosan, majd teljes erejéből, de a kötél keményen feszült. A kapocs kitartott.

— Mi . . . mi a fene . . .? — Mary hangja elakadt; alig volt több öntudatlan suttogásnál.

— Szép — dünnyögte Smith —, szép. Valaki odalent mintha nem kedvelne engem. Meg vagy lepődve?

— Ha . . . ha az a szög kijött volna a helyéből, soha le nem kerülünk innen — mondta Mary, nem csupán a hidegtől reszkető hangon.

— Mindenesetre szép kis ugrás lett volna — hagyta rá Smith.

Megfogta a lány karját, és arrébb mentek. A hó most már sűrűbben zuhogott, zseblámpával sem láttak hat lábnál messzebb, de Smith, a kitüremkedő sziklához tájolva magát, két perc alatt rábukkant Harrod holttestére, amely alaktalan dombbá változott már a hófúvásban. Smith lesöpörte róla a havat,

s a zubbonyt lehámozva, magához vette a kódkönyvet. A könyvecske láncát a nyakába akasztotta, s elrejtette az Alpenkorps-egyenruha alá.

Ekkor következett az a feladat, hogy oldalára hengerítse Harrod őrmester holttestét. Smith tudta, kellemetlen lesz, de hogy ennyire, azt nem gondolta volna. Kicsi híján lehetetlenségnek bizonyult. A halott olyan merev volt, mint a deszka, szabályszerűen belefagyott a széttárt karú tartásba. Smith aznap éjjel másodízben érezhette az olvadt hóval keveredő verejtéket az arcán. Lassacskán mégiscsak oldalt fordította a testet; Harrod keze mereven mutatott fölfelé a havas égre. Smith melléje térdelt, és lámpája fényénél figyelmesen megvizsgálta a hulla tarkóját.

— Mire jó ez? Mit keresel? — kérdezte, azaz suttogta ismét Mary.

— El van törve a nyakcsigolyája. Arra szeretnék rájönni, *hogyan* tört el. — Föltekintett a lányra. — Ne nézd, ha nem akarod.

— Ne aggódj — fordult el a lány —, nem nézem.

Nemcsak az ember, a ruhája is kőkeményre fagyott. Harrod csuklyája ropogva, nyikorogva engedett, amikor Smith kesztyűs kezével hátrahúzta. Végre a fehér zubbony gallérja alatt megtalálta, amit keresett: egy vörös vonalat a nyak tövében, ahol fölszakadt a bőr. Smith fölállt, s a halottat a bokájánál fogva levonszolta a lejtőn.

— Hát most? — Mary, vonakodva bár, de iszonyodó érdeklődéssel mégiscsak odalesett. — Most meg mit keresel?

— Egy sziklát — mondta kurtán Smith.

Éle volt a szónak, s bár Mary tudta, hogy nem

ellene irányul, mégis elment a kedve a további kérdezősködéstől.

Smith elkotorta a havat onnan, ahol az imént még Harrod feküdt. Aggályos gonddal tapogatta végig a terepet, aztán lassan fölemelkedett, s megfogva Mary karját, visszafelé indult. Néhány lépés után azonban megállt, töprengett egy sort, majd visszament, és átfordította a halottat, hogy jobb keze ne az égre mutasson.

Félúton lehettek a sziklaperemhez, amikor Smith megtörte a csöndet:

— Valami nyakszirten ütötte Harrodot. Gondoltam, talán egy kiálló szikla. De ahol feküdt, ott csak fű volt a hó alatt.

— Igen, de mellette volt egy szikla.

— Ha az ember nyakát szegi egy sziklán, nem kel föl, és nem ugrik bele egy hófúvásba. Még ha föltesszük is, hogy úgy hengeredett bele, bizonyos, hogy a feje nem kerülhetett hét lábra attól a sziklától. Kemény fémmel ütötték meg, géppisztoly tusával vagy egy kés markolatával. A bőre fölszakadt, de véraláfutás nincsen, mert azonnal eltört a csigolyája. Hogy baleset látszatát adják a dolognak. Fönt a sziklán történhetett, mert Harrod körül nem voltak nyomok a hóban. Nyakszirten vágták, gyorsan kitekerték a nyakát, aztán átlökték a sziklán, vagy magától esett át rajta. A szikla a legprímább anyag — fejezte be keresően Smith. — Nem marad rajta lábnyom.

Mary megállt, és rámeresztette a szemét.

— Van fogalmad róla, mit mondasz? — Meglátva a férfi sötétülő tekintetét, megfogta a karját, és hadarva folytatta: — Jaj, istenem, csak arra gondoltam, amit mindez jelent. Bocsáss meg, persze

hogy tudod, mit beszélsz. John, én . . . félek. Ilyesmi még azok alatt a hónapok alatt sem történt, amiket együtt töltöttünk Olaszországban . . . ilyesmi még akkor sem . . . — Elhallgatott, s csak némi szünet után folytatta: — Nem lehet . . . nem lehet semmi más magyarázata?

— Ugyan mi lehetne? Leütötte magát? Vagy elkapta a jeti?

A lány ráfüggesztette állhatatos tekintetét, szeme ijesztően nagy volt, a csuklya alatt jószerint csak az látszott az arcából. — Nem érdemlem meg, hogy így beszélj, John. *Csakugyan* félek.

— Én is.

— Ugyan!

— Nos, ha nem félek, akkor legfőbb ideje, hogy félni kezdjek.

Smith, amikor úgy becsülte, hogy negyven lábra van már csak a szikla tövétől, lefékezett a kötélen. A nylont kétszer körülcsavarta a bal lábán, rögzítette a jobbal, bal kézzel átfogta a kötelet, jobb kezéről lehúzta a fogaival a kesztyűt, belegyömöszölte a zubbonyába, aztán előszedte a Lügerét, kibiztosította, s csak akkor ereszkedett tovább, kesztyűs baljával fékezve a sebességet. Ésszerű óvintézkedés volt ez, hiszen aki le akarta rántani a kötelet, most talán odalent várja, hogy befejezhesse művét.

Nem várta fogadó bizottság, ott legalábbis nem, ahol földet ért. Gyorsan körülvilágított. Senkit sem látott; a lábnyomokat, amelyeknek ott kellett volna lenniük, rég betemette a szakadó hó. Egyik kezében a fegyverrel, másikban a lámpával, mintegy harminc yardot gyalogolt a sziklafal mentében, majd félkört

leírva visszatért. A kötélráncigáló körültekintő alak lehetett. Smith visszament a kötélhez, és megrángatta. Két perc múlva lent volt Mary zsákja, néhány perccel később maga a lány is. Amint kilépett a kettős hurokból, Smith kioldotta a csomót, lerántotta a sziklárol és összecsévélte a kötelet, de ekkor már úgy el voltak gémberedve az ujjai, hogy majd tizenöt percig tartott a művelet.

Kötéllel az egyik vállán, zsákkal a másikon, elvezette Maryt a sziklafal repedéséhez.

— Ne verd föl a sátrad — tanácsolta. — Terítsd széjjel, tedd rá a hálózsákod, bújj bele; és a sátor többi részét terítsd magadra. Egy óra alatt betemet a hó, és az nemcsak meleget ad, de el is rejt az alvajárók elől. Reggel, indulás előtt még idejövök.

Elindult, megtorpant, visszanézett. Mary ott állt, ahol hagyta, és őt nézte. Noha nem logatta a fejét, s az arca is kifejezéstelen volt, mégis különösen védtelennek, magányosnak, elveszettnek tetszett: meghatározni éppoly nehéz lett volna, mint észre nem venni. Smith habozott egy csöppet, aztán visszament hozzá, szétteregette a sátrat és a hálózsákot, várt, amíg a lány elfészkeli magát benne, akkor felhúzta a cipzárat, és ráhajtogatta a sátrat. A lány rámosolygott. Smith eligazította a hálózsák csuklyáját, fölébe hajtotta a sátor egyik csücskét, és szó nélkül távozott.

Megtalálni a maga sátrát nem volt nehéz, mert fény égett benne. Smith leverte magáról a havat, s kétrét görnyedve belépett. Christiansen, Thomas és Carraciola már a zsákjában volt, és aludt, vagy legalábbis alvást színlelt. Torrance-Smythe a robbanóanyagot, a gyújtózsinórokat, a detonátorokat és

a gránátokat rakosgatta, Schaffer pedig krimit olvasott — németül —, cigarettát szívott — németet —, és hűségesen őrizte a rádiót. Letette a könyvet, és fölnézett Smithre.

— Oké?

— Oké. — Smith előhúzta zubbonya alól a kódkönyvet. — Sajnálom, hogy ilyen sokáig tartott, de azt hittem, soha meg nem találom. Nagyon havazik odafönn.

— Megszerveztük az őrséget — mondta Schaffer. — Váltás félóránként. Három óra múlva itt a hajnal.

Smith elmosolyodott. — Ugyan ki törhet ránk idefönn?

— Hát a jeti.

A mosoly tüneményes gyorsasággal hervadt le Smith ajkáról. Beletemetkezett Harrod kódkönyvébe, s vagy tíz percen át a hullámhosszokat és a hívójeleket memorizálta, aztán megszerkesztett egy kódolt üzenetet. Nem volt még kész vele, amikor Schaffer bemászott a hálózsákjába, Torrance-Smythe-re hagyva az őrséget. Smith összehajtogatta az üzenetet, zsebre vágta, majd fogta a rádiót meg egy gumilapot, amivel a rádiót akarta védeni a hó ellen.

— Kimegyek egypár percre — mondta Torrance-Smythe-nek. — Pocsék a vétel itt a fák között. És egyébként sem akarom fölébreszteni az embereket. Jövök nemsokára.

Kétszáz yardra a sátortól, miután kétszer is megállt, s kétszer is irányt változtatott, Smith letérdelt, háttal a havat kavaró szélnek. Föltámasztotta a gumilapot, aztán kihúzta a tizennégy lábnyi teleszkóp-antennát, beállította a hívó frekvenciát, és megtekerte a kézifogantyút. Négyszer hiába kurblizott,

az ötödikre megjött az eredmény. Odahaza valóban éberen őrködtek a rádiónál.

— Itt Danny Boy — recsegte a hangszóró. A hang halk volt és el-elmosódó, de azért érthető. — Itt Danny Boy. Vétel.

Smith a mikrofon fölé hajolt. — Itt Broadsword. Beszélhetek Machree atyával vagy Machree anyával? Vétel.

— Sajnos nem. Nincsenek kéznél. Vétel.

— Kód jön — mondta Smith. — Vétel.

— Jöhet.

Smith kivette zsebéből a papírt, s rávilágított a zseblámpájával. Kétsornyi összefüggéstelen betűhalmaz, alatta a kódolt szöveg jelentése: SZERENCSÉS LANDOLÁS. HARROD HALOTT. IDŐ JÓ. ÜZENET MEGY 08.00-KOR. Smith beolvasta a kódjeleket, majd így szólt: — Adja át 07.00-ig Machree atyának. Feltétlenül.

Torrance-Smythe fölnézett a visszatérő Smithre.

— Máris? — kérdezte meglepetten. — Sikerült?

— Nem, hogy a fene enné meg. Ezek a nagy böhöm hegyek.

— Nem próbálkozott valami sokáig.

— Két és fél percig. — Ezúttal Smith látszott meglepettnek. — Nyilván maga is tudja, hogy ez a biztonsági maximum.

— Gondolja, hogy errefelé is vannak rádió-iránymérő állomások?

— Á, dehogy. Már hogy is lennének — mondta maró gúnnyal Smith. — Ki a fenének jutna eszébe iránymérőket telepíteni a Schloss Adler köré?

— Nicsak, tényleg — mosolyodott el fáradtan

Torrance-Smythe. — Mintha említette volna valaki, hogy itt van a német titkosszolgálat déli főhadiszállása. Elnézést, őrnagy úr. Öregszem, vagy mi. Arról nem beszélve, hogy a hidegtől meg az álmosságtól egyszerűen nem fog az agyam.

Smith lehúzta a csizmáit meg a hóruháját, bemászott a hálózsákjába, és odahúzta magához a rádiót.

— Akkor hát ideje, hogy aludjék egyet. Nem sok hasznát veszem a robbantómnak, ha holnap nem tud megkülönböztetni egy detonátort egy ajtókilincstől. Rajta. Feküdjön csak le. Majd én őrködöm.

— De megbeszéltük, hogy . . .

— Ez a sok akadékoskodás — sóhajtott Smith. — Függelemsértés az egész vonalon. — Elmosolyodott: — Csigavér, Smithy. Éber vagyok, ne féljen. Tudom, hogy nem fogok elaludni.

Egy óriási hazugság és egy megrendíthetetlen igazság, gondolta Smith. Egyáltalán nem volt éber, testileg-lelkileg ki volt merülve, s elaludt volna, ha csak egy percre is lazít az önfegyelmén. Mégis kétségtelen volt, hogy szemhunyást sem fog aludni; tudta, nincs az a hatalom, ami alvásra kényszerítheti ezen az éjszakán, de hát bölcsebb volt, ha erről hallgat Torrance-Smythe előtt.

3

Pirkadat előtti szürkeség derengett az égen. Smith és emberei tábort bontottak. Eldugták a sátrat és a hálózsákokat, az edényeket pedig — egy hevenyészett reggeli után, amely aligha szolgálta meg a reggeli elnevezést — oldalzsákjaikba rakták. Szó egy sem esett: ez a reggel nem a beszédé volt. Az emberek, gondolta Smith, nyúzottabbak, kimerültebbek, mint három órája, amikor lefeküdtek; kíváncsi lett volna, hogy néz ki ő maga, aki szemhunyást sem aludt. Még szerencse, gondolta, hogy tükröt nem adtak a felszereléshez. Megnézte az óráját.

— Tíz perc múlva indulás — jelentette ki. — Hadd érjünk le kényelmesen az erdőöv határa alá. Ott leszünk napkelte előtt, feltéve, ha sziklát nem kell másznunk. Rögtön jövök. Van már annyi világosság, hogy körülnézhessek a szikla alatt. Egy kis szerencsével megtalálhatom a legjobb utat lefelé.

— És ha nem lesz egy kis szerencséje? — kérdezte savanyú ábrázattal Carraciola.

— Akkor ott az ezerlábnyi nylonkötelünk — jelentette ki kurtán Smith.

Fölvette hóruháját, és elindult a Christiansen által fölfedezett szikla felé. Amikor túljutott a törpefenyőkön, ahol már nem láthatták a táborból, irányt változtatott, és futva indult fölfelé.

A hóborította ponyva alól kikandikált egy fél szem: Mary Ellison meghallotta a hóban gázoló csizmák halk ropogását. Meghallva a *Lorelei* kissé fals első taktusait, lehúzta a hálózsák cipzárját és felült. Smith megállt mellette.

— Jaj, ne még! — kérte panaszosan.

— De. Máris. Kelj föl!

— Egy szemhunyást nem aludtam.

— Én sem. Azt a rohadt rádiót őriztem egész éjjel, meg arra vigyáztam, nehogy feléd kószáljon valami holdkóros.

— Nahát, virrasztottál? Énértem?

— Virrasztottam. Készen áll mindenki. Tíz percen belül indulunk. Hagyd itt a sátrad és a zsákod, többé nem lesz szükséged rájuk. Csak egy kevés ételt-italt hozz magaddal. És, az isten szerelmére, nehogy túl közel kerülj hozzánk! — Ránézett az órájára. — Hétkor megállunk. Figyeld az órádat. Pontban hétkor. De belénk ne ütközz valahogy!

— Minek nézel engem, úgy mégis? — Smith nem mondta meg, minek nézi. Már ott sem volt.

Ezer lábbal lejjebb már valódi fák nőttek a Weissspitze lejtőjén, tornyos nagy fenyők, hatvan-hetven láb magasságban döfködték az eget, amely tiszta volt immár: elállt a hóesés. Hajnalodott.

A lejtő itt is igen meredek volt, jó hatvanöt-hetven fokos. Smith és öt embere, libasorban ereszkedve alá, egyfolytában csúszkált-botladozott, de a mély hó legalább tompította eséseiket, s még ez a fajta közlekedés is sokkal kellemesebb volt, mint függőleges sziklafalak mentén ereszkedni lefelé azon a nevetségesen vékony szárítókötélen. A megmegcsúszó bajtársak szünet nélkül szitkozódtak, de komolyabb panasz véletlenül sem hangzott: veszély nem lévén, voltaképpen pompásan szórakoztak; a sűrű fenyves biztonságosan elrejtette őket.

Kétszáz yarddal mögöttük Mary Ellison ereszkedett alá óvatosan a férfiak nyomaiban. Ő csak

ritkán esett el, mert neki nem kellett nehéz terhet cipelnie. Attól sem kellett tartania, hogy észreveszik: a szélcsendes, hideg hegyi levegő kísértetiesen jól vezette a hangot, s Mary az alant járó férfiak zajából pontosan meg tudta ítélni, milyen messze vannak. Már vagy huszadszor nézett az órájára: húsz perc múlva hét.

Valamivel később Smith, aki még sűrűbben nézegette az óráját, megállapította, hogy pontosan hét óra van. Elmúlt a hajnal, nappali világosságot szűrtek már a hógörnyesztette fenyőágak. Smith megállt, s föltartotta a kezét, várva, hogy utolérjék a többiek.

— Félúton lehetünk — mondta, s nehéz hátizsákját megkönnyebbült mozdulattal lökte a hóra. — Ideje, hogy körülnézzünk egy kicsit.

Halomba rakták málhájukat, s elindultak jobb kéz felé. Egy perc múlva megritkult a fenyves, és Smith intésére mindnyájan négykézlábra ereszkedtek, úgy tették meg az utat az erdő széléig. Smith kezében teleszkóp volt. Christiansen és Thomas kétcsöves látcsővel volt fölszerelve. Zeiss-gyártmány valamennyi: Rolland tengernagy semmit sem bízott a véletlenre. Az utolsó fenyőn túl hófúvás zárta el a kilátást a völgyre. A férfiak, orruk hegyéig fehér hóruhájukba burkolva, laposkúszásban tették meg az utolsó néhány lábnyi távolságot.

Odalent tündérmesébe illő látvány tárult eléjük, szívszorítóan szép táj egy szívszorítóan szép tündérmeséből; olyan meséből, amely az álmok soha nem volt földjére vagy a távoli múltba röpíti vissza az embert, egy szebb, jobb, nemesebb világba, mint amit ismer az ember, mióta csak először emelt kezet atyjafiára. Soha nem volt világ ez, ismételgette ma-

gában Smith, s lám, mégis ott nyújtózott előttük, akárha a soha nem volt aranykorban: a világ legrettenetesebb szervezetének, a Gestapónak az otthona. Ez a tökéletes, ez a végletesen abszurd ellentét minden képzeletet felülmúl, gondolta Smith.

A tölcsér alakú völgy csak észak felé volt nyitva, keletről és nyugatról meredek hegyoldalak fogták közre, déli oldalán ott tornyosult a Weissspitze masszív tömbje.

Káprázatos szépségű táj. A kilencezer-hétszáztíz láb magas Weissspitze, Németország második legmagasabb csúcsa olyan fenyegetően függött a völgy felett, akár az Eiger északi fala; vakító fehérsége visszaragyogtatta a reggeli napfényt, könyörtelenfenséges körvonalait élesen ollózta körül a felhőtlen kék ég. Messze fenn, a kúp alakú csúcs közelében fekete vonal: a sziklafal, amelyen Smith és társai leereszkedtek az éjjel; alatta terebélyesebb szirtfelület, a fennsík, amelyen az éjszakát töltötték.

Pontosan szemközt s csaknem egy magasságban velük, állt a Schloss Adler. Méltán nevezték el Sasfészeknek: bevehetetlen erődítmény, meg sem közelíthető sziklavár ég és föld között.

A völgy fenekén, nem messze attól a helytől, ahol a Weissspitze meredek lejtői ellaposodnak észak felé, egy földtani szörnyszülött, úgynevezett lávadugó meredt az ég felé; kétszáz lábnyi függőleges, magányos falú vulkáni szikla, ennek tetejére építették a Schloss Adlert. A lávadugó északi, nyugati és keleti oldala sima, függőleges sziklafal, amely zökkenő nélkül, észrevétlenül megy át a kastély falába; ahol Smithék feküdtek, meg nem lehetett mondani, hol végződik az egyik, s hol kezdődik a másik. Dél felől meredek lejtésű, keskeny szikla-

gerinc vezetett a dugótól a Weissspitze nem kevésbé meredek faláig.

Álom volt maga a vár is, de másfajta: a középkor megdicsőülésének álma. Smith tudta, ez az álom is éppoly illúzórikus, mint az aranykoré. Az épület korántsem középkori, a tizenkilencedik század derekán építették az egyik legőrültebb bajor uralkodó parancsára. Az uralkodó számos bolondériában szenvedett, melyek között nem utolsó helyen állt mérhetetlen pompavágya. Nos, akár őrült volt, akár nem, mindenesetre — mint az őrülteknek oly gyakran — kiváló ízlése volt. A vár tökéletesen illett a völgyhöz, s a völgy a várhoz. Más kombinációt egyszerűen el sem lehetett volna képzelni.

Homorú négyzet volt a vár alaprajza. Tornyok, csipkés mellvédek, lőrések pompáztak rajta; legfőbb díszei, a két, tökéletesen hengeres torony közül a keleti magasabb, a nyugati alacsonyabb volt, s mind a kettő a völgy nyitott, északi oldalára tekintett alá. Az erődítmény déli sarkaiban két kurtább, noha szintén pompás torony nézett farkasszemet a Weissspitze komor tömegével. Onnan, ahol Smith hasalt, valamivel magasabban a vár szintjénél, rá lehetett látni a belső udvarra, s hátul az udvar nagy, kétszárnyú vaskapujára. A nap alacsonyan állt még a keleti égbolton, sugarai nem érték közvetlenül a várat, ám a hihetetlenül fehér falak is olyan szépen csillogtak-szikráztak, mintha a legnemesebb márványból rakták volna őket.

Az égbeszökő északi bástyafalak alatt a völgy meredek lejtőbe torkollt a Blau See-be, ebbe a szikrázó, mélykék, fenyőkoszorúzta, szépséges tóba; a víz sötétkékje lélegzetelállító harmóniába olvadt a fenyők zöldjével, a hó fehér tündöklésével és az ég

sápadtabb kékjével. Olyan szép, hogy nem is lehet igaz, gondolta Smith; legélethűbb színes reprodukciója láttán is azt kiáltaná mindenki: giccs!

Figyelőhelyükről láthatták, hogy a rejteket adó fenyőerdő majdnem a tó partjáig húzódik le. Odáig észrevétlenül lejutni gyerekjáték. A völgy szemközti — keleti — oldalán szinte ugyanolyan fenyves kúszott fölfelé. A két hosszú fenyvescsík, ívben koszorúzva kétfelől a tavat, töretlen görbében, mint két, ívés zergeszarv, nyúlt fölfelé, s a déli oldalon, a Weissspitze alsó sziklafala tövében kicsi híján összeért.

A tó partján kis falu terült el, voltaképp egyetlen széles utca, mindössze ha kétszáz yard hosszú; egy vasútállomás, a két obligát templom két halmon; az elszórtan épült házak megülték kétfelől a völgy meredek lejtőit. A falu déli széléről kanyargós út vezetett a völgy távolabbi végébe, míg el nem érte a vár déli oldalához csatlakozó meredek gerincet, amelyet szerpentinben mászott meg, s az utolsó kanyar a várudvart védő nagy vaskapuba torkollt. A szerpentint láthatólag eltorlaszolta a hó, s így a várba csak a Luftseilbahnon, a függővasúton lehetett feljutni. Két drótkötél nyújtózott a falutól föl a várig, a köteleket három pilon merevítette ki. Egy gondola éppen a figyelő Smithék szeme láttára járta útja utolsó szakaszát. Nem lehetett száz lábnál messzebb a vár csillogó falától, s úgy tűnt, szinte függőlegesen kúszik fölfelé.

A Blau See partján, nagyjából egy mérföldre a falutól, szabályos térközökben telepített barakkok álltak, szigorú, sarkos elrendezésben. A látvány katonai táborra vallott.

— Nahát, még ilyet! — Schaffernek szinte fizikai

erőfeszítésébe tellett, hogy elfordítsa tekintetét a völgyről; Smith meglátta szemében a csodálkozást.
— Főnök, ez valódi?

Nem olyan kérdés volt, amire választ kell adni. Schaffer mindannyiuk érzését fejezte ki meglehetősen pontosan; hozzátennivalója senkinek sem volt, a szavak fölöslegesnek látszottak. A hóban hasalva, némán lesték, milyen agonizáló lassúsággal teszi meg a gondola az utolsó ötven yardot. Úgy tetszett, soha nem ér föl; Smith érezni vélte társai feszült igyekezetét, ahogy szurkoltak a kis kabinnak útja utolsó szakaszán. Végre beért a vár nyugati lábához épült fogadóállomás tetője alá. A feszültség enyhült, Schaffer megkönnyebbülten a torkát.

— Főnök — mondta tisztelettel teljesen —, eszembe jutott egy-két kisebb probléma. Már csak a tisztázás végett vetem föl őket. Először is, esküdni mertem volna, hogy az ottan egy katonai tábor a tó partján.

— Nyugodtan esküdhet. Valóban katonai tábor. És nem is akármilyen. A Wehrmacht Alpenkorps Jäger-zászlóaljainak a kiképzőtábora.

— A nemjóját! A hegyivadászok? Ha ezt tudom, el se jövök. A hegyivadászok! Miért nem szólt senki erről Schaffer mama kedvencének?

— Azt hittem, tudják — felelt jámboran Smith. — Mit gondol úgy mégis, miért nem német tengerésznek vagy vöröskeresztes nővérnek vagyunk öltözve?

Schaffer lehúzta fehér zubbonya villámzárját, rásandított Alpenkorps-egyenruhájára, mintha most látná először, majd visszahúzta a cipzárt. — Azt akarja mondani — kezdte óvatosan —, hogy fogjuk magunkat, és gondtalanul elvegyülünk a német hadseregben? — Szünetet tartott, tágra nyílt szem-

mel fogadta Smith mosolygó bólintását, aztán hitetlenkedve folytatta: — De hisz... rögtön ki fogják szúrni, hogy idegenek vagyunk!

— Ugyan már, folyton váltják egymást a kiképzésre érkezők — felelt könnyedén Smith. — Kinek tűnik föl hat új arc hatszáz között?

— De hát ez szörnyű — mondta komoran Schaffer.

— Még a lovaknál is szörnyűbb? — mosolyodott el Smith. — Az Alpenkorps katonái nem fickándoznak, nem tiporják meg az embert.

— Viszont a lovak nem hordanak géppisztolyt — vetette ellene rosszkedvűen Schaffer.

— Akart még valamit mondani, nem?

— Ja, igen. Egy parányi bökkenő. Maga a vár. Úgy fest, hogy otthon felejtettük a helikopterünket, nem? Hogy a nyavalyába jutunk föl?

— Jó kérdés — ismerte el Smith. — Majd még meggondoljuk. Egyelőre csak ennyit: ha Wyatt-Turner ezredes be tudott férkőzni a német főparancsnokságra, s mi több, vissza is tudott jönni, akkor mi is megoldhatjuk ezt a kis feladatot.

— Mit csinált Wyatt-Turner? — ámult el Schaffer.

— Hát maga nem tudta?

— Honnan tudtam volna? — mérgelődött Schaffer. — Tegnap láttam először azt a pasast.

— 1940 és 1943 között Németországban tartózkodott. Egy ideig a Wehrmachtban szolgált. Végül fölkerült a berlini főparancsnokságra. Azt mondják, jól ismeri Hitlert.

— Lám csak. Még ilyet. — Schaffer hallgatott egy sort, míg el nem jutott a konklúzióhoz: — Az a pasas komplett őrült kell hogy legyen.

— Könnyen lehet. De ha ő meg tudta csinálni, mi

is megcsináljuk. Majd csak kisütünk valamit. Menjünk vissza a fák közé.

Visszaaraszoltak fedezékükbe; Christiansent ott hagyták őrködni Smith teleszkópjával. Ideiglenes tábort ütöttek, kávét főztek. Smith kijelentette, hogy újra kapcsolatba próbál lépni Londonnal.

Kicsomagolta a rádiót, s néhány lábnyira a többiektől rátelepedett egy hátizsákra. Az adó áramkör kapcsolója a készülék bal oldalán, a négy embertől távolabb volt. Smith jól hallható kattanással kapcsolta be, s bal kézzel megtekerte a hívófogantyút, ám ugyanazzal a mozdulattal ki is kapcsolta az áramkört, ügyelve, hogy a fogantyú surrogása elnyomja a kapcsoló kattanását. Aztán szorgalmasan kurblizott egy ideig, kis szüneteket tartva, miközben a hangológombokat forgatta. Végül abbahagyta: fölegyenesedve, fancsali ábrázattal csóválta meg a fejét.

— Ezek között a fák között ugyan hiába próbálkozik — jegyezte meg Torrance-Smythe.

— Igaza lehet — kapott a szón Smith. — Teszek egy próbát az erdő túlsó oldalán. Ott talán több szerencsével járok.

Vállára vetette a készüléket, és a mély hóban, bukdácsolva átvágott az erdősávon. Mikor úgy vélte, nem láthatják már a táborból, gyorsan hátrapillantott. Nem látszottak az emberek. Kilencvenfokosnál is nagyobb fordulatot tett, és gyors iramban fölfelé talpalt, amíg el nem érte a nyomokat, amiket lefelé menet ő taposott az embereivel. A nyomokban haladt tovább fölfelé, s a *Lorelei*-t fütyülte, de csak halkan, mert a fagyos levegő veszedelmesen jól vezette a hangot. Azonnal abba is hagyta, mikor Mary felbukkant egy kidőlt fenyő mögül.

— Helló, kedves — köszöntötte vidáman a lány.

— Kedveskedésre nincs idő — mondta kurtán Smith. — Nyolc óra van, Machree atya vár bennünket. És leszel szíves halkabban beszélni.

Leült a fatörzsre, megcsavarta a fogantyút, és szinte azonnal bejött London, igen halkan, de sokkal tisztábban, mint kora hajnalban.

— Machree atya várja önt — recsegte a rádió. — Tartsa a vonalat.

Smith várt, és Rolland tengernagy senki mással össze nem téveszthető hangja váltotta fel a londoni rádióügyeletest.

— Helyzetmegjelölést kérek, Broadsword.

Smith ránézett a papírjára, amelyen ott áll kódolva és érthető nyelven az üzenet: ERDŐ NYUGATRA A VÁRTÓL, AKCIÓ MA ESTE. Smith beolvasta a megfelelő kódjeleket.

Csönd, amíg Rolland dekódolta az üzenetet.

— Értem. Folytassa. Harrod baleset szenvedett?

— Nem. Vétel.

— Az ellenség ölte meg? Vétel.

— Nem. Időjárásjelzést kérek. Vétel.

— Romlik. Erősödő, később viharos szél. Havazás. Vétel.

Smith föltekintett a felhőtlen égboltra. Csodálkozott volna, ha Rolland összekeveri az előrejelzést. Beleszólt a készülékbe: — Következő adás időpontja bizonytalan. Ott tud maradni? Vétel.

— Központban maradok az akció végéig — mondta Rolland. — Sok szerencsét. Viszontlátásra.

Smith kikapcsolta a rádiót, és elgondolkozva mondta: — Kissé baljóslatúan hangzott ez a „viszontlátásra".

A Whitehall tengeri hadműveletei termében Rolland tengernagy és Wyatt-Turner ezredes gondterhelt pillantást váltott. Ott álltak a nagy adó-vevőt kezelő rádiós tiszt mellett.

— Megölték hát azt a szegény ördögöt — mondta sötéten Wyatt-Turner.

— Nagy árat fizettünk azért, hogy bebizonyosodjék, igazunk volt — viszonozta nem kevésbé sötéten Rolland. — Szegény ördög, úgy, ahogy mondja. Azzal, hogy rábíztuk a rádiót, voltaképp a halálos ítéletét írtuk alá. Ki lesz vajon a következő? Talán csak nem Smith?

— Smith aztán nem — rázta meg a fejét határozottan Wyatt-Turner. — Bizonyos embereknek hatodik érzékük van. Neki van hetedik, nyolcadik, kilencedik is, ráadásul van egy beépített vészjelző készüléke. Nem tudok elképzelni olyan helyzetet, amiből ki ne vágná magát. Nem vaktában szemeltem ki őt, uram. Európa legjobb titkos ügynöke.

— Maga után. De ne feledje, ezredes, előállhat olyan helyzet, amit még maga sem tud elképzelni.

— Bizony, az könnyen lehet. — Wyatt-Turner egyenesen Rolland szemébe nézett: — Mennyi esélyt jósol Smithnek, uram?

— Esélyt? — visszhangozta Rolland ködös, csüggeteg tekintettel. — Ki beszél itt esélyekről? Nincs semmi esélye.

Smithnek szinte szóról szóra ugyanez járt a fejében, mikor cigarettára gyújtott, s ránézett a mellette ülő lányra, vigyázva, nehogy meglássék az arcán, mire gondol. A feladat végrehajtásának lehetetlenségét csak akkor értette meg igazán, amikor meg-

latta a várat. Ha elore tudta volna, talan neki sem indul. Agya legeldugottabb rekeszében tudta, noha magának sem ismerte be, hogy meg ennek a *talán*nak sincs letjogosultsága. Nem jott volna el, es kész. De hát eljott. Itt van, s ha mar itt van, csinálnia kell valamit.

— Megnézted magadnak a várat? — kerdezte a lánytól.

— Fantasztikus egy épitmény. Hogy a csudába hozzuk le onnan Carnaby tábornokot?

— Játszva. Este odamegyunk szepen, besétálunk, és megkérjuk, faradjon velunk.

Mary értetlenul meredt ra, várta a bovebb magyarázatot. — Csak igy, ilyen egyszerüen? — kerdezte vegul.

— Ilyen egyszeruen.

— Lám, a zsenialitás egyszerusége. Nyilván sokat torted a fejed, amig ilyen szépen kisutotted - Hogy választ nem kapott, tovább folytatta a gunyolodást: — Persze mi sem konnyebb, mint bejutni Folmégy szépen, és bezorgetsz a fokapun.

— Úgy valahogy, igen. Kinyilik a kapu vagy az ablak, en rád mosolygok, megkoszonom a szivesseged, és besetálok

— Mit csinálsz?

— Mosolygok es megkoszonom a szivesseged Az ember a háborúban is adjon az udvariassagra . .

— Hagyd abba, konyorgok! — Mary kezdett ketségbeesni. — Ha nem tudsz ertelmesen beszelni . . .

— *Te* fogsz ablakot nyitni *nekem* — magyarázta turelmesen Smith.

— Mondd csak, normális vagy?

— Németország krónikus szemelyzethiánnyal kuszkodik. A Schloss Adler sem kivetel. Epp ilyen

lányokat keresnek. Fiatal vagy, értelmes és csinos, tudsz főzni, takarítani, föl tudod varrni Kramer ezredes gombjait . . .

— Az meg kicsoda? — Mary hangja, csakúgy, mint az arca, végső kétségbeesésről árulkodott.

— A német titkosszolgálat parancsnokhelyettese.

— Te tényleg nem vagy normális — mondta mély meggyőződéssel a lány.

— Ha normális lennék, nem vállalkoztam volna erre a munkára — mondta Smith, és az órájára nézett. — Hűha, múlik az idő, félek, gyanakodnak már. Ötkor továbbindulunk. Pontban ötkor. Van a faluban, a főutca keleti oldalán egy Gasthaus. Zum Wilden Hirsch, azaz A Vad Szarvas. El ne felejtsd. Zum Wilden Hirsch. Nehogy egy másik kocsmába szédelegj be. Van mögötte egy fészer, sörraktárnak használják. Zárva van állandóan, de ma este kulcs lesz az ajtajában. Pontban nyolckor ott találkozunk.

Azzal elfordult, mint aki már megy is, de a lány megfogta a karját.

— Honnan tudod te ezeket? — kérdezte izgatottan. — Honnan tudsz a Gasthausról, a raktárról, a kulcsról, erről a Kramerről, meg . . .

— Ejnye, ejnye — csóválta meg feddőleg a fejét Smith, s mutatóujját a lány ajkára tette.

— Első számú aranyszabály a kémek kézikönyvéből — mondta Mary halkan, keserűen, s elhúzódva a férfitól, lesütött szemmel a havat nézte. — Soha semmit el ne árulj senkinek, ha nem szükséges. — Elhallgatott, majd föltekintve, így folytatta: — Még nekem sem?

— Neked aztán különösen nem, drágám — paskolta meg Smith gyöngéden a lány arcát. — El ne késs.

Megindult a lejtőn, s a lány kifejezéstelen tekintettel bámult utána.

Schaffer hadnagyot szinte teljesen betemette a mély hó. Egy fenyőtönk mögött hasalt, a szeméhez illesztett teleszkóppal. Hallva, hogy mögötte halkan meg-megroppan a hó, hátranézett, s megpillantotta a feléje kúszó Smith őrnagyot.

— Legalább kopogna, vagy mi — mondta ingerülten.

— Bocsánat. Azt mondják a fiúk, mutatni akar nekem valamit.

— Igen — adta át Schaffer a teleszkópot. — Kukkantson csak oda. Gondoltam, érdekelni fogja.

Smith gondosan élesre állította a műszert.

— Lejjebb egy kicsit — mondta Schaffer. — A sziklának a tövét nézze.

Smith föntről lefelé végigpásztázta a Schloss Adler falát, majd a lávadugó sima oldalát, míg a finom fonálkereszt meg nem állapodott a szikla tövében nyújtozó hóborította lankán. A havon két katona lépdelt, a vállukon géppisztoly, körülöttük — póráz nélkül — négy kutya.

— Lám, lám — dünnyögte Smith —, értem már.

— Dobermannok, főnök!

— Nem is palotapincsik — hagyta rá Smith. Följebb csúsztatta a teleszkópot a lávadugó falán.

— És fényszórók! — tette hozzá halkan Schaffer.

Smith teleszkópja ismét lejjebb csúszott, elsiklott a kutyás járőr mellett, s megállapodott egy magas drótkerítésen, amely, úgy tetszett, teljesen körülfogja a lávadugót.

— És egy kis kerítés — mondta.

— A kerítések arra valók — nyilatkoztatta ki Schaffer —, hogy átvágja vagy megmássza őket az ember.

— Barátom, ha maga *erre* a kerítésre akar fölmászni, egy szempillantás alatt pirítóssá ég. Szabályos villanykerítés, 2300 voltos, egyfázisú, 60 herzes váltakozó áram kering benne. Mint a jobbféle villamosszékekben.

Schaffer megcsóválta a fejét. — Fantasztikus, mit meg nem tesznek egyesek a piszkos kis ingatlanuk védelmében.

— Kerítés, fényszóró, dobermannok — sorolta Smith. — Gondolja, Schaffer hadnagy, hogy ilyen ócska trükkökkel föltartóztathatnak bennünket?

— Föltartóztatni? Minket? Soha! — Schaffer várt egy kicsit, majd kitört: — Mégis, hogy a jóistenbe gondolja, hogy . . .

— Majd eldöntjük, ha itt az idő — mondta könnyedén Smith.

— Mármint maga dönti el — kesergett Schaffer. — Semmit rá nem bízna senki másra, igaz?

— Hát igen. Fiatal vagyok még ahhoz, hogy meghaljak.

— Miért éppen engem, az istenfáját! — robbant ki hosszú hallgatás után Schaffer. — Miért engem kellett kiszúrni erre a rohadt munkára? Nem csípem én ezt az országot, őrnagy úr!

— Szívem szerint beszélt — mondta őszintén Smith. — Erről jut eszembe: *engem* miért kellett kiszúrni?

Schaffer hosszú, hitetlenkedő pillantást vetett parancsnokára, ám egyszer csak összerezzent, és tekintetét az égre fordította, ahonnan egy helikopter félreismerhetetlen, kelepelő lármája hangzott. A két

férfi egyszerre lett rá figyelmes. Észak felől, a Blau See fölött tűnt föl, s egyenest feléjük tartott. Nagy, katonai gép volt, horogkeresztje messziről is tisztán látszott. Schaffer kúszni kezdett a fenyves felé.

— Schaffer balra el — hadarta. — Nyomunkban a vérebek.

— Nem hinném — mondta higgadtan Smith. — Maradjon, ahol van, és húzza a fejére a csuklyát.

Gyorsan fejükre húzták fehér csuklyájukat; csak a szemük látszott ki alóla, meg Smith teleszkópja, de azt is nagyrészt hó fedte. Harminc yardról minden irányból — felülről is — láthatatlanok voltak.

A helikopter elhúzott a völgy fölött, s egyre közeledett a két férfi felé. Mikor már csak néhány száz yardnyira volt, Smithnek is kényelmetlen érzése támadt; arra gondolt, valami balszerencsés véletlen folytán tudnak talán az ittlétükről. Az éjjel könnyen meghallhatták a Lancastert, hiába járatták félgázzal a motorjait. Könnyen elképzelhető, hogy egy gyanakvó és intelligens ember — s éppen a Schloss Adlerben ne volnának ilyenek? — rájött, mit keres egy kósza bombázó Németországnak éppen ezen a táján, ahol józan számítás szerint végképp semmi keresnivalója. Talán már ebben a pillanatban is válogatott Alpenkorps-legények fésülik át a fenyveseket, és ő, Smith, elbizakodottságában még csak őröket sem állított. Ám ekkor a helikopter, immár csaknem pontosan a fejük fölött, hirtelen balra kanyarodott, s elszállt a vár felé, néhány pillanatig lebegett fölötte, majd lassan leereszkedett. Smith titkon megtörölte a homlokát, és beirányozta a teleszkópot.

A helikopter leszállt. Megállt a propeller, kitették a létrát, és egy ember mászott le az udvar közepére.

Egyenruhájából ítélve magas rangú tiszt volt. Smith hirtelen ráeszmélt, hogy igen-igen magas rangú személyiség. Kőkemény arccal lökte oda Schaffernek a teleszkópot. — Nézze csak meg jól.

Schaffer jól megnézte, s mikor a tiszt eltűnt egy ajtóban, leeresztette a műszert. — Valami haverja, főnök?

— Ismerem mindenesetre. Reichsmarschall Julius Rosemeyer. A Wehrmacht vezérkari főnöke.

— Életem első birodalmi marsallja, és nincs itt a távcsöves puskám — kesergett Schaffer. — Kíváncsi lennék, mit akarhat őurasága.

— Amit mi — mondta kurtán Smith.

— Carnaby tábornokot?

— Ha az ember ki akarja faggatni a második frontról a szövetségesek első számú koordinátorát, nyilván nem egy rongyos kis káplárt küld hozzá interjúra.

— Mondja csak, nem azért jöttek ezek, hogy magukkal vigyék a jó öreg Carnabyt? — aggodalmaskodott Schaffer.

— Ki van zárva. A Gestapo nem szokott lemondani a saját foglyairól. Ebben az országban a Wehrmachtnak is a Gestapo dirigál.

— Nafene.

— Az ám. Menjen szépen vissza, talál még egy korty kávét a főzőben. Valaki váltson föl egy óra múlva.

Rolland tengernagy meteorológiai előrejelzése pontosnak bizonyult. Ahogy teltek-múltak a fogvacogtató órák, az idő fokozatosan romlott. Délre eltűnt a nap, s élénk szél támadt kelet felől. Kora

délután havat kezdett szitálni a sötét égbolt. Egyre erősebben havazott, s a megerősödő keleti széllel harapós hideg köszöntött be. Komisznak ígérkezik az éjszaka, gondolta Smith. Igen, de ha komisz az éjszaka, rosszak lesznek a látási viszonyok is, és az emberek nem mászkálnak ki fölöslegesen. Éppen ez kellett Smithéknek. Nyári telihold fényénél aligha sündörögnek föl a várba észrevétlenül. Smith megnézte az óráját.

— Indulnunk kell. — Nehézkesen talpra állt, s karjait lengetve próbálta felfrissíteni a vérkeringését. — Hívják vissza Thomast.

Fölvették hátizsákjukat és a szerszámoszsákokat, Thomas, kezében Smith teleszkópjával, visszatért őrhelyéről. Korántsem volt olyan vidám, mint általában, s ennek nem csak az volt az oka, hogy az utóbbi egy órában szabadon paskolta a szél és a hó.

— Működik-e már az a dög rádió? — kérdezte Smithtől.

— Nem. Pedig hatszor is próbáltam. Miért kérdi?

— Megmondhatom — felelte keserűen Thomas. — Jó lenne rávenni a tengernagyot, mégis inkább ejtőernyősöket küldjön. Épp az imént futott be egy szerelvény, tele újoncokkal.

— De hisz ez pompás — mondta derűs nyugalommal Smith. — A régiek azt fogják hinni, új fiúk vagyunk, az újak meg azt, hogy régiek. A lehető legjobb.

Thomas hosszasan mustrálgatta Smithet.

— Az. A lehető legjobb. — Habozott egy csöppet, majd így folytatta: — Mi lenne, ha felengedne egy kicsit, őrnagy?

— Hogyhogy?

— Ugyan, ne játssza meg magát! — vágott közbe

nyersen Carraciola. — Tudja maga jól, miről van itt szó. Az életünkről. Mi a fenének kell lemennünk abba az átkozott faluba? És egyáltalán, hogy akarja kihozni Carnabyt? Ha már öngyilkosságra készülünk, legalább árulja el, miért. Ennyivel tartozik nekünk.

— Nem tartozom maguknak semmivel — jelentette ki kereken Smith. — És nem árulok el semmit. Mert ha semmit nem tudnak, vallani sem fognak, ha netán arra kerül sor. Megtudják majd idejében.

— Micsoda halvérű egy bestia maga, Smith — fogalmazta meg pedánsan Torrance-Smythe.

— Mondták már máskor is — vont vállat higgadtan Smith.

A falu vasútállomása afféle apró, kétvágányos végállomás volt. Mint minden, isten háta mögötti végállomás, ez is rozsdásan málladozott, a legsivárabb funkcionalizmus szellemében építették, s egyfajta borúlátó-várakozó légkör lengte be, mintha örökké arra várna, jöjjön már valaki, aki tisztességesen rendbe hozza. A teljes elhagyatottság hangulata uralkodott itt mindenen. Aznap éjszaka különösképpen kopárnak látszott: harapós-hideg szél kavarta a havat a rengő villanylámpák halvány fénytócsáiban; az istentől-embertől való elhagyatottság nyomasztó érzete szinte elviselhetetlen volt. És éppen ez felelt meg a legjobban Smith terveinek.

Sebes léptekkel vezette át fehérbe bugyolált embereit a vágányokon, s tért be velük az épület viszonylagos védelmet nyújtó fedele alá. Némán

vonultak el a zárt újságosbódé, a fuvariroda, a jegypénztár előtt, s az árnyékba húzódva megálltak.

Smith letette a rádiót, kihámozta magát a hátizsákjából, lehúzta a hózubbonyt és a nadrágot, majd körülnézett a vágányok mentén — a fukar bajorok peront nem építettek, nyilván fölösleges luxusnak tartották. Megtorpant egy elreteszelt tolóablaknál. Az ablak mellett ajtó, fölötte felirat: GEPACK ANNAHME. Lenyomta a kilincset. Zárva volt. Smith gyorsan körülnézett, nem figyelik-e, lehajolt, zseblámpája fényénél megvizsgálta a kulcslyukat, majd elővarázsolt egy kötegnyi különös formájú kulcsot, és az ajtó néhány másodperc múlva nyitva is volt. Füttyentett halkan, s a többiek késedelem nélkül csatlakoztak hozzá. Besorjáztak, szinte menet közben hányva le terhüket. Az utolsóként érkező Schaffer megállt, és megnézte a feliratot.

— Lám csak — mondta —, a poggyászmegőrző.

— Az hát — mondta Smith. Betessékelte Schaffert, és magukra zárta az ajtót. Aztán, zseblámpáját úgy árnyékolva a tenyerével, hogy csak egyujjnyi sugárban szórja a fényt, elhaladt a poggyászrekeszek mellett, s a helyiség végében lévő ablakhoz lépett. Közönséges, függőlegesen nyíló ablak volt, Smith mégis igen aprólékosan vizsgálgatta, vigyázva, nehogy a fény az üvegre essék, és meglássák az utcáról. Aztán az ablak melletti lambériacsíkra lett figyelmes. Elővette tőrkését, s a lambériát fölfeszítve, egy kéteres kábelt pillantott meg, mely függőlegesen futott végig a falon. Smith szétválasztotta a két eret, egyenként elvágta őket, majd a lécet visszaillesztette a helyére. Kipróbálta az ablakot: az alsó, nyitható táblája akadálytalanul csúszott föl és le.

— Érdekes mutatvány — jegyezte meg Schaffer. — Ugyan mi volt a célja?

— Adódhat úgy, hogy nem az ajtón a legkényelmesebb a bejutás. Vagy éppen a távozás.

— Hát ez az, könnyű annak, aki titkos légyottokon és betörésekben tékozolta el ifjúságát — mondta szomorúan Schaffer. — Honnan tudta, hogy riasztóberendezést szereltek az ablakba?

— Még egy ilyen kis falusi állomáson is értékes holmit őriznek olykor a poggyászraktárban — magyarázta türelmesen Smith. — De az bizonyos, hogy nincsen külön poggyászpénztárosa. A poggyászraktáros, a jegypénztáros, a jegykezelő és az állomásfőnök valószínűleg egyetlen személy. A megőrzőt tehát zárnia kell. Igen, de hiába tartanák zárva, ha a tolvaj bemászhat a hátsó ablakon. Az ablakon tehát vagy rácsnak kell lennie, vagy riasztóberendezésnek. Rács nem lévén, és mivel egy léc laza a falon . . . egyszerű, nem?

— Magának talán az — jegyezte meg savanykásan Carraciola. — Ez a . . . ez a nagy szakértelem az álkulcsok meg a riasztókészülékek terén . . . Mit is mondott, hol szolgált, a Black Watchban?

— Ott.

— Milyen fura kiképzést adnak ezekben a skót ezredekben. Különös.

— *Alapos* kiképzést. Nem ezt a szót kereste? — mondta nyájasan Smith. — Na, induljunk, igyunk egyet valahol.

— Igyunk — mondta Carraciola borúsan. — El ne felejtsen szólni, hogy egy hajtásra igyam meg a magamét, mert a nyakamat rá, hogy másként nem élek addig, hogy a végére jussak.

— Csakugyan kár lenne meg nem inni azt a jó

sört — helyeselt Smith. Megvárta, amíg kimennek a többiek, bezárta az ajtót, és a Bahnhof feliratú bejáratban érte utol őket. Hóruha, hátizsák nem volt már rajtuk. Egy Jäger-zászlóalj egyenruhájába voltak öltözve, Smith őrnagyi, Schaffer hadnagyi, a többi négy őrmesteri rangjelzést viselt. Egyenruhájuk nem volt éppen patyolattiszta, s nem is úgy festett — mint Harrod őrmester is megjegyezte volt —, mintha rájuk szabták volna, de este, a falu utcáján vagy egy zsúfolt kocsmában méltán remélhették, hogy nem keltenek feltűnést.

Jellegzetes magas alpesi falu jellegzetes főutcája. Kétoldalt a házak, csupa masszív, viharvert, téglalap alaprajzú épület, mintha időtlen idők óta dacolnának a kemény bajor telekkel, s dacolni fognak, ki tudja, még meddig. Svájci típusú faház volt majdnem mind, mélyen húzott eresszel, s a ház egész hosszában végigfutó tornáccal. Volt néhány viszonylag újabb fajta is, zsindelyes falú, nagyméretű dupla ablakos, díszes kovácsoltvas rácsokkal, de a többség igen öreg volt és igen alacsony, a falak durván ábdált rönkfából, a rönkök egymásba ácsolt végei túlnyúltak a sarkokon.

Utcalámpák nem voltak ugyan, de az elsötétítéssel szemlátomást senki nem törődött. A havas utcát a függönytelen ablakokból kivetülő fény megnyúlt téglalapjai tarkázták. Túl az utca távolabbi, déli végén, el-eltünedezve a kavargó hófüggöny mögött, egy fürtnyi erős fény mintha az égben lebegett volna. Smith megállt, mondhatni ösztönösen, hogy megcsodálja ezt a távoli csillagképet. Megálltak az emberei is. A Schloss Adler fényei olyan képtelenül távolinak és megközelíthetetlennek tűntek, mint a holdbéli hegyek. Hosszan, némán nézték, aztán szót-

lan egyetértésben, lassan megindultak, egyik a másik után; csizmájuk csikorgott a keményre taposott havon, leheletük fagyott páráját elkapdosta a hideg éjjeli szél.

A fő és egyetlen utca teljesen kihalt volt, nem is lehetett ez másként ezen a cudar estén. De ha az utca csöndes volt is, a falu korántsem volt az: nevetgélés, énekszó, hangos beszéd foszlányai úszkáltak az esti szélben, s az út szélén veszteglő katonai teherautóoszlop nem hagyott kétséget a hangzavar okozóinak kiléte felől. A tóparti kiképzőtábor lakóinak jó húsz mérföldes körzetben más szórakozási lehetősége nem lévén, a Gasthausok és Weinstubék csordultig voltak hegyivadászokkal, akiknél jobban képzett harcosokat aligha találni Európában.

— Főnök, isten látja lelkemet, én nem is vagyok igazán szomjas — panaszkodott Schaffer.

— Mesebeszéd — bátorította Smith. — Maga félénk fiú, nem szívesen találkozik idegenekkel, erről van csak szó. — Megállt egy Gasthaus előtt. Drei Könige, hirdette a cégér. — Jó kis helynek látszik — mondta. — Várjanak egy percet.

Fölszaladt a lépcsőn, ajtót nyitott és benézett. Lent az utcán az öt férfi egymásra nézett; mindnyájuk szemében egyazon várakozásteljes szorongás tükröződött. A nyitott ajtón osztrák sramlizene áradt ki, nosztalgikusan idézve egy nyájasabb, szebb kort. Az öt ember arckifejezése mit sem változott. A sramlinak is megvan a maga helye, a maga ideje, de nem itt és nem most, gondolhatták.

Smith megcsóválta a fejét, becsukta az ajtót, és visszament társaihoz.

— Dugig van — közölte. — Egy gombostűt sem

lehet leejteni. — Odabiccentett az átellenben álló Eichof vendéglő felé: guggon ülő kis bogárhátú épület, fejszével faragott rönkökből, a széthullás előrehaladott állapotában. — Nézzünk át oda.

De hiába néztek át. Smith bánatosan, de határozottan csukta vissza az ajtaját, és fordult el.

— Telt ház — mondta. — Arról nem beszélve, hogy egy ilyen lepra csehó nem méltó a Wehrmacht tisztjeihez és altisztjeihez. Hanem a szomszédja, az igéretesebbnek látszik.

A kényelmetlen hallgatásból kitetszett, hogy a másik ötnek korántsem ez a véleménye; meg aztán, a méretét nem tekintve, a harmadik vendéglő sem különbözött sokban az első kettőtől. Zum Wilden Hirsch volt a neve, s a cégtábla fölött egy fából faragott, hóborította szarvas díszelgett.

Smith fölhágott a féltucatnyi lépcsőfokon, és benyitott. Megrándult az arca, amikor rátört a benti fülsértő hangzavar. Épp eléggé lármás volt az előző két Weinstube is, az itteni lármához képest mégis templomi csönd uralkodott bennük. Mintha az egész ezred üvöltötte volna teli torokból a *Lili Marlene*-t, egyosztagnyi elhangolt tangóharmonika kíséretével. Smith ránézett az embereire, biccentett és benyomult.

Schaffer megállt az ajtóban, hogy meghallgassa a beléje karoló Christiansent: — Mit gondolsz, szerinte *ez* a hely nincs dugig?

— A másik kettőben nyilván hat rétegben voltak fölslihtolva a vendégek — súgta vissza Schaffer.

4

A Zum Wilden Hirschben nem voltak éppen hat rétegbe tornyozva, de könnyen lehettek volna, ha a muzsikára összefogózva dülöngélő közönség a körkörös zsúfolódás helyett a vízszinteset választja. Ennyi embert egy kocsmában soha nem látott Smith. Legalább négyszázan voltak. Ekkora tömeget szokványos méretű terem be sem tud fogadni, de a Szarvas nem is volt szokványos méretű. Roppant nagy hodály volt, és igen-igen régi.

A csomós fenyőpadló hajladozva recsegett, a vendégek majd szétnyomták a falakat, s úgy tetszett, bármelyik pillanatban leszakadhatnak a füstös, vaskos mennyezetgerendák. A terem közepén testes fafűtéses kályha, úgy megrakták, hogy öntöttvas teteje sötétpirosan izzott. A kályhatető alól két hathüvelykes, huszonnégy láb hosszú, feketére zománcozott kályhacső ágazott szét s vezetett a mennyezet alatt a terem két szemközti falába: kezdetleges, de annál hatékonyabb központi fűtés. A terem három fala mentén sorakozó fapados boxokat sötétbarnára cserzette a füst, az idő és a vendégek több évszázados, szakadatlan sora; minden box falában mélyedés volt a lécre göngyölt újságok számára. A szanaszét álló húsz-egynéhány asztalnak jó három hüvelyk vastag, kézzel faragott lapja volt, a székek is mind hasonlóan masszív darabok. A terem szemközti, hosszanti falánál hosszú, súlyos tölgyfa pult húzódott, egyik végében kávéfőző gép. A pult mögötti lengőajtó valószínűleg a konyhára szolgált. A termet a mennyezetre akasztott, módfelett kormos petróleumlámpák világították meg jól-rosszul, a lámpák fölött ősidők óta szenesedő fekete foltok.

Smith figyelme a berendezésről a vendégekre fordult; éppen az a fajta egyveleg volt, amit várhatni egy olyan alpesi faluban, amelynek katonai tábor van a szomszédságában. Az egyik sarokban szemlátomást az őslakosok, csupa zárkózott, szikár, sasorrú, viharvert ábrázatú, tősgyökeres hegylakó, sokan míves gonddal hímzett bőrzekében, tiroli kalapban. Keveset beszéltek, és csöndesen iddogáltak; ugyanígy szórakozott egy másik csoport a terem végében, tucatnyi jellegtelen civil, nyilvánvalóan nem helybéliek, takarékosan kortyolgattak snapszospoharaikból. A közönség kilencven százaléka azonban katona volt, a német Alpenkorps katonái, egyesek ültek, a többség állt, de mind teli tüdőből fújta a *Lili Marlene*-t, s lengette lelkesen a Steinbecherrel teli, literes fedeles korsót, és az általános önfeledtségben, a könnyes-nosztalgikus romantika hullámain a kamerádok egyenruhájára és a padlóra loccsanó sör felért egy közepes erősségű nyári záporral.

A pult mögött maga a tulaj, egy százötven kilós óriás, kifejezéstelen holdvilágképpel; körülötte csaposlányok töltögették s rakták tálcákra a Steinbechereket. A teremben is lányok cirkáltak, szedték össze az üres s szolgálták föl a tele korsókat. Smith figyelmét megragadta az egyikük, aki éppen feléje közeledett.

Az lett volna a meglepő, ha nem figyel föl rá. Meglepő lett volna, ha föl nem figyel rá a kocsma teljes férfiközönsége. A meglepetés azonban elmaradt: csakugyan mindenki őt nézte. Kacagva elnyerhette volna a Miss Európa címet, ha az arca, noha kellemes-kerekded, nem lett volna csúnyácska. Ami vonzerő hiányzott azonban erről a derűsen mosoly-

gó arcról, azt pótolta a lány többi alkatrésze. Tarka dirndli volt rajta és tiroli blúz, dereka, mint a darázsé; a teltkarcsú alakjára feszülő blúz, mely a rokonszenves helyi divat szerint mélyen ki volt vágva, mesés hasznot hajthatott a pult mögött trónoló gargantuai kocsmárosnak. A lányt valósággal körüldongták a katonák, akik korántsem elégedtek meg holmi epekedő pillantásokkal. Ha ez a lány nem páncélbugyogót hord, gondolta Smith, örökké tele lehet kék-zöld foltokkal. Smithhez közeledőben hátrasimította szőke haját, és rámosolygott az őrnagyra; a mozdulat sem volt kevésbé provokatív, mint a mosoly.

— Mivel szolgálhatok, uram?

— Barna sört kérünk — mondta udvariasan Smith. — Hatot.

— Máris, uram. — Újfent az a bujtogató mosoly, melyet ezúttal a búzavirág-szempár félig sóvárgó, félig mérlegelő pillantása kísért, s a lány hátat fordított és elvonult, ha ugyan ezt a libegést vonulásnak lehet nevezni. Schaffer megbűvölt szemmel bámult utána, s megfogta Smith karját.

— Most már tudom, főnök, miért hagytam oda Montanát — mondta, és a hangja sem volt kevésbé elbűvölt, mint az arca. — Végül is nem csak a lovak miatt.

— Ha zokon nem veszi, hadnagy, összpontosítson a feladatára — nézett Smith elgondolkodva a lány után. Megdörzsölte az állát, és eltűnődve folytatta: — Az ilyen bármacskák többet tudnak a helybéli eseményekről, mint maga a rendőrfőnök . . . és ez itt mintha még többet tudna. Úgy is van, meg fogom próbálni.

— Micsodát? — kérdezte gyanakodva Schaffer.

— Közel kerülni hozzá.

— Én láttam meg először — panaszkodott Schaffer.

— A következő tánc, nem bánom, a magáé. — A könnyed szavakra rácáfolt az őrnagy hűvös, figyelmes arckifejezése; szeme szüntelenül a termet pásztázta. — Ha megkapták a sörüket, vegyüljenek el a vendégek között, hátha meghallanak valamit Carnabyról vagy Rosémeyer birodalmi marsallról.

Meglátva egy gazdátlan széket egy sarokasztalnál, gyorsan elfoglalta, s udvariasan odabiccentett egy vizenyős szemű Alpenkorps-századosnak, aki nyilvánvaló leereszkedéssel társalgott két hadnagygyal. A százados épp csak egy pillantásra méltatta, és Smith úgy látta, a többiek sem izgatják magukat miatta vagy társai miatt. A harmonikazenekarnak többé-kevésbé egy hangon sikerült befejeznie a számot, s elhallgattak a *Lili Marlene*-t éneklők is. Hosszú másodpercekig mély, nosztalgikus csönd ülte meg a kocsmát, négyszáz férfi képzelte magát Lili Marlene-nek a laktanyakapu lámpája alá, s aztán, mintha csak varázsütésre, kitört a bábeli hangzavar: négyszáz férfi, félig kiürített korsóval, nem tud sokáig érzelgősködni.

Smith meglátta a lányt: hat Steinbechert egyensúlyozott tálcáján, s átnyomakodva a katonák között, gyakorlott kézzel tartotta távol hódolóit. Smith emberei, megkapván korsóikat, azonnal, de feltűnés nélkül szétoszlottak. A lány körülnézett, fölfedezte Smitht, s széles mosollyal vágott át hozzá és tette asztalára a Steinbechert. Fölegyenesedni már nem maradt ideje: Smith átkarolta a derekát, és a térdére húzta. Szemközt a Jäger-századosnak elakadt a szava, rosszallólag meredt Smithre, s már nyitotta

volna a száját, de elkapva az őrnagy barátságtalan szemvillanását, meggondolta magát, és folytatta a félbeszakított társalgást. Smith is levette róla a tekintetét, megszorította a lány derekát, megpaskolta a térdét, és rámosolygott, mint remélte, ellenállhatatlanul.

— Hogy hívnak, szépséges alpesi rózsám? — próbált becsiccsentett tónust adni a hangjának.

— Heidinek — mondta a lány, s igyekezett talpra állni, de látszott, nem nagyon határozottan. — Na de kérem. Nekem dolgom van.

— Lehet-e fontosabb dolga, mint szórakoztatni a Vaterland katonáit? — hangoskodott Smith. Szorosan megölelve Heidit, hogy el ne szökhessék, húzott egy jót a söréből, majd, a korsóval a szája előtt, immár halkan folytatta: — Énekeljek neked egyet?

— Ugyan mit? — kérdezte óvatosan Heidi. — Hallok így is épp elég nótázást.

— Na jó, akkor fütyülök. Hallgasd csak. — És elfütyülte, igen halkan, a *Lorelei* első két taktusát. — Tetszik?

Heidi megmerevedett, de a következő pillanatban már kacéran mosolygott rá az őrnagyra.

— De mennyire, őrnagy úr. Biztosan a hangja is nagyon szép.

Smith bizonytalan kézzel tette le sörét, a korsó nagyot koppant, s miközben az asztal túlfeléről újabb helytelenítő pillantásokat vetettek rá, keze fejével letörölte ajkáról a habot. Heidi rámosolygott, de óvatos tekintetű szeme komoly maradt.

— Kik azok az emberek ott a pultnál? Azok a civilek — mondta Smith, kezével takarva a száját. — Hátra ne forduljon.

— Gestapo. — A lány újabb sikertelen kísérletet tett a szabadulásra. — A várból.

— Az egyikük olvasni tud az ajakmozgásról — mondta Smith, ismét korsóval a szája előtt. — Látom. Figyelnek. Öt perc múlva a szobájában. Vágjon pofon, de jó erősen.

Heidi döbbenten nézett rá, aztán fölsikkantott, mint akibe gorombán belecsíptek. Hátrébb húzódott, jobb keze széles ívben meglendült, és a pofon csattanását a zsúfolt terem legtávolabbi sarkában is meghallották. Varázsütésre elakadt a zajos terefere, a korsók is elakadtak félúton, s minden szem a rendbontás okozói felé fordult, Smith négyszáz német katona osztatlan figyelmét élvezhette, és éppen ezt akarta: akinek oka van kerülni a feltűnést, az nyilván óvakodik a legcsekélyebb rendbontástól is.

Heidi talpra szökkent, megtapogatta a combját, fölkapta a bankjegyet, amit Smith tett az imént az asztalra, és sértett méltósággal távozott. Smith, vöröslő fél arcával, mérgesen összeszorított ajkakkal fölállt, szintén készen a távozásra, ám akkor útját állta a Jäger-százados, aki szintén talpon volt már. Nyalka, szikár fiatalember volt, amolyan Hitler-jugend-típus, szertartásosan pedáns, de az adott pillanatban láthatóan szenvedte a kelleténél bővebben nyakalt sörök hatását. Kivörösödött szemében a hivatalos fontoskodás és a jogosnak vélt felháborodás korántsem szokatlan keveréke tükröződött.

— Ez a viselkedés nem méltó a Wehrmacht tisztjéhez — jelentette ki harsányan.

Smith nem felelt azonnal. Arcán a zavar és a harag kifejezése utat adott egyfajta hideg, közönyös figyelemnek. Szemrebbenés nélkül állta a százados tekintetét, míg az végül kénytelen volt lesütni a

szemét. Amikor Smith megszólalt, olyan halkan beszélt, hogy a szomszéd asztalnál sem igen lehetett hallani.

— Magának, maga senkiházi, *őrnagy úr* vagyok, igen? — A hanghordozás és a tekintet jegesebb már nem is lehetett volna. — Bernd Himmler őrnagy. Gondolom, hallott már rólam.

Jelentőségteljesen várt, s a fiatal százados szemlátomást összezsugorodott. Himmler, a Gestapo főnöke a legrettegettebb ember volt Németországban. Ki tudhatja, nem rokona-e ez az őrnagy? Talán éppen a fia.

— Jelentkezzék nálam holnap reggel nyolckor — mondta kurtán Smith, s a választ meg sem várva, lendületesen elfordult. Az Alpenkorps-százados egy pillanat alatt kijózanodott; némán bólintott, és törődötten visszahuppant a székére. Smith megindult az ajtó felé, s a kocsmalárma folytatódott. Ezen az isten háta mögötti helyen állomásozó katonáknak a sörivás, a mértéktelen sörivás volt az egyetlen szórakozása: az efféle közjátékokat szinte azonnal elfelejtették.

Smith az ajtó felé mentében megtorpant Schaffer mellett, és odaszólt: — Na, ezt jól eltoltam.

— Mi tagadás, csinálhatta volna másképp is — hagyta rá Schaffer. — Mit mondott neki? Mármint annak a fiatal századosnak.

— Értésére adtam, hogy Himmler fia vagyok.

— A Gestapo-főnök fia? — kérdezte hitetlenkedve Schaffer. — Szent ég, maga aztán nem riad vissza egy kis kockázattól.

— Ellenkezőleg, vigyáztam, nehogy bármit is kockáztassak — jelentette ki rejtélyesen Smith. — Át-

ugrom az Eichhofba. Talán ott több szerencsével járok. Tíz percen belül itt vagyok.

Faképnél hagyva a bizonytalan tekintetű Schaffert, egy gyors kézmozdulattal visszaparancsolta a feléje induló Carraciolát, és kiment. Tett néhány lépést a deszkajárdán, megállt, végigkémlelt a havas utcán. Az utca elhagyatott volt mindkét irányban. Sarkon fordult, és elindult a Zum Wilden Hirsch mellett nyíló sikátoron. A vendéglő mögött egy kis, fából épült fészer bújt meg. Miután újból ellenőrizte, nem figyelik-e, csöndesen benyitott a fészerbe. — Nyolc óra — mondta. — Gyerünk.

Ruhasusogás, és az ajtónyílásban megjelent Mary. Hevesen reszketett, arcát kékre csípte a fagy. Kérdő tekintettel nézett Smithre, de az szó nélkül karon ragadta, és sebesen a Gasthaus hátsó ajtajához vezette. Petróleumlámpa fényében derengő előtérbe jutottak, megmásztak egy sor lépcsőt, s az emeleti folyosón megálltak a második ajtó előtt. Besurrantak, és Smith gyorsan becsukta.

Kis szoba volt, egyszerűen bútorozva, de a bútorszövet meleg színe meg a piperecikkekkel teli fésülködőasztal női lakóra vallott. Mary leült az ágyra, fázósan összehúzta magát, és nem éppen rajongó tekintetet vetett Smithre.

— Remélem, élvezed a kisded játékaid — mondta kesernyésen. — Szemlátomást jól kiismered magad.

— Ösztön kérdése — magyarázta Smith. Megállt az ágy mellé tett petróleumlámpánál, fölcsavarta a lángját, s körültekintve meglátott egy kopott bőrtáskát. Az ágyra dobta, és kinyitotta. Női ruha volt benne. Talpra állította Maryt, és így szólt: — Ne vesztegesd az időt. Vetkőzz le. Komolyan mondom.

Anyaszült meztelenre. És vedd föl ezt a csodás szerelést. Megtalálsz mindent, amire szükséged lesz.

Mary értetlenül meredt rá.

— Ezt vegyem föl? Mi a csodának kell nekem . . .

— *Ne vitatkozz!* Gyerünk!

— Na tessék — mondta csüggedten a lány. — Legalább elfordulnál.

— Csigavér — nyugtatta Smith. — Van épp elég bajom. — Azzal az ablakhoz lépett, s a kartonfüggöny résén kikukucskálva, folytatta: — Figyelj. Úgy lesz, mintha a steingadeni busszal érkeznél. Húsz perc múlva fut be a busz. Ezzel a táskával fogsz belépni, benne van a többi motyód. Maria Schenknek hívnak, düsseldorfi vagy, az itteni pincérlány unokatestvére, és mivel tébécés voltál, föl kellett mondanod a gyárban, és ide jöttél a hegyek közé az egészséged végett. A pincérlány rokonod szerzett neked állást a Schloss Adlerben. A táskában egy retikülben ott vannak a személyazonossági papírjaid, az utazási engedélyed, a referenciáid, a leveleid, mind ellátva a megfelelő postai bélyegzővel. Meg tudtad jegyezni?

— Öööö . . . azt hiszem, igen — felelte bizonytalanul a lány. — De nem mondanád meg, hogy . . .

— Az isten áldjon meg! — tört ki türelmetlenül Smith. — Értsd már meg, hogy nincs időnk. Megjegyezted, vagy nem?

— Maria Schenk, Düsseldorf, gyár, tébé, unokatestvér, Steingaden . . . megvan, tudom. — Elhallgatott, áthúzva a fején egy bordás kötésű kék gyapjúruhát. Lesimította, és bámulva nézett végig magán: — Tökéletes! Mintha rám szabták volna!

— Mert *rád* is szabták — fordult meg, s vette szemügyre a lányt Smith. — 36—26—36, vagy mi is

a méreted. Tudod... izé... betörtünk hozzád, és kölcsönvettük az egyik ruhádat a méret végett. Alapos emberek vagyunk.

— Betörtetek a lakásomba? — kérdezte lassan Mary.

— Be. Csak nem mászkálhatsz itt úgy, mint akit az ócskapiacról szalajtottak — érvelt Smith. Elismerő szemmel méregette a lányt. — Úgy látom, megjárja.

— Csak te meg ne járd a végén. — Mary szeme teljes értetlenségről árulkodott. — De hát... de hát *hetekig* tarthatott, amíg elkészültek ezek a ruhák meg a papírjaim!

— Úgy valahogy — bólintott Smith. — A hamisítórészlegünk alapos munkát végzett. Akármilyen papírokkal nem engednek be az oroszlán barlangjába.

— Hetekig! — meresztgette a szemét Mary. — Hetekig! De hiszen Carnaby tábornok gépét tegnap reggel szedték le. — A lány szemében gyors egymásutánban váltakozott a zavar, a vád, és végül a leplezetlen düh. — Ti *tudtátok*, hogy le fogják lőni!

— Nyert! — mosolygott szeretetre méltóan Smith, és gyöngéden megpaskolta a lányt. — Meg volt rendezve a dolog.

— Ne veregess engem! — förmedt rá Mary, majd óvatosan, még mindig mérges ábrázattal folytatta: — Mondd csak, leszállt itt egyáltalán az a gép?

— De le ám. A bajor hegyimentők repülőterén végzett kényszerleszállást. Oberhausenben, öt mérföldre innen. Mellesleg onnan indulunk majd haza is.

— Onnan indulunk... — kezdte a lány, de elakadt, s a férfit nézve, egy hosszú percig kétségbe-

esetten ingatta a fejét. — Csakhogy . . . csakhogy hallottam a gépen, mikor azt mondtad, hogy ha az akció nem sikerül, vagy ha szét kell válnotok, a svájci határon túl, Frauenfeldben várjátok be egymást.

— Csakugyan? Azt mondtam volna? — Smith hangjában jámbor érdeklődés érződött. — Lehet, hogy összezavartam egy kissé a dolgokat. Akárhogy is, az a Mosquito az oberhauseni reptéren szállt le, rettentően meglyuggatva. A lyukakat mellesleg brit géppuskák ütötték, de erre ki figyel oda? Lyuk az lyuk.

— És volt merszetek kockára tenni egy amerikai tábornok életét . . . meg a második front sikerét . . .

— Na látod, ezért kell olyan sürgősen bejutnunk a Schloss Adlerbe. — Smith megköszörülte a torkát. — Nem azért, hogy ki ne fecseghesse a titkait, hanem rá ne jöjjenek: *nem* amerikai tábornok, és annyit tud a második frontról, mint én a hold túlsó oldaláról.

— Micsoda?! Titkos ügynök ő is?

— Jonesnak hívják — bólintott Smith. — Cartwright Jones. Amerikai színész. Másodrangú színész, de kiköpött hasonmása Carnabynak.

A lány szemében mintha iszonyat fénylett volna.

— Kockára teszitek egy ártatlan . . .

— No nem ingyen. Huszonötezer dollárt kap egyetlen fellépésért. Színészi pályája csúcsa, mondhatni.

Halk kettős koppantás az ajtón. Smith tett egy villámgyors mozdulatot, és máris a kezében volt a fegyver: Mauser automata pisztoly, kibiztositva, tüzelésre készen. Újabb olajozott mozdulat, és a

férfi az ajtónál termett. Kinyitotta, és zsebre vágta a fegyvert, majd becsukta Heidi után az ajtót.

— Nos hát, kedves kuzinok — mondta. — Ismerkedjenek meg. Mary, most Maria, és Heidi. Én már itt sem vagyok.

— Itt sem vagy! — mondta kábán Mary. — De hát . . . mit kell tennem?

— Heidi megmondja.

— Heidi? — méregette Mary elbizonytalanodva a másik lányt.

— Az első számú titkos ügynökünk Bajorországban, 1941 óta.

— Még hogy az első . . . számú . . . Nem hiszem el! — rázta meg a fejét Mary.

— Senki nem hinné — legeltette a szemét Smith Heidi dús bájain. — Barátom, micsoda álcázás!

Smith óvatosan kinyitotta a Gasthaus hátsó ajtaját, kisurrant, és mozdulatlanul megállt a sötétségben, szoktatva hozzá a szemét. A hó, gondolta, sűrűbben hullik, mint amikor betértek a Zum Wilden Hirschbe. Megerősödött a szél is. Cudar hideg volt.

Meggyőződve arról, hogy senki nem látja, Smith bal felé fordult, tett két lépést, és elfojtott egy meglepett kiáltást: megbotlott valamiben, és teljes hosszában elterült a hóvon. Villámgyorsan háromszor is átgördült, ha netán késsel, pisztollyal és gyilkos szándékkal várná valaki, majd talpra szökkent, egyik kezében immár a Mauserral, a másikban zseblámpával. Bekapcsolta a lámpát, és megfordult a tengelye körül. Sehol senki.

Egyedül volt, ha nem számította a hóban fekvő

Alpenkorps-őrmestert, akiben elbotlott, s aki a halál sajátos, ernyedt formátlanságában nyúlt el a hasán.

Smith lehajolt, s a testet arrébb hengerítve, nagy vérfoltot talált a helyén a hóban. A zseblámpa fénye elidőzött egy másodpercig a zubbony véráztatta mellén, majd továbbsiklott a katona arcára. Ez a tanár nem lép többé katedrára, gondolta Smith, és valami irracionális ürességet érzett; nem tesz többé mézet a teájába, és én vagyok a hibás, meglátszik az arcán, hogy én vagyok az oka. Csakugyan, Torrance-Smythe üveges szeme mintha a vak halál megróvó tekintetét lövellte volna rá.

Smith fölegyenesedett, s hideg fegyelmet tükröző arccal átkutatta a holttest közvetlen környékét. Dulakodásnak nem lelte nyomát a hóban, pedig a leszakadt zubbonygombok dulakodásra vallottak, s az ing nyaka is föl volt tépve. Smithy nem egykönnyen adta meg magát. Smith, lámpával a kezében, elbaktatott a sikátor torkolatáig, s ott megtorpant. Lábnyomok keszekuszasága, sötétvörös foltok a havon, sötét, csupasz foltok a Gasthaus falgerendáin, a falnak tántorodó verekedők nyomai — itt zajlott le a küzdelem. Smith eloltotta lámpáját, s fegyverével együtt zsebre vágta, majd kilépett az utcára. Egyik oldalon ott volt a Zum Wilden Hirsch, amelyből már ismét énekszó dűlt ki az utcára, a másik oldalon, a postaépület előtt, fényesen kivilágított telefonfülke. A fülkében élénken gesztikuláló katona beszélt a kagylóba, Smith most látta először ezt az embert. Maga az utca kihalt volt.

Schaffer laza tartásban dőlt neki a söntéspultnak. Maga a megtestesült nemtörődömség, gondolhatta

volna valaki, amíg meg nem nézi az arcát. Schaffer arca komor volt, sőt döbbent, ujja között vadul morzsolgatott egy cigarettát.

— Smithy! — mondta halkan, tehetetlen dühvel. — Az nem lehet! Jól látta, főnök?

— Jól láttam. — Smith arcán még mindig az a hideg fegyelmezettség, mintha képtelen lenne bármit is érezni. — Egyszóval, Smithy, három perccel azután, hogy kimentem, sietve szintén távozott. Eszerint nem engem keresett. Kit látott még kimenni?

— Fogalmam sincs. — Schaffer kettétörte és a földre ejtette a cigarettát. — Hiszen dugig van ez a hely. És van még egy ajtó. Egyszerűen nem tudom elhinni. Miért éppen a jó öreg Smithy? Miért Torrance-Smythe-nek kellett meghalnia? Mindnyájunk közül ő volt a legokosabb.

— Ezért kellett meghalnia — mondta komoran Smith. — De most jól figyeljen. Ideje, hogy megtudja, mi itt a helyzet.

Schaffer keményen parancsnoka szemébe nézett, és így szólt: — De mennyire hogy ideje, főnök.

Smith igen halkan, folyékony, fordulatos németséggel beszélt, vigyázva, hogy mindvégig hátát fordítsa a terem végében üldögélő Gestapo-tisztek felé. Egy-két perccel később látta, hogy Heidi visszatér az ivóba a pult mögötti lengőajtón át, de a közönség ezúttal nem vett róla tudomást. Néhány pillanattal később megfogyatkozott, majd szinte teljesen meg is szűnt a kocsmalárma, Smith is elhallgatott tehát, s követte a sok száz katona tekintetét. Mindenki az ajtó felé nézett.

Oka, méghozzá alapos oka volt a hirtelen támadt csöndnek, gondolta Smith: az asszonyinségben szen-

vedő katonanépség ritkán lát ilyen jelenetet. Az ajtóban ott állt Mary Ellison, öves esőkabátban, sállal a fején, viharvert bőrtáskával a kezében. A csönd egyre mélyült. Alpesi Gasthausban amúgy is ritka vendég a nő, hát még ha ilyen szép fiatal teremtés, kísérő nélkül, egy szál magában! Mary jó néhány másodpercig állt ott bizonytalanul, mint aki nem tudja, szívesen fogadják-e, s bizonytalan abban, hogy mit is kéne tennie. Aztán, meglátva Heidit, ledobta a táskáját, s arcán megkönnyebbült öröm áradt szét. Akár Marlene Dietrich *A kék angyal*-ban, gondolta következetlenül Smith. Ilyen arccal, ilyen alakkal és tehetséggel Hollywoodot is megbódíthatná ez a lány . . . Mary és Heidi egymás karjába szaladt a néma ivóban.

— Maria! Aranyos Mariám! — Heidi hangja hallatán Smith arra gondolt, talán nem csak Mary tudná térdre kényszeríteni Hollywoodot. — Hát eljöttél? Ó de pompás!

— Ezer éve nem láttalak — ölelgette-csókolgatta Mary a másikat. — Csakhogy épségben-egészségben láthatlak, Heidikém! Csuda, csuda, csuda! Persze hogy eljöttem, miért ne jöttem volna?

— Tudod — nézett körül jelentőségteljesen Heidi, s meg sem próbálta halkítani a hangját —, elég goromba egy társaság ezek itten. Fegyverrel kéne járnod-kelned közöttük. Vadászzászlóalj, úgy hívják magukat. Jobb nevet, mondhatom, nem is találhattak volna.

A katonákból kitört a szilaj hahota, s ezzel folytatódott a kocsma megszokott élete. Heidi Mary karjába fűzte a karját, s a kocsma távolabbi végébe, a civilek kis csoportjához vezette. Megálltak a csoport közepén, egy sötét hajú, szikár, értelmes arcú

férfi előtt, akiről leritt, hogy nagyon kemény ember. Heidi bemutatta őket egymásnak.

— Maria, bemutatom von Brauchitsch százados urat. A százados úr . . . khm . . . a várban dolgozik. Százados úr, ez itt az unokatestvérem, Maria Schenk.

Von Brauchitsch könnyedén fejet hajtott.

— Csak gratulálhatok a rokonához, kedves Heidi. Vártuk már magát, Schenk kisasszony. — Von Brauchitsch elmosolyodott. — De nem tudtuk, hogy ilyen gyönyörű nőre várunk.

Mary mosolyogva fogadta a bókot, de az arca zavart volt.

— Vártak már . . .?

— Igen, a százados úr várt — vágott közbe Heidi. — Az a dolga, hogy mindenről tudjon, ami errefelé történik.

— Ne fessen már ilyen baljós képet rólam, Heidi. Még elijeszti Schenk kisasszonyt. — Ránézett az órájára. — Tíz perc múlva indul föl a gondola. Ha elkísérhetném az ifjú hölgyet . . .

— Az ifjú hölgy előbb bejön a szobámba — jelentette ki eltökélten Heidi. — Megmosdik, és kap egy pohárka kávélikört. Láthatják, hogy agyon van fagyva.

— Csakugyan, szinte a foga is vacog — mosolyodott el von Brauchitsch. — Gondoltam, lehetne az én vendégem arra a pohárkára. No, sebaj, akkor a következő menettel megyünk föl.

— És vele megyek én is — mondta Heidi.

— Maga is? — csóválta meg a fejét mosolyogva von Brauchitsch. Von Brauchitsch örökké mosolygott. — Lám, milyen szerencsés napom van ma.

— Az engedélyek, az úti okmányok, a személyazonossági papírjaid és a leveleid nálad vannak már — mondta Heidi, s kebléből, a tiroli blúz öblében előhúzott néhány papírt. — A vár tervrajza, meg néhány instrukció. Tanulmányozd át, aztán add vissza. Majd én viszem föl őket. Téged lehet, hogy meg fognak motozni, gyanakvó egy társaság. És légy szíves, idd meg ezt a snapszot . . . von Brauchitsch első dolga az lesz, hogy megszagolja a leheleted. Ellenőrzés, ugye. Mindent a világon ellenőriz. A leggyanakvóbb alak az egész bandából.

— Igazán kellemes embernek találtam — mondta jámborul Mary.

— Igazán kellemetlen Gestapo-tiszt — vetette oda Heidi.

Mikor Heidi visszament az ivóba, Smith és Schaffer már együtt ácsorgott Carraciolával, Thomasszal és Christiansennel. Mintha mindnyájan gondtalanul iddogáltak és trécseltek volna, de halk, izgatott hangjuk nem hagyott kétséget mély aggodalmuk felől. Mert legalábbis néhányuk erősen aggódott.

— Nem látták tehát szegény Smithyt? — kérdezte halkan Smith. — Nem látták, amikor kiment? Egyáltalán, mi az ördögöt akarhatott odakint?

Vállvonogatás, aggodalmas homlokráncolás beszélt ékesszólóbban minden válasznál. — Körülnézzek odakint? — ajánlkozott Christiansen.

— Nem szükséges — mondta Smith. — Most már késő bármit is tenni.

Egyszer csak kivágódott a Zum Wilden Hirsch mindkét ajtaja, s katonák tódultak be rajtuk lövésre

kész Schmeisser-géppisztollyal. Elhelyezkedtek a falak mentén és vártak, fegyverük csöve vízszintesen, ujjuk az elsütőbillentyűn, a szemükben éber, higgadt figyelem.

— Hát igen — dünnyögte Christiansen —, szép kis háborúnk volt.

A hirtelen beállott mély csöndet nem törték meg, inkább csak elmélyítették egy Wehrmacht-ezredes határozott léptei a deszkapadlón. Az ezredes higgadtan körülnézett. A Gasthaus testes tulajdonosa sietősen megkerülte a söntéspultot, ijedtében egy-két széket is felborított, holdvilágképén a rettegés félreismerhetetlen jelei.

— Weissner ezredes úr! — A tulajdonos hangja hallhatóan reszketett. — Az isten szerelmére, mi tör . . .

— Nem a maga hibája, mein Herr. — Az ezredes szavai megnyugtatóbbak voltak, mint a hanghordozás. — De maga itt az állam ellenségeinek adott fedelet.

— Az állam ellenségeinek . . .! — A tulajdonos arcszíne másodperc alatt változott csúf vörösbarnáról még csúfabb hullaszürkére; hangja reszketeg felső C-be csapott át: — Még hogy én? Én, Josef Wartmann . . . .

— Kérem — tartotta fel a kezét, csöndet parancsolva, Weissner ezredes. — Négy vagy öt Alpenkorps-szökevényt keresünk a stuttgarti katonai börtönből. Menekülés közben megöltek két tisztet és egy fegyőrt. Értesülésünk szerint ide jöttek be.

Smith bólintott, és belesúgta Schaffer fülébe: — Milyen ravasz. Pokoli ravasz.

— Nos, ha valóban itt vannak — folytatta frissen Weissner —, egyhamar lefüleljük őket. Lépjenek

elő a tizenhármas, tizennégyes és tizenötös különítmény rangidős tisztjei. — Két őrnagy és egy százados lépett elő, s állt meg vigyázzban az ezredes előtt. — Felismerik-e az összes tisztjeiket és embereiket?

A három tiszt bólintott.

— Helyes. Akkor most . . .

— Fölösleges, ezredes úr — kerülte meg a söntéspultot és állt az ezredes elé Heidi, két kezét tisztelettudóan összekulcsolva a háta mögött. — Tudom, kiket keres. Ismerem a főkolompost.

— Ah! — mosolyodott el Weissner ezredes. — Lám, az elbűvölő . . .

— Heidi, szolgálatára, ezredes úr. Volt szerencsém felszolgálni önnek a Schloss Adlerben.

Weissner gálánsan meghajolt: — Számomra volt emlékezetes az eset.

— Az ott, ni! — mutatott Heidi drámai gesztussal Smithre, arcán jogos felháborodás keveredett az áldozatos kötelességtudással. — Ő az, ezredes úr . . . Belém csípett!

— No, de kedves Heidi — mosolyodott el elnézően Weissner ezredes —, ha lecsuknánk mindenkit, aki . . .

— Nem arról van szó, ezredes úr. Megkérdezte, hallottam-e valamit egy bizonyos Cannabee tábornokról vagy kiről . . .

— Carnaby tábornokról! — Weissner ezredesnek elment a mosolygó kedve. Rámeredt Smithre, intett az embereinek, hogy fogják közre, aztán ismét Heidihez fordult: — No és mit mondott neki?

— Ezredes úr! — merevedett Heidi a sértett méltóság pózába. — Igaz németnek tartom magam. És tudom, mivel tartozom azért, hogy bejáratos lehe-

tek a Schloss Adlerbe. Von Brauchitsch Gestapo-százados jótállhat értem — mutatott egy fél fordulattal a tisztre.

— Nem szükséges. Nem felejtjük el magának, kedves gyermekem — veregette meg Weissner szeretetteljesen a lány arcát, majd Smithhez fordult, s az imént még nyájas hang hőfoka fagypont alá zuhant: — Állítsa elő a bűntársait, de azonnal.

— Azonnal, ezredes? — Smith pillantása, amellyel végigmérte Heidit, csöppet sem volt enyhébb, mint az ezredes hangja. — Azt már nem. Tartsunk sort. Előbb *neki* fizesse ki a harminc ezüstpénzt.

— Badarságot beszél — vetette oda megvetően Weissner ezredes. — Heidi igaz hazafi.

— Azt látom — felelt keserűen Smith.

Mary döbbent iszonyattal nézte Heidi sötét szobájának függönye mögül, hogyan vezetik ki Smitht és a négy másikat a Zum Wilden Hirschből, s viszik szoros őrizetben az úttest túlfelén várakozó kocsikhoz. A foglyokat minden tétovázás nélkül betuszkolták két autóba, indítottak, és a két fekete kocsi egy perc múlva már el is tűnt az út kanyarulatában. Mary ott állt még egy hosszú percig, s révetegen bámulta a kavargó havat, aztán összehúzta a függönyt, és hátat fordított az ablaknak a sötét szobában.

— Hogy történhetett? — suttogta.

Gyufa sercent, Heidi meggyújtotta a petróleumlámpát.

— Nem tudom — vont vállat. — Valaki, csak tudnám ki, besúghatta Weissner ezredesnek. De kideritem én még.

Mary merően nézte: — De te . . . te . . .

— Egy-két percen belül mindenképpen megfogták volna őket. Hiszen idegenek. Így legalább a mi helyzetünk megszilárdult. Te meg én most már minden gyanú fölött állunk.

— Minden gyanú fölött! — Mary hitetlenkedve nézte, és szinte vadul folytatta: — Mi haszna most már!

— Azt kérded? — kérdezte vissza eltűnődve Heidi. — Nem is tudom. Valahogy jobban sajnálom Weissner ezredest, mint Smith őrnagyot. Végtére, leleményes ember ez a mi őrnagyunk, nem? Vagy hazudtak volna a főnökeink odaát a Whitehallban? Mikor értesítettek, hogy őt küldik ide, megmondták, ne aggódjam, feltétlenül bízzam meg benne. Minden képzeletet felülmúlóan leleményes ember, szó szerint így mondták, a legreménytelenebb helyzetből is kivágja magát. Nekem Smith mindenesetre máris elnyerte a bizalmam. Neked talán nem?

Heidi nem kapott választ, Mary a padlót nézte, szeme könnyben ázott. Heidi megérintette a karját, és kedvesen kérdezte: — Hát ennyire szereted?

A másik némán bólintott.

— Ő is téged?

— Nem tudom, egyszerűen nem tudom. Olyan régóta van már ebben a szakmában — folytatta keserűen —, hogy ha szeretne, sem vallaná be magának.

Heidi szótlanul nézte egy percig, aztán fejcsóválva így szólt: — Hogy a nyavalyába küldhettek éppen téged? Hogy remélhetted, hogy . . . — Fejcsóválva elhallgatott, és így folytatta: — Most már késő. Gyerünk. Meg ne várakoztassuk von Brauchitschot.

— De . . . de ha nem jön Smith? Ha nem tud megszökni . . . és hogy is tudna! — Mary kétségbeesett gesztussal mutatott az ágyon heverő papírokra. — Ezeknek reggel az lesz az első dolguk, hogy utánajárnak Düsseldorfban a hamisított referenciáknak.

— Nem hiszem, Mary, hogy éppen téged hagyna cserben Smith — mondta Heidi nem túl nagy meggyőződéssel.

— Igazad van — felelt gyászosan a másik. — Én sem hiszem.

A nagy fekete Mercedes már a Blau See mentén falta a havas országutat, ablaktörlője alig győzte a sűrűn kavargó havat, amely szürkének tetszett a fényszórók erős fénykévéjében. Drága és igen kényelmes kocsi volt, de kényelméből nem sok jutott sem az elöl ülő Schaffernek, sem a mögéje ültetett Smithnek. Lelki kényelmetlenségnek ott volt a kivégzőosztag biztos tudata, meg az, hogy küldetésük befejeződött, mielőtt igazából elkezdődhetett volna; fizikai kényelmetlenségükről a katonák gondoskodtak: Schaffer a gépkocsivezető és egy őr, Smith Weissner és egy másik őr közé volt beékelve, s ráadásul mindkettejüknek sajgott a bordája, mivel a Schmeisser-géppisztolyok tulajdonosai, a fegyver csövét foglyuk oldalába nyomva, nem csináltak titkot jelenlétükből.

Smith becslése szerint félúton lehettek a falu és a kiképzőtábor között. Még harminc másodperc, és nyílik a tábor kapuja. Harminc másodperc, nem több.

— Megállni! — reccsent Smith hangja hűvösen,

fensőségesen, s valami különös, fenyegető éllel. — Megállni, nem hallja? Gondolkoznom kell.

Weissner ezredes meglepetten nézett rá. Smith látványosan semmibe vette. Összevont szemöldökén meglátszott, hogy igen erősen összpontosít, összepréselt ajka nehezen visszafogott, eszeveszett dühről árulkodott; olyan embernek látszott, aki el sem képzelheti, hogy nem engedelmeskednek kurta és egyértelmű parancsszavának: ez az arc nem lehet egy halálba induló fogoly arca. Weissner habozott egy töredék-másodpercig, aztán kiadta a parancsot, és a nagy kocsi lassított.

— Maga hülye állat! Maga idióta! — sziszegte dühtől reszkető hangon Smith, de olyan halkan, hogy maga Weissner is alig hallotta. — Szinte biztos, hogy mindent elrontott! Istenemre, Weissner, ha volt is ezrede, reggelre nem lesz, azt garantálom!

A kocsi lehúzódott az útról és megállt. Az előttük járó parancsnoki kocsi vörös szélességjelzőit csakhamar elnyelte a hóesés. Weissner nyersen, de leheletnyi aggodalommal tudakolta: — Mit habog maga itt?

— Maga tud erről az amerikai tábornokról? Erről a Carnabyról? — Smith résnyire szűkülő szemmel, fogvicsorgatva meredt közvetlen közelről Weissner arcába. — Honnan?! — köpte ki gyűlölködve a szót.

— Tegnap a Schloss Adlerben vacsoráztam. Én . . .

Smith úgy nézett az ezredesre, mint aki nem akar hinni a fülének.

— Paul Kramer ezredes mondta volna magának? Megmondta? — Weissner némán bólintott. — Canaris tengernagy vezérkari főnöke! És most már mindenki tudja! Ezt a napot megkeserülik néhányan, az egyszer biztos. — Smith kétségbeesetten a szemére

szorította, majd ernyedten ölébe hullatta a kezét, s üveges tekintettel meredve maga elé, lassan ingatta a fejét. — Hát ez sok, ez még nekem is sok. — Előhalászta és átadta az igazolványát. Weissner megvizsgálta zseblámpája korántsem rezzenetlen fényénél. — Gyerünk a táborba! Azonnal! Késedelem nélkül beszélnem kell Berlinnel. A nagybátyám tudni fogja, mi a teendő.

— A nagybátyja? — Weissner látható erőlködéssel tekintett fel az igazolványból; a hangja sem volt szilárdabb, mint a kezében reszkető zseblámpa. — *Heinrich* Himmler?

— Mit gondol mégis, kicsoda? A Mikiegér — csúfolódott Smith, s hangját halk dünnyögésre halkította: — Gondolom, idáig nem volt szerencséje találkozni vele, Weissner ezredes. Most majd megismerheti. — Hosszú, hűvösen fürkésző tekintetet vetett Weissnerre, amit az ezredes aligha ítélhetett biztatónak. Smith végre elfordult, és gorombán megbökte a sofőr hátát: — A táborba. De szaporán, hallja-e!

A gépkocsi nekilendült. Amit a rettegett Gestapofőnök unokaöccse mond, azt vakon teljesíteni kell, gondolhatta a sofőr is.

Smith ekkor a mellette feszengő őrhöz fordult: — Vigye már ezt az ócskavasat a bordámból!

És azzal ingerülten arrébb taszította a fegyver csövét. Az őr, aki persze szintén tudta, ki az a Heinrich Himmler, engedelmesen visszahúzta a géppisztolyt. A következő pillanatban öklendezvé görnyedt kétrét: Smith keményen a gyomorszájába taszította a fegyver tusát. Még egy pillanat, és Weissner ezredest a Mercedes ablaküvegéhez préselte a jobb fülébe nyomott géppisztolycső.

— Ha az emberei csak megmoccannak is, maga halott — mondta Smith.

— Oké — hallatszott Schaffer higgadt hangja az első ülésről. — Már nálam van a fegyverük.

— Megállni! — rendelkezett Smith.

A gépkocsi megállt. A szélvédőn át Smith meglátta a tábori őrbódé fényét, alig kétszáz yardnyira. Megbökte Weissnert a Schmeisser csövével.

— Kifelé!

Weissner arcára rámerevedett az eszelős düh, de tapasztalt katona lévén, percig sem habozott. Kiszállt.

— Három lépést elfelé a kocsitól — parancsolta Smith. — Hasra feküdni, kezeket a tarkóra. Schaffer, tartsa sakkban a maga őrét. — Pisztolyát a sofőr tarkójára szorította: — Mars ki az ezredes mellé.

Húsz másodperccel később, Schafferrel a volánnál, továbbgördült a nagy gépkocsi; a három ember ott hasalt a hóban, a negyedik, Smith őrzője, most is kétrét görnyedve vonaglott az út szélén.

— Hát ez szép volt, kedves Himmler — gratulált Schaffer.

— Még egyszer az életben nem lesz ekkora mázlim — mondta józanul Smith. — Csak szép lassan, amíg elhaladunk a tábor előtt. Nehogy megneszeljen valamit az őrség.

Húsz mérföldes óránkénti sebességgel döcögtek el a főkapu, majd a mellékbejáratok előtt; amennyire Smith megítélhette, nem keltettek feltűnést. A hűtő háromágú csillagdísze mögött háromszögletű zászlócska, a táborparancsnok jelvénye lobogott: Weissner ezredes vélhetőleg senkinek nem tartozik elszámolással arról, mikor merre autókázik.

Egy jó fél mérföldre a mellékbejáratok után az út

nyílegyenesen északnak tartott; jobb kéz felől meredek sziklafal szakadt bele a Blau See vizébe, bal felől fenyvessáv — ötven yardnál nem szélesebb — választotta el az utat egy újabb sziklafaltól, mely függőlegesen veszett bele a kavargó hóesésbe.

A hosszú egyenes végében az út egy éles jobbkanyarral követte a partvonalat; a veszélyes fordulót fehér korlát jelezte, amely normális látási viszonyok közepette bizonyára jól látható volt, de most, éjszaka, szinte teljesen eltűnt az általános fehérségben.

Schaffer ráfékezett a kanyar előtt. Egyszer csak töprengő kifejezés ült ki az arcára, s még erősebben fékezve, kérdő tekintetet vetett Smithre.

— Ragyogó ötlet — dicsérte meg Smith. — Még a végén egész jó titkos ügynök lesz magából.

A Mercedes megállt. Smith összeszedte a zsákmányolt Schmeissereket és pisztolyokat, és kiugrott a kocsiból. Schaffer lecsavarta a vezetőülés felőli oldalablakot, kiengedte a kezifféket, egyesbe tette a sebességváltót, és kiugrott, amikor a kocsi elindult. Jobbjával az ablakon át kormányozva, a kocsi mellett lépkedett tovább; később, mikor a Mercedes lendületbe jött, már szaladnia kellett. Húszlábnyira a meredély szélétől igazított még egy utolsót a kormányon, tövig kihúzta a kézigázt, s elszökkent az ugrásszerűen gyorsuló kocsi mellől. A fakorlát reccsenését elnyomta a maximális fordulatszámon bőgő motor: a Mercedes mintha keménypapíron tört volna keresztül, átlendült a szikla peremén, és eltűnt szem elől.

Smith és Schaffer még idejében ért a fakorlát épen maradt darabjához. Amikor áthajoltak rajta, abban a pillanatban ért vizet a gépkocsi; négy ke-

rékkel az égnek, még egyre világító fényszórókkal, különös, tompa, távoli ágyúdörejre emlékeztető zajjal törte át a felszínt. Kísértetiesen foszforeszkáló tajték csapott fel a sziklafal felemagasságáig, s mikor visszahullott, Smithék azonnal megállapíthatták a süllyedő autó helyzetét: a két fényszóró zöldesen derengett még a víz alatt is. A két férfi egymásra nézett. Smith levette csúcsos tisztisapkáját, és kihajította a tó fölé. A süvöltő szél a sapkát a sziklafalhoz vágta, de tovább hengergett, s végül öblével fölfelé, a vízen kötött ki, a még egyre fölfelé szállongó, zöldesen irizáló légbuborékok gyűrűjében. Aztán a fények kialudtak a mélyben.

— No és! — egyenesedett föl és vont vállat Schaffer. — Végtére, nem a mi kocsink volt. Most pedig vissza a faluba?

— Nem, ha kedves az élete — mondta nyomatékkal Smith. — És ezt szó szerint értse. Gyerünk az ellenkező irányba.

Megmarkolva újonnan szerzett fegyvereiket, továbbrohantak az úton, arra, amerre a Mercedes tartott. Alig hetvenyardnyira távolodtak el a kanyartól, amikor közeledő gépkocsimorajt hallottak, s meglátták a törött korlátra vetődő sugárkévét. Smith és Schaffer egy másodperccel később már bent volt a fenyők között, s lassan baktattak visszafelé, arra, ahol egy parancsnoki kocsi és két páncélautó állt meg a törött korlátnál.

— Hát így történt, ezredes úr — magyarázta egy Alpenkorps-őrmester, s vállára vetett géppisztolyával óvatosan áthajolt a korlát fölött. — Gyorsan jöttek, későn vették észre a kanyart . . . már ha észrevették egyáltalán. A Blau See itt száz méternél is mélyebb, ezredes úr. Ezek már készen vannak.

— Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Én ezeknek már semmit el nem hiszek — hallatszott tisztán Weissner ezredes keserű hangja. — Az is lehet, hogy csak megjátszották a szerencsétlenséget. Küldjön be egy osztagot a fenyvesbe, egészen a sziklafalig fésüljék át az erdőt. Térköz öt méter. Zseblámpa mindenkinél legyen. Egy másik osztag üljön kocsiba, és menjen vissza ötszáz métert a tábor felé. Maga vezeti őket, őrmester. Be az erdőbe, ugyancsak a sziklafalig szétnyílni, és haladni szemközt a másik osztaggal. Egy-kettő, szaporán!

Schaffer, egy fenyőtuskó rejtekében, elgondolkozva tekintett Smithre.

— Azt az egyet meg kell hagyni, főnök, vannak előnyei, hogy nem a falu felé indultunk. Ravasz róka ez az ezredes, nem igaz?

— És én akkor mi vagyok? — dünnyögte Smith.

— Jó, jó, maga se kutya, azt is meg kell hagyni.

Eltelt öt perc. A sűrű fenyvesben viszonylag ritkásabban esett a hó; a két férfi meg-meglátta a közelebbi csatárlánc zseblámpáinak távolodó fényét: bevilágítottak minden fatörzs, minden tuskó mögé, a két szökött foglyot keresve. Weissner ezredes lehajtott fővel, gondterhelten járkált a parancsnoki kocsi mellett. Időről időre megnézte az óráját. Egyszer csak odalépett a korláthoz, és kihajolt a Blau See tükre fölé.

Smith és Schaffer fojtott hangokat hallott, az őrmester belépett az autófényszóró fénykörébe, megállt Weissner ezredes előtt, és tisztelgett.

— Egy árva lábnyomot sem találtunk, ezredes úr.

Weissner fölegyenesedett, megfordult.

— Nem csoda — mondta komoran. Ott úszik a vízen az egyiknek a sapkája. Hitvány halál két ilyen bátor embernek, őrmester. Hitvány halál.

5

A gondola lassan indult az alsó állomásról, s megkezdte hosszú útját fölfelé. Képtelen egy kapaszkodó, gondolta Mary, meredek, veszedelmes. Az első ablakon kitekintve, épp csak az első pilon körvonalait láthatta a szitáló hóesésben. A második és harmadik pilon láthatatlan volt, de az ijesztő magasan lebegő két fénynyaláb világosan kijelölte útjukat. Hiszen mások is feljutottak, gondolta idegesen Mary, nekünk sem eshet bajunk. Bár amilyen pocsékul érezte magát, tudva, hogy mindennek vége, nem is igen törődött vele, feljutnak-e vagy sem.

A gondolát tizenkét utasra tervezték, kívülről élénkvörösre volt festve, belül fényesen kivilágítva. Ülőhely nem volt, csak fogózkodórudak a két oldala mentén. Hogy a rudakra szükség van, az nyilvánvaló lett, amint kikerültek az alsó állomás szélárnyékából. A szél időközben ugyanis tetemesen megerősödött, és a gondola ijesztően rengett.

Két katonát és egy civilt (vagy annak látszó férfit) nem számítva, csak von Brauchitsch, Mary és Heidi utazott a gondolában, ez utóbbi vastag gyapjúkabátot és kozákos prémkucsmát viselt. Von Brauchitsch, fél kézzel a kapaszkodót fogva, átölelte Mary vállát. Bátorítólag megszorította a lányt, és rámosolygott:

— Fél?

— Nem. — Mary csakugyan nem félt, ehhez sem maradt elég ereje a történtek után; de tudta, még így, reményvesztetten is jól kell játszania a szerepét. — Nem félek, csak rettegek. Máris tengeribeteg lettem. Ez a kábel . . . soha nem szakad le?

— Soha. — Von Brauchitsch maga volt a megtestesült nyugalom. — Kapaszkodjék csak belém.

— Nekem is ezt szokta mondani — jegyezte meg hűvösen Heidi.

— Fräulein — magyarázta türelmesen von Brauchitsch —, nem vitás, hogy átlagon felüli képességekkel rendelkezem, de karom nekem is csak kettő van. A vendégé az elsőbbség.

Schaffer, tenyere öblébe rejtve cigarettáját, egy telefonpóznának dőlve ácsorgott, és éberen figyelt. Helyénvaló volt az éberség: száz yardnál nem messzebb, ahol véget ért a tóparti utat szegélyező fenyves, őrök járkáltak föl-alá a tábor villanyfényben úszó kapui előtt. Mögöttük halványan a barakképületek is látszottak.

Schaffer áthelyezte testsúlyát, és fölnézett. A hó már csak vékonyan szitált, a felhőket bármikor áttörhette a holdsugár. A pózna legalsó keresztrúdján Smith lovagolt, Schaffer szemszögéből tisztán láthatóan.

Smith egy késsel ügyeskedett odafönt. Különleges kommandó-kés volt, többek között drótok elcsípésére is kiválóan alkalmas. Az őrnagy higgadtan, módszeresen dolgozott; összesen nyolcszor csattantotta össze a drótvágót, s nyolc telefonkábel hullott egymás után a földre. Akkor összecsukta és zsebre vágta a szerszámot, lekászálódott a keresztrúdról, s a póznát átölelve, a földre csusszant. Rávigyorgott Schafferre.

— Ennyivel is előbbre volnánk — mondta.

— Ők meg ennyivel is hátrébb — biccentett

Schaffer. Összeszedték fegyvereiket, s eltűnve a tábor mögött nyújtózó fenyvesben, kelet felé nyomultak.

A gondola egyre rémisztőbben hintázott, már útjának utolsó, szinte függőleges szakaszát járta. Mary, von Brauchitsch karjával a vállán, a gondola első ablakához szorította az arcát, s a tornyosuló bástyafalat bámulta. A fal fehér volt, mint a hó, s mintha a felhőkig ért volna. Egyszer csak rés támadt a sodródó felhők között, s a várat beragyogta a holdfény. Mary rémülten elkerekedő szemmel nézte, titkon megnyalta az ajkát, s akaratlanul összeborzongott. Von Brauchitsch éber figyelmét semmi el nem kerülte, bátorítólag megszorította, immár vagy huszadszor, a lány vállát.

— Ne aggódjék, Fräulein. Minden rendben lesz.

— Remélem — lehelte elhalóan Mary.

A hold váratlan fényözöne készületlenül találta Smitht és Schaffert. Éppen az állomás vágányain keltek át, és a poggyászmegőrző felé lopakodtak, amikor szétnyílt a felhőtakaró. Szerencsére már az eresz árnyékában voltak. Beljebb húzódtak, és kikémleltek a vágány fölött, melynek végén a hidraulikus ütközőbak állt őrt. Az alsó függővasút-állomás felé közeledett az egyik gondola, piros teste élesen vált ki a fehér háttérből; a másik gondola, függőlegesen emelkedve, már-már elérte a felső állomást, amely fölött a Schloss Adler csillogó falait verte a holdfény.

— Más se hiányzott — jegyezte meg kesernyésen Schaffer. — Más se.

— Maradt azért fönn épp elég felhő — mondta Smith. Odahajolt a kulcslyukhoz, elővette álkulcsát, ajtót nyitott és bement. Schaffer utánalépett, és becsukta az ajtót.

Smith megkereste a hátizsákokat, levágott valamennyit a nylonkötélből, és a derekára csavarta. Aztán kézigránátokat és plasztik robbanóanyagot kezdett belerakni egy vászonzsákba. Fölnézett, mikor Schaffer tisztelettelteljesen megköszörülte a torkát.

— Főnök? — pislantott ki Schaffer aggodalmasan az ablakon.

— Hm?

— Nem gondolja, hogy Weissner ezredes tudomást szerezhetett a rejtekhelyünkről? Szóval attól tartok, hamarosan látogatóink érkezhetnek.

— Könnyen lehet — bólintott Smith. — Meg is lepődnék, ha nem jönnének. Éppen ezért vágtam le ezt a kis spárgát a gombolyagról, és ezért rámoltam át csak a robbanószereket a hátizsákunkból. Az a kötéltekercs nagy . . . és senki nem tudja, mi mindennek kell lennie a hátizsákunkban. Nemigen jönnek rá, hogy hiányzik bármi is, nem igaz?

— Igen, de a rádió . . .

— Ha itt helyben rádiózgatni kezdünk, rajtavesztethetünk. Ha magunkkal visszük a készüléket, rá fognak jönni, hogy üres az az autó a Blau See fenekén. Erre gondolt?

— Többé-kevésbé.

— Akkor kompromisszumos megoldással fogunk élni. Magunkkal visszük, de vissza is hozzuk, miután egy biztonságos helyről leadtuk az üzenetet.

— Még hogy egy biztonságos helyről! — panaszkodott Schaffer, sötét ábrázatán őszinte kétségbeeséssel. — Nincs egész Bajorországban biztonságos hely.

— Dehogyis nincs. Húszyardnyira innen. Ott aztán végképp nem fognak keresni. — Odaadta Schaffernek a karikára fűzött álkulcsokat. — Volt-e már bajor női mosdóban, Schaffer?

Schaffer elkapta a kulcscsomót, furcsálkodva nézett Smithre, és fejcsóválva távozott. Zseblámpáját föl-föl-kattintva, gyors léptekkel haladt az épület mentében. A fénykéve végül megállapodott egy ajtón, amely fölé ez volt kiírva: DAMEN.

Schaffer összepréselt ajkakkal nézte, majd vállat vont, és munkába vette a zárat.

A gondola lassan, érezhető erőlködéssel mászta meg útja utolsó yardjait, és bekúszott a felső állomás teteje alá. Egy rándulással elnyugodott, nyílt az első ajtó, és az utasok kiszálltak. A kötélpálya-állomás a vár északnyugati tövében épült, s egy huszonöt láb hosszú, meredeken emelkedő folyosóba torkollott, melynek mindkét végében masszív vaskapu őrködött. Áthaladva a felső kapun, a vár udvarába jutottak; szemközt súlyos, vaspántos kapu zárta le az udvart, s a kaput állig fölfegyverzett katonák és dobermannok vigyázták. Magát az udvart fényárban fürösztötték a függönytelen ablakok tucatjai; közepén ott vesztegelt a helikopter, amelyen reggel Rosemeyer Reichsmarschall érkezett a várba. Nehéz ponyva alatt — a ponyva pillanatnyilag fölösleges volt, mivel elállt a havazás — egy cejgruhás ember,

föltehetőleg maga a pilóta, szerelte a gép motorját egy kicsi, de erős ívlámpa fényénél.

Mary ránézett von Brauchitschra, aki még mindig birtokló gesztussal ölelte a vállát, és szomorkásan rámosolygott:

— Mennyi katona. Mennyi férfi . . . nő, biztos vagyok benne, alig van itt. Mi történik, ha az ember menekülni akar a férfinép zaklatása elől?

— Mi sem egyszerűbb. — Ennek a von Brauchitschnak, gondolta tompán Mary, csakugyan elbűvölő a mosolya. — Kiugrik a hálószobája ablakán, és kész. Zuhan száz métert, és máris szabad.

Az állomás női mosdója csakugyan jellegtelen helyiség volt; kemény támlájú padok, székek, fenyőfa asztalok, roskatag hajópadló. Még a spártaiak is lefitymálták volna; végletes kopárságában talán csak a hasonló angliai helyiségekhez volt mérhető. Egy fekete zománcos kályhában parázs hunyorgott.

Smith odaült a középső asztalhoz, maga elé tette a rádiót, s egy könyvecskébe pillantva, zseblámpája résnyire takart fényénél, szorgalmasan jegyzett egy darab papírra. Végül, átnézve, amit írt, fölegyenesedett, és a könyvecskét átnyújtotta Schaffernek.

— Égesse el. Laponként.

— Laponként? Az egészet? — Hitetlenkedő kifejezés ült a hadnagy komor ábrázatára. — Többé nem lesz rá szükség?

Smith megrázta a fejét, és megtekerte a kézifogantyút.

A Whitehall hadműveleti termében sokkal derekabb tűz égett: fenyőrönkökből rakták, s a tekintélyes lángnyelvek vidáman pattogtak. A tűznél ülő két ember azonban korántsem volt olyan éber, mint az a másik kettő, aki a bajor Alpokban ült a haldokló parázsnál. Rolland tengernagy és Wyatt-Turner ezredes szunyókált; a szemük csukva, s inkább túl, mint innen voltak az álom határán. De azonnal kiszökött az álom a szemükből, s egy emberként egyenesedtek föl, amikor fölhangzott a rég várt hívójel a nagy adó-vevő készülékből, amelyet egy civil rádiós kezelt a terem túlsó végében.

— Broadsword hívja Danny Boyt — hallatszott halkan, de tisztán. — Broadsword hívja Danny Boyt. Danny Boy, hall engem? Vétel.

A rádióügyeletes ráhajolt a mikrofonra: — Halljuk. Vétel.

— Kód. Készen? Vétel.

— Készen. Vétel.

Rolland és Wyatt-Turner akkor már a rádiós mögött állt, szemük a rádiós ceruzáján csüggött; a rádiós azonnal dekódolta, s úgy írta le a rádión érkező betűdzsungelt: TORRANCE-SMYTHE-T MEGÖLTÉK. THOMAS, CHRISTIANSEN ÉS CARRACIOLA FOGOLY.

Rolland és Wyatt-Turner tekintete, akárha néma jeladásra, találkozott. Az arcuk komor volt és feszes. Aztán ismét a sebesen táncoló ceruzát nézték.

ELLENSÉG AZT HISZI, SCHAFFER ÉS ÉN MEGHALTUNK, folytatódott az üzenet. EGY ÓRÁN BELÜL MEGKÍSÉRELJÜK A BEHATOLÁST. KILENCVEN PERC MÚLVA SZÁLLÍTÓESZKÖZT KÉRÜNK. VÉGE.

Rolland tengernagy kikapta a rádiós kezéből a mikrofont.

— Broadsword! Broadsword! Megismeri a hangom?

— Megismerem, uram. Vétel.

— Visszavonulni, Broadsword. Visszavonulni! Mentsék az életüket. Vége.

— Ön . . . bizonyára . . . tréfál — hallatszott lassan és vontatottan. — Vétel.

— Jól hallotta — mondta Rolland szintén lassan. — Ez parancs, Broadsword.

— Mary már odabent van. Vége.

A rádió megsüketült.

— Kiszálltak a vonalból, uram — mondta halkan a rádiós.

— Kiszálltak — ismételte gépiesen Rolland. — Kiszálltak. Te jóisten!

Wyatt-Turner nehézkes léptekkel ment vissza és ült le a tűz mellé. Nagy, erős ember létére megtört, mondhatni, összezsugorodott. Üres tekintettel meredt a szomszéd karosszékbe süppedő Rollandra.

— Az én hibám — mondta alig hallhatóan az ezredes. — Csakis az enyém.

— Azt tettük, amit tennünk kellett. *Mindnyájunk* hibája, ezredes. Végtére az én ötletem volt. — Rolland tekintete a tűzbe révedt. — És most ez is . . . még ez is, mindennek a tetejébe.

— Gyászos egy nap — bólintott fájdalmasan Wyatt-Turner. — A leggyászosabb napunk. Öreg vagyok már, vagy mi.

— Öregek vagyunk mind a ketten. — Rolland az ujjain kezdte számlálni: — A portsmouth-i főparancsnokság. A titkos riasztó jelzett. Semmi nem hiányzik.

— El semmit nem vittek — hagyta rá letörten Wyatt-Turner —, de az ellenőrző fényérzékeny lemezek tanúsága szerint fotómásolatokat készítettek.

— Kettő: Southampton. Eltűnt a csapatszállító bárkák felvonulási tervének másodpéldánya. Három: Plymouth. Nem működött a tengerészeti főparancsnokság időzárja. Nem tudhatjuk, milyen következményekkel.

— Sajnos, sejthetjük.

— Sejthetjük, igen. Dover. Eltűnt a Mulberry kikötő tervmásolatából egy rész. Gondatlanság? Soha meg nem tudjuk. Öt: nyoma veszett a Bradley-főparancsnokság őrparancsnokának. Ami bármit jelenthet.

— Igen. Ott őrzik az Overlord-hadművelet Omaha-partszakaszának csapatmozdulati terveit.

— És végül, ez a mai hét titkosszolgálati jelentés. Franciaországból, Belgiumból, Hollandiából. Négyről nyilvánvaló, hogy hamisítvány. A másik három is megbízhatatlan.

Hosszú csönd, a vereség csöndje, melyet végül Wyatt-Turner tört meg:

— Ha eddig voltak is, most már nem lehetnek kétségeink. — Az ezredes föl sem emelte a szemét, üres tekintettel bámult a tűzbe. — A németek szinte mindent tudnak, ami itt történik, mi jószerével semmit, ami odaát. És most még ez is . . . Smith meg az emberei.

— Smith meg az emberei — visszhangozta Rolland. — Smith meg az emberei. Leírhatjuk őket.

Wyatt-Turner olyan halkra fogta a hangját, hogy a rádióügyeletes ne hallhassa:

— És az Overlord-hadművelet, uram?

— Az Overlord-hadművelet — dünnyögte Rolland. — Azt is leírhatjuk.

— A hírszerzés a modern hadviselés egyik legfontosabb fázisa — mondta keserűen Wyatt-Turner. — Vagy mondták már mások is?

— Hírszerzés nélkül nincs háború — nyomta meg Rolland tengernagy a házitelefon gombját. — Álljon elő a kocsim. Jön, ezredes? A repülőtérre?

— És még annál is tovább. Ha engedélyezi, uram.

— Hiszen megbeszéltük — vont vállat Rolland tengernagy. — Megértem az érzéseit. Ha mindenáron öngyilkos akar lenni, csak tessék.

— Nem áll szándékomban. — Wyatt-Turner a szekrényhez lépett, kivett egy Sten-géppisztolyt, és rámosolygott Rollandra: — Előfordulhat, hogy ellenséges érzelmű emberekkel találkozom, uram.

— Az bizony könnyen lehet — viszonozta mosolytalanul a tengernagy.

— Hallotta, mit mondtak odaátról? — kapcsolta ki a készüléket Smith, s az antennát összetolva Schafferre nézett. — Visszavonulhatunk.

— Még hogy visszavonulhatunk! — Schaffer magánkívül volt felháborodásában. — Nem jött rá, hogy ha visszavonulunk, tizenkét órán belül lefülelik Maryt? — Jelentőségteljesen elhallgatott, s csak akkor folytatta, amikor látta, hogy Smith csakugyan figyel. — És ha lebukik, tíz perc múlva vele bukik Heidi.

— Ugyan már, hadnagy — tiltakozott Smith. — Hisz csak egyszer látta, s akkor is öt percre.

— Na és akkor! — csattant föl ellenségesen Schaffer. — Parisz hányszor látta Helénát? Antonius

hányszor látta Kleopátrát? Romeo hányszor . . . — Elhallgatott, majd dacosan így folytatta: — És vegye tudomásul, azt se bánom, ha árulo, és a saját fajtája ellen kémkedik.

— Birminghamben született, ott is nőtt fel — mondta fáradtan Smith.

— Kit érdekel! Felőlem lehet halszemű angol is . . . — Elharapta a folytatást. — Szóval, angol?

— Hagyjuk ezt — mondta Smith. — Vigyük vissza a rádiót. Nemsokára látogatók jöhetnek.

— Kár lenne megbotránkoztatnunk őket — helyeselt Schaffer.

Visszavitték a készüléket, bezárták a poggyászmegőrzőt, s már indultak is a kijárat felé, amikor közeledő teherautólármát és szirénavijjogást hallottak. A falhoz lapultak, amikor egy fényszórókéve a kijárat felé lendült. Csikorgó fékkel, alig tízyardnyira állt meg az első teherautó.

Schaffer ránézett parancsnokára: — Teljes diszkréció, ugyebár?

— Teljes diszkréció. Be a jegypénztár mögé.

A két ember sebesen behúzódott a pénztár mögötti fekete árnyékba. A kapun berohant egy őrmester, az, aki a Blau See partján a nyomozást vezette. Négy katona szorosan mögötte. Fölfedezték a poggyászmegőrzőt. Az őrmester lenyomta a kilincset; géppisztolya tusával megdöngette a zárat, s hogy az ajtó arra sem engedett, megfordította a géppisztolyt, és pozdorjává lőtte a zárat, majd előreszegezett zseblámpával belépett. Szinte azonnal vissza is fordult.

— Mondják meg a századosnak: azok az emberek nem hazudtak. Itt van az Engländerek felszerelése. — Egy katona hátraarcot csinált; az őrmester odaszólt a másik háromnak: — Fogják és dobják föl a kocsira.

— Viszik az utolsó pár pamutzoknim — suttogta gyászosan Schaffer, látva, hogy elviszik a hátizsákját. — Nem is beszélve a fogkefémről, meg a . . .

Elhallgatott, mert Smith megragadta a karját. Az őrmester megállította a rádiót vivő katonát, elvette tőle a készüléket, és rátette a kezét. Éppen egy szélben lengő lámpa alatt állt, s jól látszott, arcán hogyan váltja egymást a zavar, a hitetlenkedés, és végül a mindent megértő döbbenet.

— Kapitän! — rikkantotta. — Herr Kapitän!

Rohamléptekben érkezett egy tiszt.

— A rádió, Herr Kapitän! Meleg, egészen meleg! Öt perce sincs, hogy használták.

— Öt perc? Képtelenség! — A tiszt rámeredt az altisztre. — Hacsak . . .

— Úgy bizony, Herr Kapitän. Hacsak.

— Körülvenni az épületet! — kiáltotta a tiszt. — Átkutatni minden helyiséget!

— Jaj istenem — nyöszörgött Schaffer. — Miért nem hagyják már békén az ember gyerekét!

— Gyorsan! — mondta halkan Smith. Megfogta Schaffer karját, s a mély árnyékban elóvakodtak a női mosdóig. Smith, noha vigyáznia kellett, hogy ne csörögjön a kulcsokkal, másodperc alatt ajtót nyitott. Besurrantak, bezárkóztak.

— Hát ez nem fog éppen jól mutatni a gyászjelentésemben — mondta panaszosan Schaffer. A könnyed szavakon átütött a feszültség.

— Micsoda?

— Felső-Bajorországban, egy női vécében adta életét a hazájáért. Nyugodhat-e békében így valaki . . . Mit mond az a jóember odakint?

— Meghallanánk, ha befogná a száját, Schaffer.

— És ha azt mondom, mindenütt, akkor az úgy is

van gondolva! — vakkantotta a német százados, hamisítatlan gyakorlótéri modorban. — Ha zárt ajtót találnak, törjék föl! Ha nem bírják, lőjék szét a zárat. És ha kedves az életük, ne feledjék, hogy veszedelmes, mindenre elszánt emberek ezek. Szinte biztos, hogy lopott Schmeisserek vannak náluk. Na és a saját fegyvereik. Ne akarjanak foglyot ejteni. Első látásra odapörkölni. De úgy, hogy ne kelljen még egyszer!

— Hallotta? — kérdezte Smith.

— Naná. — Schaffer géppisztolyán halkan kattant a biztosító retesz.

Ott álltak a sötétben, hallgatva a keresés hangjait, a kiáltásokat, a fegyveragyak csattogását, a deszkarecsegést, s egy-egy rövid sorozatot, amikor az ajtó nem engedett a hagyományos módszereiknek. Közeledett a lárma.

— Langyos, langyos — mormolta Schaffer.

De alábecsülte a hőmérsékletet. Abban a pillanatban egy láthatatlan kéz gorombán megrázta a kilincset. Smith és Schaffer némán az ajtóhoz lépett, és kétfelől a falhoz simult.

A kilincs megnyugodott. Súlyos csattanás rázta meg sarkaiban az ajtót. A másodikra szilánk szakadt ki a zár mellett az ajtótokból. Még kétszer odacsap, gondolta Smith, és kész.

De nem csapott oda.

— *Gott im Himmel,* Hans! — Az ajtón túli hangban mintha szörnyülködő felháborodás csendült volna. — Hova gondolsz? Nem tudsz olvasni?

— Hogyhogy . . . — hallgatott el a másik hang, majd védekező tónusban így folytatta: — DAMEN! *Mein Gott!* DAMEN! — Szünet. — Tudod, ha te is

annyi évet töltöttél volna az orosz fronton, mint én . . . — A hang távolodott, elhalkult.

— Hála legyen annak a szépségesen prűd, közös angolszász örökségünknek! — fohászkodott föl Schaffer.

— Miket beszél? — szólt rá Smith. Enyhítette szorítását a géppisztolyon, s akkor vette csak észre, hogy megizzadt a tenyere.

— Ezt a kifacsarodott tisztességérzetet dicsértem.

— Nem kifacsarodott tisztességérzetről van itt szó, hanem nagyon is helyénvaló önfenntartási ösztönről — vetette oda szárazon Smith. — *Maga* vajon szívesen keresgélne két ilyen hírhedt gyilkost, mint mi? Tudva, hogy az elsőt, aki ránk bukkan, szabályszerűen kettéfűrészeljük egy sorozattal? Képzelje bele magát a helyzetükbe. Mit gondol, mit éreznek azok az emberek? Mit érezne maga?

— Nagy-nagy majrét — vallotta be őszintén Schaffer.

— Hát ők is csak így vannak. És ezért boldogan kapaszkodnak bele a leggyöngébb ürügybe is. Ennek a két derék embernek fogalma sincs, hogy itt vagyunk-e vagy sem, és gyanítom, hogy nem is akarják megtudni.

— Hagyja már ezt a lélektani szöveget. Az a lényeg, hogy Schaffer megmenekült. Megmenekült!

— Ha azt hiszi — mondta barátságtalanul Smith —, akkor megérdemli, hogy bekötött szemmel haljon meg.

— Már hogy értve? — pislantott aggodalmasan Schaffer.

— Nemcsak maga meg én vagyunk képesek más ember gondolatvilágába helyezkedni — magyarázta türelmesen Smith. — Lefogadom bármibe, hogy

a német százados is képes rá, sőt az őrmester még inkább . . . láthatta, milyen gyorsan kidörzsölte azt a nyomorult rádiót. Az egyik vagy a másik előbb-utóbb idetéved, meglátja ezt a zárat és a sértetlen ajtót, kiveri a balhét, és addig szívóskodik, míg egy-két embere holtan ugyan, de meg nem kapja a Vaskeresztet. Hát így értem. Schaffer még korántsem menekült meg.

— Mit tegyünk, főnök? — kérdezte csöndesen Schaffer. — Tudj' isten, valahogy elszállt a jókedvem.

— Végrehajtunk egy kis elterelő hadmozdulatot. Itt a kulcskarika, fogja, ez a kulcs az, ni. Dugja be a zárba, nyitásra készen. Gyorsan fogunk távozni, ezzel a társasággal nem lehet hosszasan kukoricázni.

Belenyúlt a hátizsákjába, előhalászott egy kézigránátot, s vakon tapogatózva bement vele a vécéhelyiségbe, az ablakot keresve. Meg is találta a gyengén beszűrődő derengéshez igazodva. Orrát odanyomta az üveghez, de semmit sem látott. Halkan elkáromkodta magát, mikor eszébe jutott, hogy egy ilyen vécéhelyiség ablaka szinte bizonyosan mindig jégvirágos. Kitapogatta a reteszt, és lassan ablakot nyitott.

Végtelen gonddal, milliméterről milliméterre dugta egyre följebb a fejét.

Senki nem lőtte szét. A katonák ott voltak ugyan, fegyverrel, teljes készültségben, de nem Smith felé néztek. Öten voltak, legyezőszerűen állták körül az állomás kijáratát, s minden fegyver a kijáratra szegeződött. Várják, mikor ugrik ki a nyúl a bokorból, gondolta Smith.

Ami sokkal jobban érdekelte az adott pillanatban, az a teherautó volt, amely ott parkolt közvetlenül az ablak előtt: Smith voltaképp az autó szélességjelzőinek visszaverődő fénye alapján találta meg az ablakot. Reménykedve, hogy a teherautó hagyományos konstrukció, beélesítette a gránátot, hármat számolt, bevágta a hátsó kerekek alá, és gyorsan lekapta a fejét.

A két robbanás — a gránáté és a benzintanké — szinte egyidőben csattant. Smith fejére üvegszilánkzápor hullott az ablakból, dobhártyáját kis híján beszakította a robbanás légnyomása. Nem vesztegette azzal az időt, hogy megnézze a gépkocsit; nem azért, mintha annyira sürgős lett volna a távozás, hanem inkább azért, mert az autó roncsai lobogó lánggal égtek, s ha Smith kidugja a fejét, pompásan megvilágított célponttal szolgált volna, arról nem beszélve, hogy a szélfújta lángok már belekaptak az ablakkeretbe is. Smith négykézláb menekült ki a helyiségből, s csak az előtérben állt talpra. Schaffer, aki már résnyire nyitva tartotta az ajtót, ránézett.

— Föl a hegyre, főnök?

— Föl a hegyre.

Az állomás sínek felőli oldala, mint várták, elhagyatott volt; azok, akik nem szaladtak oda automatikusan a robbanás színhelyére, azt gondolhatták, hogy a robbanás ellenállást vagy szökési kísérletet jelent az üldözöttek részéről. Akárhogy gondolták is, az eredmény kielégítő volt.

A két férfi rohanvást kerülte meg a vágányvégi ütközőbakot, s szaladt, amíg biztonságban nem érezhette magát a falu keleti oldalán, a meredek hegyoldalba kapaszkodó házak között. Megálltak, hogy kifújják magukat. Visszanéztek.

Az állomásépület lángokban állt. Nem égett még valami nagyon, de látható volt a hat-nyolc láb magas lángokból meg a sűrű fekete füstből, hogy eloltani aligha fogják.

— Nem lesznek valami hajde boldogok — jegyezte meg Schaffer.

— Magam is úgy vélem.

— Már úgy értem, hogy most már csakugyan meg fognak kergetni bennünket. Bedobnak mindent. Gondolom, nemcsak a várban, de a táborban is vannak dobermannjaik. Elég, ha idehozzák, megszagoltatják velük a motyónkat, és aztán szabadjára engedik őket, hogy fölkapják a szimatot. És akkor cafatokra cincálják Smitht és Schaffert. Az Alpenkorpsszal bármikor megverekszem, főnök, de kutyákat nem vállalok.

— Én azt hittem, hogy csak a lovaktól fél — jegyezte meg jámboran Smith.

— Félek én mindentől, ami négy lábon szaladgál. Lótól, dobermanntól — nézte Schaffer borongva az égő állomást. — Tartok tőle, hogy pocsék állatorvos lennék.

— Csigavér — mondta Smith. — Nem maradunk itt olyan sokáig, hogy négylábú barátaink megismerkedhessenek magával.

— Nem-e? — kapta föl a fejét gyanakodva Schaffer.

— A vár — emlékeztette türelmesen Smith. — Hisz azért jöttünk, nem emlékszik?

— Dehogynem. — Odalent a lángok már harminc-negyven láb magasan lobogtak. — Van fogalma, főnök, hogy pocsékba vágott egy egészen helyre kis állomást?

— Na és? Nem a miénk volt, hogy magát idézzem.

Gyerünk. Teszünk még egy látogatást a faluban, aztán megnézzük, hogyan fogadják a vendégeket a Schloss Adlerben.

Mary Ellison épp ezekben a percekben tapasztalhatta, hogyan fogadják a vendéget a várban. Nem túl kellemesen. Ott álldogált von Brauchitsch és Heidi társaságában, s a vár nagy lovagtermét méregette: kőfalak, kockakő padló, sötét tölgymennyezet. Ajtó nyílt a túlsó végében, s egy nő közeledett feléjük. Nyers, arrogáns önbizalom lengte körül, nem is lépkedett: menetelt inkább.

De milyen szép lány, ismerte be kénytelen-kelletlen Mary: nagydarab, szőke, kék szemű, csodás. A Harmadik Birodalom legszebb fotómodellje lehetne, gondolta. A kék szempár tekintete azonban jeges-hideg volt.

— Jó estét, Anne-Marie — köszöntötte von Brauchitsch. A hangja feltűnően hűvös volt. — Meghoztuk az új szobalányt. Fräulein Maria Schenk. Maria, bemutatom az ezredes úr titkárnőjét, a női személyzet főnökét.

— Szép, hogy ideért végre-valahára, Schenk. — Ha netán mézes-lágy hangja volt is Anne-Marienak, ezúttal ügyesen leplezte. Jeges tekintete Heidit is végigmérte. — Hát maga? Mi keresnivalója itt? Ha azt gondolja, hogy csak azért, mert felszolgálhat, amikor az ezredes úr vendégséget ad . . .

— Heidi az új lány unokatestvére — szakította félbe nyersen von Brauchitsch. — Továbbá, az *én* engedélyemmel van itt. — Félreérthetetlen volt a rendreutasítás: törődjék a maga dolgával.

Anne-Marie juttatott egy ingerült pillantást a

századosnak is, de elhallgatott. Kevés ember kockáztatta volna meg a visszavágást. Von Brauchitsch nem az a fajta ember volt.

— Befelé, Schenk — biccentett Anne-Marie egy oldalajtóra. — Lesz néhány kérdésem.

Mary előbb Heidire, majd von Brauchitschra nézett; ez utóbbi vállat vont: — Rutinvizsgálat, Fräulein. Alá kell vetnie magát.

Anne-Marie beterelte Maryt, s határozott mozdulattal becsukta az ajtót. Heidi és von Brauchitsch összenézett. Heidi összepréselte az ajkát, s arckifejezése ebben a pillanatban hű mása volt Anne-Marie-énak; von Brauchitsch felhúzott vállakkal, kifelé fordított tenyérrel a tanácstalanság ősi gesztusát produkálta.

A tanácstalan gesztus oka fél perc múlva nyilvánvaló lett. A csukott ajtón előbb egy szigorú hang, aztán dulakodás zaja, s végül egy éles fájdalomkiáltás szűrődött át. Von Brauchitsch újabb pillantást váltott Heidivel, ám azonnal hátra is fordult, mert súlyos lépteket hallott a háta mögött. Testes, viharvert ábrázatú, civil ruhás férfi volt a közeledő, de így, egyenruha nélkül is lerítt róla, hogy csak katona lehet. Súlyos, kékesre borotvált állkapcsa, bikanyaka, kurtára nyírt kefefrizurája és szúrós-kék szeme az első világháborús porosz ulánustiszt karikatúrájává avatta. De hogy mégsem olyan ásatag figura, mint amilyennek látszik, az nyomban kiderült von Brauchitsch különösen tiszteletteljes köszöntéséből:

— Jó estét, Kramer ezredes úr.

— Jó estét, százados. Jó estét, Fräulein. — A hangja meglepően nyájas és kulturált volt. — Várnak talán valakire?

Mielőtt válaszolhattak volna, nyílt az ajtó, s kilépett a két nő; Maryn meglátszott, hogy úgy lökték ki a szobából. Anne-Marie neki volt pirulva egy kissé, sebesen is lélegzett, egyébként most is teljes árja szépségében tündökölt. Mary ruhája meg volt gyűrve, a haja is kócos, és nyilvánvalóan sírt az imént. Az arca még könnyes volt.

— *Vele* nem lesz bajunk — nyilatkoztatta ki elégedetten Anne-Marie. Kramert megpillantva, észrevehetően megváltozott a hangszíne. — Új alkalmazottat kérdeztem ki, ezredes úr.

— Láthatólag a szokásos stílusában. Nem sokat teketóriázott, igaz? — vetette oda szárazon Kramer ezredes. Még a fejét is csóválta. — Hányszor mondjam, hogy feddhetetlen fiatal nők nem szeretik, ha erőszakkal motozzák meg őket, s ha erőnek erejével megvizsgálják, nem a Piccadillyn vagy a Gorkij utcában készült-e az alsóneműjük?

— Biztonsági előírás — mentegetőzött Anne-Marie.

— Hogyne, hogyne — vetette oda Kramer ingerülten. — De vannak más módszerek is. — Türelmetlenül elfordult. A női személyzet dolgai végül is nem a német titkosszolgálat helyettes főnökére tartoznak. Miközben Heidi segített Marynek rendbe hozni a ruházatát, az ezredes von Brauchitschhoz fordult: — Hallom, volt egy kis izgalom odalent a faluban.

— Semmi közünk hozzá — vont vállat von Brauchitsch. — Katonaszökevények.

Kramer mosolygott.

— Én utasítottam Weissner ezredest, hogy ezt mondja. Gyanítom, hogy barátaink brit ügynökök.

— Csak nem?!

— Nem csodálkoznék, ha kiderülne, hogy Carnaby tábornok után szaglásztak — mondta könnyedén Kramer. — Nyugodjék meg, százados. Vége a riadalomnak. Hárman kihallgatásra jönnek egy órán belül. Szeretném, ha maga is ott lenne. Biztos vagyok benne, hogy szórakoztatónak, és... no igen... tanulságosnak fogja találni.

— Csakhogy öten vannak, ezredes úr. Magam láttam, amikor bekerítették őket a Zum Wilden Hirschben.

— Öten *voltak* — javította ki Kramer ezredes. — Most már csak hárman. Kettő — a parancsnokuk és egy másik — a Blau See fenekén pihen. Elkötöttek egy autót, és lezuhantak a sziklákról.

Mary, aki háttal állva a férfiaknak és Anne-Marie-nak, a szoknyáját simította le, rémült arccal egyenesedett föl. Anne-Marie, meglátva Mary különös mozdulatlanságát, kíváncsian feléje indult, de Heidi megelőzte. Megfogta Mary karját, és gyorsan azt mondta: — Úgy látszik, rosszul lett az unokatestvérem. Bevihetném a szobájába?

— Vigye — intett kurtán Anne-Marie. — Abba, amelyiket magának jelöltünk ki, amikor itt volt.

A szoba zárdai cellára emlékeztetett. Linóleum padló, vetett vaságy, parányi fésülködőasztal, egy szék, egy akasztós szekrény. Heidi magukra zárta az ajtót.

— Hallottad? — kérdezte fakón Mary. Az arca sem volt elevenebb, mint a hangja.

— Hallottam... és nem hiszem el.

— Miért hazudnának?

— Ők elhiszik — magyarázta türelmetlenül, szinte nyersen Heidi. — Ideje lenne félretenni a szerelmes érzéseidet. Elkezdhetnél gondolkodni végre. Smith

őrnagy és a hozzá hasonlók ilyen elemi hibát nem követnek el.

— Könnyű azt mondani, Heidi.

— Föladni a reményt, az se nehezebb. *Én* hiszem, hogy él. S ha igazam van és feljön ide, és te eltűntél, vagy más okból nem segítesz neki, akkor tudod, mi lesz a sorsa? — Mary szótlanul, üres tekintettel meredt Heidi arcába. — Meghal! Meghal, mert cserbenhagytad. Ő vajon cserbenhagyna *téged*?

Mary némán megrázta a fejét.

— Nahát akkor — zárta le a vitát Heidi. Benyúlt a szoknyája alá, majd a blúzába, és hét tárgyat tett ki az asztalra. — Tessék. Egy 21-es automata Lilliput, két tartalék tár, zsinórgombolyag, ólomnehezék, a vár tervrajza, az utasítások. — Heidi azzal a szoba sarkába ment, fölemelt egy laza padlódeszkát, alá tette a becsempészett tárgyakat, majd helyére illesztette a deszkát. — Itt jó helyen lesznek.

Mary némán nézte egy hosszú percig, s egy óra óta először mutatott némi érdeklődést.

— Tudtad, hogy laza az a padló — mondta lassan.

— Hogyne tudtam volna, mikor magam lazítottam meg két hete.

— Hát . . . hát már olyan régóta tudsz rólunk?

— Bizony — mosolygott rá Heidi. — Sok szerencsét, kuzin.

Mary lehuppant az ágyára, s a Heidi távozását követő tíz percben még csak nem is moccant; akkor fáradtan fölállt és az ablakhoz lépett. Az ablak északra szolgált, Mary láthatta a függővasút pilonjait, a falu fényeit, s túl a falun a Blau See sötét vizét. De minden más látványt elnyomott egy lángot és fekete füstöt okádó épület a falu túlsó végében. Az épület százyardnyi körzetében nappallá vált az

éjszaka. Még ha lenne is helyi tűzoltóság, gondolta, ezt a tüzet ugyan el nem oltanák. Ha a tűz kialszik, üszkös romok maradnak csak utána. Mary tétován elgondolkozott, mit is jelenthet ez.

Ablakot nyitott, és óvatosan kihajolt. Noha mélységesen le volt sújtva, semmi kísértést nem érzett, hogy messzire hajoljon ki: a vár fala és alatta a lávadugó függőlegesen zuhant alá vagy háromszáz lábnyit. Mary enyhén szédült.

Bal kézre, valamivel lejjebb, a függővasút gondolája elvált a felső állomástól, s megindult a völgy felé. A gondolában Heidi utazott: fejét kidugva a félig nyitott ablakon, hevesen integetett, de Mary nem láthatta, mert szemét ismét elfutotta a könny. Becsukta az ablakot, elfordult, törődötten végignyúlt az ágyon, s ismét John Smithre gondolt, akiről nem tudhatta, él-e, hal-e. Ekkor eszébe jutott az égő ház. Vajon jelent-e valamit az ő szempontjából?

Smith és Schaffer, megkerülve az utca keleti oldalán álló házakat, boltokat, Weinstubékat, minden árnyékot kihasználva lopózott előre. Az óvatosság fölöslegesnek bizonyult, mivel aznap éjjel az égő állomás volt a legfőbb látványosság; az állomáshoz vezető utcák tömve voltak katonákkal és falusiakkal. Takaros kis tűzvész lehet, gondolta Smith. Magát a tüzet nem láthatták, csak a vörösen villózó égboltot, s tisztán hallották a lángok ropogását, noha már háromszáz yardra voltak tőle, s a szél is az állomás felé fújt. Az elterelő manőver jobban nem is sikerülhetett volna.

Odaértek a falu kevés kőépületének egyikéhez.

Pajtaszerű építmény volt, a hátában kétszárnyú kapu. A pajta mögötti udvar szemlátomást roncstemetőül szolgált. Hat-hét öreg kocsi rozsdállott szanaszét, a legtöbbnek kereke sem volt már; a kocsik között rozsdamarta motorok, használt alkatrészek meg egy halom üres olajoskanna. Óvatosan kerülgetve az ócskavasat, eljutottak a pajta kapujához.

Schaffer elővette álkulcsait, s tizenöt másodperc múlva már csukott kapu mögött voltak, zseblámpával a kézben.

A garázs hosszában egyik oldalt esztergapadok és egyéb szerszámgépek álltak, a többi területet különféle, többségükben kivénhedt járművek foglalták el. Smith figyelmét rögtön egy nagy sárga busz kötötte le: ott állt közvetlenül az ugyancsak kétszárnyú első kapu mögött. Jellegzetes alpesi postabusz, karosszériája messze túlnyúlt a hátsó tengelyen, hogy megkönnyítse a manőverezést a hajtűkanyarokban. Szinte a jármű közepéig előre voltak hozva a hátsó kerekek. Mint télen a legtöbb alpesi postabusznak, ennek is egy nagy, előrecsúcsosodó hóeke volt az elejére szerelve. Smith ránézett Schafferre.

— Ígéretes darab, nem gondolja?

— Az. Föltéve, hogy még az életben visszajutunk ide — mondta savanykásan Schaffer. — Maga erről is előre tudott?

— Naná. Mi vagyok én, mit gondol? Varázsló? Persze hogy tudtam róla.

Smith fölkapaszkodott a vezetőülésbe. A slusszkulcs benne volt a gyújtáskapcsolóban. Smith elfordította, s látta, hogy az üzemanyagóra félig tele tankot mutat. Megkereste és felkattintotta a fényszórókapcsolót. A fényszóró működött. Megnyomta

az indítógombot, és a motor azonnal indult. Gyorsan leállította. Schaffer érdeklődve nézte a műsort. — Remélem, tudja, hogy ehhez a bárkához különleges jogosítvány kell?

— Megvan az is valahol. A robbanóanyagok felét hagyja a busz hátuljában. Siessünk, Heidi valószínűleg a következő gondolával jön le.

Smith leugrott a vezetőülésből, kioldotta az első kapu alsó és felső reteszét, és óvatosan megtaszította a kaput. A két szárny mozdult egy hüvelyknyit és elakadt. — Lakat van kívül — állapította meg Smith.

Schaffer megvizsgálta a hóeke vastag acéllemezét, és bánatosan megcsóválta a fejét.

— Szegény lakat — mondta.

Elállt a havazás, de a nyugati szél szinte viharossá erősödött. Kemény hideg volt. Rongyos-sötét felhők nyargaltak az égen, s a völgy hol egyiptomi sötétségbe merült, hol káprázatos fényességbe borult, ahogy a hold eltünedezett és meg-megjelent a felhők között. A falu távolabbi végében azonban állandó volt a megvilágítás: az állomás még mindig fáklyaként lobogott, elhalványítva a hold fényét is.

A lassan aláereszkedő gondola már alig száz yardra volt az alsó állomástól. Bolondul táncoltatták a meg-megújuló szélrohamok, de útja végéhez közeledve csökkent a kilengése, s mire a fogadóállomáshoz ért, már semmit nem hintázott.

A gondola egy rándulással megállt. Heidi, az egyetlen utas, kilépett belőle: érthető okokból eléggé sápadt volt. Lement az állomásvégi lépcsőn, s az aljára érve megtorpant, mert meghallotta a *Lorelei*

halk füttyjelét. Sarkon fordult, s megindult az állomás falához tapadó, talpig fehérbe öltözött két alak felé.

— Smith örnagy és a hozzá hasonlók nem követnek el elemi hibát, nem esnek autóstul a szakadékba — mondta higgadtan Heidi. Kivárt egy csöppet, majd előrelépett, és megölelte-megcsókolta a két férfit. — De azért aggódtam magukért egy csöppet.

— Nagyon helyes, *igy* aggódhat máskor is — mondta Schaffer. — Habár óvégette igazán fölösleges.

Heidi a falu túlsó vége felé intett. A lejtőre épült függővasút-állomástól pompásan látszott a távoli tűzvész. — Maguk csinálták? — kérdezte szigorúan.

— Véletlenül — mentegetőzött Smith.

— Úgy van. Megcsúszott a keze — tódította meg Schaffer.

— Nem is értem, miért nem jelentkeznek maguk komikus színésznek — vetette ode szárazon Heidi, majd komolyabban folytatta: — Mary azt hiszi, meghaltak.

— Weissner bezzeg tudja, hogy nem — felelt Smith. — Az a kocsi, ami a tóba esett, üres volt. A nyomunkban vannak.

— Mi mást várhatni tőlük — dünnyögte Heidi. — Azok után, hogy ekkora tábortüzet gyújtottak nekik. — Hallgatott egy sort, majd egykedvűen folytatta: — Nem csak Weissner van a sarkukban. Kramer is tudja, hogy brit ügynökök jöttek Carnaby tábornokért.

— Lám, lám — mondta eltűnődve Smith. — Kíváncsi lennék, miféle madárka csicseregte tele

Kramer barátunk kagylófülét. Olyasféle madár, gondolom, akinek rettentő messzire ér el a hangja.

— Miket beszél össze?

— Semmi. Nem fontos.

— Még hogy *nem fontos*! Hát nem érti, ember? — fogta szinte könyörgőre Heidi. — Tudják, vagy minden pillanatban megtudhatják, hogy maguk nem haltak meg. Tudják azt is, hogy kifélék. Várják magukat odafönt!

— Ejnye, kedves Heidi, maga nem látja a finomabb összefüggéseket — szólt közbe Schaffer. — Azt ugyanis *nem* tudják, hogy mi tudjuk, hogy ők számítanak ránk. Vagyis hát így valahogy.

— Olyan maga, hadnagy, mint a gyerek, aki fütyörészik a sötétben. Ja, és még valami: a barátaikat hamarosan fölviszik a várba.

— Kivallatják őket? — kérdezte Smith.

— Kötve hiszem, hogy teára lennének hivatalosak — mondta maró gúnnyal Heidi.

— Hát igen. Akkor talán velük megyünk föl — bólintott Smith.

— Ugyanabban a gondolában? — Ha a szavak nem is, a hangszín és az arckifejezés annál inkább kétségbe vonták Smith épeszűségét.

— Nem benne, hanem rajta — nézett az órájára Smith. — A postabusz ott áll a Schulz-garázsban. Jöjjön oda nyolcvan perc múlva. Ja, és hozzon magával néhány rekesz üres sörösüveget.

— Néhány rekesz... Jó, jó, rendben. Meg vannak veszve maguk — ingatta a fejét meggyőződéssel Heidi.

— Napnál világosabb — helyeselt Schaffer, majd elkomolyodva tette hozzá: — Azért egy imát mondhatna értünk, kedves. Vagy ha imádkozni nem tud,

kulcsolja össze a kezét, és szorítsa, amíg meg nem fájdul.

— Jöjjenek vissza, szépen kérem — mondta a lány elfogódottan. Tétovázott, mint aki mondani akar még valamit, aztán sarkon fordult és sebes léptekkel indult útnak. Schaffer elbűvölten nézte.

— Ott megy az eljövendő Mrs. Schaffer — nyilatkozta ki. — Meglehet, ingerlékeny és kötekedős egy kissé. — Némi tűnődés után folytatta: — Fura, de esküdni mernék, hogy kicsi híján könnyekre fakadt a végén.

— Szerintem maga is ingerlékeny; kötekedős és sirós lenne, ha annyi mindenen ment volna keresztül, mint az a lány az utóbbi két és fél évben — jegyezte meg csípősen Smith.

— Szerintem pedig ő is kevésbé lenne ingerlékeny, kötekedős és sirós, ha tudná, miről van itt szó igazából.

— Nincs időm mindenkinek mindent végigmagyarázni.

— Tudja, kinek mesélje, főnök! Körmönfont egy alak maga, az az igazság.

— Hát igen — hagyta rá Smith, és újból az órájára pillantott. — Jöhetnének már.

— Nekem nem olyan sürgős. — Schaffer várt egy sort. — Amikor . . . akarom mondani, ha . . . megszökünk, ő is velünk jön?

— Kicsoda?

— Heidi, ki más!

— Vagy úgy. Ha sikerül a tervünk, csak Mary segítségével sikerülhet, és Maryt ugyebár Heidi ajánlására . . .

— Ne is mondjon többet. — Schaffer elindult Smith nyomában, és álmodozva csóválgatta a fejét: — Micsoda látvány lesz ez a lány a Savoy Grillben.

6

A lassan pergő másodpercek percekké álltak össze, a percek őrjítő lassan gyarapodtak, s így telt el kicsi híján negyedóra. Szikrázó holdfény és szinte teljes sötétség váltakozott többször is, az alacsonyan száguldó, tépett-fekete felhők járása szerint; az egyre szigorodó hideg belemart az árnyékban várakozó két férfi csontjaiba. Vártak. Vártak, mert várniuk kellett: a többiek nélkül nem juthatnak föl a várba, és a többiek késtek.

Szótlanul vártak, mindkettőjüket a maga gondolatai foglalkoztatták. Smith nem tudta, mi járhat Schaffer fejében. Talán azt szinezgeti magában, micsoda káprázatos balhésorozatot fog rendezni a londoni West End ismertebb szórakozóhelyein. Smith gondolatai mindenesetre józanabbak voltak, s a legközelebbi jövő körül rajzottak. Aggódni kezdett, méghozzá komolyan, a kemény hideg miatt; félt, hogy végül a hideg akadályozza meg a várba való feljutást. Akárhogy toporogtak, akárhogy lengették a karjukat, a farkasordító fagy minden múló perccel a tartalék energiáikat pusztította. Amit végbez akarnak vinni, ahhoz nagy fizikai erő és gyors reakciók kellenek, és a jeges hideg éppen ezeket apasztotta. Eltűnődött, vajon mennyi esélyt adna nekik egy józan bukméker arra, hogy épségben érik el a várat, de csakhamar kiverte a fejéből a henye gondolatot. Ha más lehetőség nincs, semmi értelme az esélyeket latolgatni. Egyébként is hamarosan minden kiderül. Megérkezett a rég várt társaság.

Két Alpenkorps parancsnoki kocsi söpört végig a falusi utcán jajongó szirénával, villogó lámpával. Éppen abban a pillanatban bújt elő a hold, s árasz-

totta el fényével a völgyet. Smith és Schaffer a holdra nézett, aztán egymásra, majd szótlanul hátrébb húzódtak, az állomás nyugati falának mély árnyékába. Két, kísértetiesen hangos, fémes kattanás: kibiztosították Schmeisser-géppisztolyukat.

A két gépkocsi megállt a lépcsők előtt, leállították a motorokat, kikapcsolták a fényszórókat. Emberek siettek elő és sorakoztak fel a gépkocsik előtt, majd kisvártatva libasorban megindultak a lépcsőn. Smith tizenkét embert számolt meg: egy tiszt, nyolc őr, Carraciola, Thomas, Christiansen. Mind a nyolc őr készenlétben tartotta fegyverét, ami fölösleges elővigyázatosságnak tűnt, mivel a három fogolynak hátra volt bilincselve a keze. Következésképp, nem is a foglyoknak szólt az elővigyázatosság, hanem őnekik, Smithnek és Schaffernek, akikről föltételezték, hogy ki akarják szabadítani társaikat. Lám, milyen hírhedt fickók lettünk itt egyszeriben, gondolta kesernyésen Smith. A látvány mindazonáltal megnyugtatta: ha a németek tudnák, miért jött ő, Smith Bajorországba, tudniuk kéne azt is, hogy esze ágában sincs ilyesmi. A foglyok egy szál dugóspuska őrizetével is háborítatlanul följuthatnak.

Amikor az utolsó embert is elnyelte az állomásbódé, Smith megérintette Schaffer karját. Vállukra vették a Schmeissert, és gyorsan, zajtalanul fölkapaszkodtak az állomás meredek, jeges tetejére. Óvatosan, nem kis nehézséggel kúsztak tovább a tető pereméig, amely alatt meg kell majd jelennie a fölfelé induló gondolának. Smith tudta, rettentően szem előtt vannak: hiába fehér a ruhájuk, ha valaki arra jár az utcán, és véletlenül fölnéz, menthetetlenül lebuktak. Szerencsére néptelen volt az utca,

mivel az égő vasútállomás ingyenlátványa telt házat vonzott. Ráadásul a hold is elbújt, éppen akkor, amikor elindult a kábel.

Feszült csöndben vártak, amig a gondola teteje elő nem bukkant; lábukat lelógatva megvárták a gondola függesztőrúdját is; megmarkolva a kábelt, lehúzatták magukat a tetőről, s a kábelon függve, óvatosan kinyújtóztak, míg csizmájuk hegye el nem érte a gondola tetejét.

Mary halkan lépdelt a félhomályos, kockaköves folyosón, és az ajtókat számolta. Az ötödik ajtó előtt megállt, hallgatózott, majd meggörnyedve belesett a kulcslyukon, s végül halkan kopogtatott. Senki. Lenyomta a kilincset. Zárva. Kis kézitáskájából elővett egy álkulcskészletet. Mikor a zár engedett, nesztelenül besurrant, becsukta az ajtót, és villanyt gyújtott.

A szoba jócskán kényelmesebb volt, mint az övé, noha itt is a szabványos vaságy szolgált fekhelyül. Csaknem az egész padlót beborító szőnyeg és két karosszék jelentette a luxust; egy széken főhadnagyi egyenruha. A szekrény is nagyobb volt, sőt Mary egy komódot is látott; a komód üveglapján pisztolytáskás derékszíj, pisztoly és távcső.

Bezárta az ajtót, kivette a zárból a kulcsot, és az ablakhoz lépett. Fölhúzta az ablaktáblát és kinézett. Pontosan a függővasút felső állomásának tetejére látott rá: a tető meredek szögben lejtett, felső éle a vár falába volt beépítve. Mary visszahúzódott; kézitáskájából egy gombolyag zsineget vett elő, és az ágyra tette. A zsineg végére nehéz vascsavar volt kötve. Fogta a távcsövet, és az ablakba könyö-

költ. Reszketve a harapós éjjeli szélben, szeméhez illesztette a távcsövet, beállította a fókuszt, és végigpásztázta a mélységbe vesző kábelt. És íme, ott volt a gondola zömök, sötét foltja; halványan bár, de jól láthatóan lebegett félúton az első és a második pilon között, és félelmetesen lengett a goromba szélrohamokban.

Smith és Schaffer elnyúlt a gondolatetőn, s kétségbeesett erővel markolta a függesztőrudat, ez lévén az egyetlen kapaszkodó. A tetőt kemény, fehér jégréteg borította, a lábukat nem volt hol megvetni, testük összevissza csúszkált a vadul lengő gondolán. Kezük és karjuk a vártnál is nagyobb próbának volt kitéve, és a neheze, Smith tudta, még hátra volt.

Schaffer oldalt hajtott fejjel lesandított. Szédítő, gyomorkavaró, rettenetes látvány. Negyvenöt fokos kilengéssel táncolt alatta az egész völgy. Az egyik pillanatban a nyugati lejtő fenyőfáit látta, a másikban — miután a völgyteknő ijesztő sebességgel elcsúszott alattuk — már a keleti hegyoldalt. Fölfelé nézett hát inkább, de az sem volt sokkal jobb: a Schloss Adler villanyfényei ugyanazon a szédítő íven hintáztak jobbra-balra. Mintha a hullámvasutat és a hajóhintát keresztezték volna egy elszabadult óriáskerékkel, de micsoda különbség, gondolta Schaffer: a hullámvasútba, a hajóhintába és az óriáskerékbe tisztességgel bekötözik az embert, hogy ki ne szédüljön valahogy. A szél magányos gyászdalt süvített a kábelokon és a függesztőrúdon. Schaffer szorosan lehunyta a szemét, fejét a két

kinyújtott karja közé fektette és halkan nyöszörgött.

— Nos, még most is úgy véli, hogy a ló a legpocsékabb szállítóeszköz? — kérdezte Smith: az ajka közel volt Schaffer füléhez.

— Ide a sarkantyúm és a nyergem — nyögte Schaffer, s még kétségbeesettebben folytatta: — Jaj, ne! Még ez is!

A hold rajtaütésszerűen tört át a felhőkön, s megfürdette sápadt fényében a két férfit. Gondosan kivárva, amikor viszonylag kevés teher nehezedik a karjaikra, fejükre húzták a fehér csuklyát, és igyekeztek még jobban ellapulni a tetőn.

A Schloss Adlerben két ember kísérte szemmel a fölfelé kapaszkodó, ingó s immár fényes holdvilágban fürdő gondolát. Mary távcsövében tisztán látszott a tetőn végignyúló két alak. Jó fél percig rajtuk nyugtatta a szemét, aztán lassan elfordult, és tágra nyílt, üres tekintettel bámult maga elé. Vagy ötven lábbal magasabban, a fal csipkés mellvédjén az őrszem állt meg vállra vetett fegyverével, s nézte a fölfelé kúszó gondolát. Nézte, de nem sokáig. Hiába viselt meleg csizmát és kesztyűt, hiába volt az orra hegyéig bebugyolálva, vacogott a hidegben. Ezt az éjszakát nem henye nézelődésre teremtették. Az őrszem közönyösen elfordult, s folytatta szapora léptű őrjáratát.

A gondolatetőn bezzeg senki nem volt közönyös. Már az utolsó szakaszban, a harmadik pilon és a felső állomás között voltak. Hamarosan minden ki-

derül. Még egy perc, gondolta Smith, és könnyen lehet, hogy törött tagokkal, élettelenül fognak heverni a völgy fenekén.

Fölnézett. A hideg hold szabad égsávon vitorlázott át, de gyorsan közeledett egy újabb felhőhöz. A vár fala, tövében a függővasút állomásával, szinte függőlegesen tornyosult Smith feje fölött. Ezen az utolsó szakaszon olyan meredeken emelkedett a kábel, hogy a lávadugó oldala alig tizennégy yardra volt tőlük. Smith tekintete lefelé siklott a vulkáni kőfalon: lent a tövében bogárnak látszottak az őrök és kutyáik.

— Jól illik hozzá, nem? — szólalt meg váratlanul Schaffer. Hangja különös élt kapott az erőlködéstől, az arca feszes volt és elszánt. — Gyönyörű név.

— Miről beszél? — förmedt rá Smith.

— Miről, miről. Heidiről!

— Uram-atyám! — nézett föl Smith a rohamosan közeledő végállomásra. — Ethel az igazi neve.

— Au! Ezt kár volt megmondania. — Schaffer sértődött képet próbált vágni, nem sok sikerrel. Követte Smith tekintetét, s hosszú szünet után lassan, tagolva azt mondta: — Te úristen! Nézze azt a piszok meredek tetőt!

— Azt nézem. — Smith elővette a kést a tokjából, s gyorsan a függesztőrúdhoz kapott, mert egy különösen vehemens rándulás kicsi híján letépte a tetőről. — Vegye elő a kését, de az isten szerelmére, el ne ejtse valahogy!

A hold bebújt a felhő mögé, árnyékba borult a völgy. A gondola lengése, közeledőben az állomáshoz, megcsillapodott; Smith és Schaffer a tető végébe csúszott, s óvatosan, de fürgén talpra állt. Szabad kezükkel a kábelba kapaszkodtak, lábukat,

amennyire lehetett, megvetették a gonoszul sikamlós jégkérgen.

A gondola eleje besiklott az állomástető alá. Pillanattal később eltűnt a függesztőrúd is, és Smith rézsútosan elrugaszkodva, hasmánt vágódott fel a meredek tetőre. Jobb keze nagy lendülettel lecsapott, és a kés, áttörve a jégpáncélt, szilárdan megállt a fában. Egy töredék-másodperccel később ott hasalt Schaffer is, kése szinte ugyanabban a pillanatban csapott le.

Ám a kés tőben eltörött. Schaffer elengedte a markolatot, és kétségbeesetten karmolt bele a jégbe. Körme áttört a jégkérgen, de megtartani nem bírta magát. Fogával letépte bal kezéről is a kesztyűt, és két kézzel, minden erejével vájt bele a jégbe. Lassult valamelyest a csúszása. Veszettül kutató lába nem talált támasztékot, s tudta, feltartóztathatatlanul csúszik lefelé, és meg nem állítja más, mint a kőhalom a lávadugó aljában, kétszázötven láb mélységben.

Smithből csúnyán kiszorította a levegőt a landolás. Jó néhány másodperc telt el, mire ráeszmélt, hogy Schaffer nem ott van, ahol lennie kellene: nem hasal mellette. Fejét hátracsavarva, meglátta bajtársa fehéren elmosódó, kétségbeesett arcát, s hallani vélte, hogyan csikorog Schaffer nyolc körme a jégen, miközben lába már combközépig a meredély fölött kalimpál. Smith bal keze villámsebesen csapott le, s olyan satuerővel szorította meg Schaffer jobb csuklóját, hogy Schaffer szorult helyzete ellenére is felnyögött fájdalmában.

Néhány másodpercig úgy maradtak mozdulatlanul elterülve a meredek tetőn, s mindkettőjük élete Smith késének vékony pengéjén függött; Schaffer,

Smith remegő bal kezének sürgetésére, araszolni kezdett fölfelé. Harminc másodperccel később egy szinten voltak.

— Ez csak egy kés, hallja, nem jégcsákány — súgta rekedten Smith. — Eltörhet minden pillanatban. Nincs másik kése?

Schaffer megrázta a fejét. Szólni nem bírt.

— Jégszög? — Újabb fejrázás. — A zseblámpája?

Schaffer bólintott, bal kézzel benyúlt az ügyetlen hóruha alá, s nagy nehezen kiszabadította a zseblámpáját.

— Csavarja le a kupakot — utasította Smith —, és dobja el az elemekkel együtt. — Schaffer jobb kezét a Smith szorításában nyugvó balja mellé emelte, s a zseblámpát megszabadította a kupaktól és az elemektől. Meglapította egy kissé a hengeres lámpatokot, fogást váltott rajta, és belevágta a tetőbe. Jeladásként megmozgatta bal keze ujjait, és Smith enyhítette a szorítást. Schaffer ott maradt. Smith elmosolyodott: — Próbáljon megtartani.

Schaffer megfogta Smith bal csuklóját. Smith próbaképpen óvatosan elengedte a kését, készen rá, hogy azonnal ismét megmarkolja. Schaffer zseblámpája kitartott. Smith ekkor eleinte óvatosan, később egyre növekvő önbizalommal biztonságos fogózót vájt ki magának a fatetőben, majd a kést átadva társának, fölhuzkodta derekán a hózubbonyt, lecsévélt néhány menetet a derekára tekert kötélből, s a kötélvéget Schaffer derékszíjához erősítette. — Föl tud mászni a késsel és a lámpával? — kérdezte.

— Hogy föl-e? — vizsgálta meg Schaffer a kést és a lámpát, és elvigyorodott, erőltetetten egy kissé, de jó idő óta először. — Mi az nekem, a történtek után? Ha látott már majmot pálmára mászni . . .

Ötven lábbal a fejük fölött Mary visszahúzódott az ablakból, s a messzelátót a komódra tette. Reszketett a keze, a messzelátó kasztanyetta módra zörgette meg a komód üveglapját. Visszament az ablakba, és aláeresztette a nehezékkel terhelt zsinórt.

Smith a kötélbe kapaszkodva tette meg a maradék utat a tetőn. Elkapta Schaffer kezét, talpra állt a falhoz csatlakozó, keskeny vízszintes peremen, s derekáról késedelem nélkül lecsavarta a maradék kötelet. Bár jócskán fagypont alatt volt a hőmérséklet, Schaffer úgy törülgette a homlokát, mint akit hőguta kerülget.

— Barátom! — törölte meg még egyszer a homlokát. — Ha bármit tehetek magáért, ha, mondjuk, meghívhatom egy villamosutazásra . . .

Smith vigyorogva veregette meg bajtársa vállát, s fölnyúlva, kihalászta a sötétségből a lebocsátott zsinór végét. Gyorsan hozzákötötte a nylonkötelet, majd jeladásul kétszer gyöngéden megrántotta, s Mary húzni kezdte. Smith várt, amíg két gyönge rántás fentről meg nem adta a viszontválaszt, s akkor mászni kezdett fölfelé.

Félúton volt, amikor kisütött a hold. Az Alpenkorps-egyenruhás emberalak élesen vált el a vár csillogó fehér falától. Smith úgy csüngött mozdulatlanul, nem mert tovább mászni, még csak fölvagy lesanditani sem mert, nehogy felhívja magára a figyelmet.

Huszonöt lábbal alatta Schaffer óvatosan kinézett az állomástető fölött. A lávadugó lábánál ott köröztek a kutyás őrszemek. Ha véletlenül fölnéznek, óhatatlanul meglátják Smitht. Schaffert valami ki-

sérteties hatodik érzéke arra késztette, hogy fölfelé nézzen, és ekkor állt csak el igazán a lélegzete. Odafent az őr, végére érve egy újabb körnek a falakon, megállt, s kezét a mellvédre téve, kihajolt; talán a kiégett vasútállomás pislákoló lángjait nézte csak, de ha egy kicsikét is lejjebb tekint, kész a katasztrófa. Schaffer lassan előhúzta Lügerét, melynek csövén ott díszelgett a hosszú, lyuggatott hangtompító, s rendőrstílusban a bal csuklóján támasztotta meg a csövet. Az iránt nem volt kétsége, hogy egy lövéssel végezni tud emberével; csak az volt a kérdéses, mikor húzza el a ravaszt, hogyan mérlegelje az eshetőségeket. Ha megvárja, amíg a katona fölfedezi Smitht, elkiálthatja magát, vagy visszahúzódhat, mielőtt rá lehetne lőni. Ha nyomban lelövi, akkor pillanatnyilag nem kell tartani a fölfedeztetéstől. Csakhogy a dolog úgy festett, hogy a lelőtt katona kifelé esett volna, rá a drótkötélpálya-állomás tetejére, s onnan a kutyás őrök közé a szikla tövébe. Lehetséges, bár nem valószínű, hogy így történne, szögezte le magában Schaffer; a Lüger lövedéke talán visszataszítaná, s az őrszem hanyatt bukna. Schaffer gyanútlan emberre még életében nem lőtt rá, de most hideg fejjel eltökélte, hogy ezt fogja tenni. A foszforeszkáló irányzék segítségével becélozta a katona mellcsontját, s ujját az elsütőbillentyűre tette.

A hold felhő mögé bújt.

Schaffer lassan, mereven leengedte a fegyvert, s megint meg kellett törölnie a homlokát. Lám csak, gondolta, ma este vége-hossza sincs a homloktörölgetésnek.

Smith elérte az ablakot, átkecmergett a párkányon, s két kötélrándítással jelt adott Schaffernek,

majd eltűnt az ablakban. Odabent szinte teljesen sötét volt; Smith épp hogy csak észrevette az ablakhoz húzott vaságyat, amelyhez Mary a kötelet kötötte, mikor két kar fonódott a nyakára, és egy száj érthetetlen szavakat sugdosott a fülébe.

— Hé, hé, elég legyen! — tiltakozott. Zihált még egyre, szüksége volt minden korty levegőre, de erőt vett magán, lehajolt és megcsókolta a lányt. — Micsoda amatőr viselkedés ez? No, nem bánom, ez egyszer nem teszek jelentést.

A lány még egyre ölelte Smitht, amikor megjelent az ablakban Schaffer hadnagy. Nehézkesen mászott át a párkányon, és lerogyott az ágyra. Súlyosan zihált, meglátszott, hogy alaposan megkínlódott.

— Miért nincs lift... ebben a kócerájban? — mondta két szuszra, mivel egy kevésnek bizonyult.

— Maga nincs formában — jegyezte meg szenvtelenül Smith. Az ajtóhoz lépett, villanyt gyújtott, de azonnal el is oltotta. — A szentségit. Behúzni a kötelet, elfüggönyözni!

— Épp így bántak a római gályarabokkal — kesergett Schaffer, de azért másodpercek alatt teljesítette a parancsot. Miközben Smith helyére tolta az ágyat, Schaffer a vászonzsákba rakta a nylonkötelet, a hóruhák, a két Schmeisser, a kézigránátok és a plasztik robbanóanyagok mellé. Éppen bekötötte a zsák száját, amikor kulcs zörrent a zárban.

Smith intett Marynek, maradjon, ahol van; ő maga gyorsan az ajtó mögé lépett, Schaffer pedig, hiába volt kimerülve, egy macska gyorsaságával és nesztelenségével surrant be az ágy alá. Nyílt az ajtó, s egy fiatal Oberleutnant lépett a szobába. Megtorpant, mikor meglátta Maryt, a lány szája elé kapta a kezét. A hadnagy arcán a meglepődést vára-

kozásteljes félmosoly váltotta föl, és beljebb lépett az ajtóból. Smith karja lesújtott, s a fiatal tiszt fölakadó szemmel csuklott össze.

Mialatt Schaffer a nylonkötéllel megkötözte az Oberleutnantot s betömött szájjal belökte a szekrénybe, Smith elvette Marytől s áttanulmányozta a vár tervrajzát. Schaffer a biztonság kedvéért az ágyat is a szekrényajtó elé húzta.

— Felőlem indulhatunk, főnök.

— Aha, rendben. Most már eltájékozódom. Először balra, aztán le a lépcsőn, aztán balra a harmadik ajtó. Az aranyszalon. Kramer ezredes trónterme, hogy úgy mondjam. Dalnokgalériája is van.

— Az meg mi? — érdeklődött Schaffer.

— Galéria dalnokoknak. Onnan egy jobbkanyarral át lehet jutni a keleti szárnyba. És eggyel lejjebb, balra a második ajtó a telefonközpont.

— Ott mi keresnivalónk? Hiszen elvágtuk a vonalakat.

— A vár és a tábor közötti összeköttetést még nem. Még csak az kell, hogy idecsődítsenek egy hegyivadászezredet. — Smith Maryhez fordult: — A helikopter itt van még?

— Mikor megérkeztem, itt volt.

— A helikopter? — kérdezte furcsálkodva Schaffer. — Mi közünk hozzá?

— Csak annyi, hogy megszöktethetik vele Carnabyt... Szerintem ezek idegesek lesznek, ha rájönnek, hogy szabadon csatangolunk. De menekülőben is elkaphatnak vele.

— *Ha* meg tudunk lécelni innen.

— Igen. Ha. Schaffer hadnagy tönkre tudná tenni azt a helikoptert? Olvastam a jellemzésében, hogy szépreményű autóversenyző és bűvöskezű szerelő

volt, mielőtt a sántákkal-bénákkal magát is behívták.

— Önként jelentkeztem — helyesbített méltósággal Schaffer. — Hogy mennyire bűvös a kezem, az kérdéses. De tény, hogy egy jó ötkilós kalapáccsal biciklitől buldózerig minden járművet mozgásképtelenné tudok tenni.

— És kalapács nélkül? Ez itt, ha nem vette volna észre, nem kazánkovács-kongresszus.

— Anélkül is tudok egy-két trükköt.

— Hogy vethetnénk egy pillantást arra a masinára? — kérdezte Marytől Smith.

— Öt lépés innen — mutatott az ajtóra Mary. — A vár minden folyosóablaka az udvarra nyílik.

Smith ajtót nyitott, szertekémlelt a folyosón, majd a szemközti ablakhoz lépett. Schaffer követte.

A Schloss Adler udvarán nem sokat számított, süt-e a hold vagy sem. A kapu fölött két nagy ívlámpa szórta a fényt, a harmadik szemközt, a vár bejárata fölé volt szerelve. Az udvar keleti és nyugati falán, mintegy tíz láb magasságban négy vízhatlan lámpa világított. Kelet és észak felől tucatnyi ablakból dőlt a világosság az udvarra. De a legerősebb fényt az a lámpa ontotta, amelyet egy heveny ében kifeszített ponyva alatt akasztottak a helikopter fölé. A gép motorja körül egy zöld overallos, csúcsos sapkás férfi szorgoskodott. Smith megérintette Schaffer karját, s visszamentek a szobába. Mary azonnal becsukta az ajtót.

— Pofon egyszerű — jelentette ki Schaffer. — Megbénítani azt a szitakötőt, mármint. Odamegyek a főkapuhoz, harcképtelenné teszem a négy őrt, megfojtom a négy dobermannt, leütöm a maradék három-négy pasast — a három-négy *fegyveres pa-*

sast —, akik itt szemlátomást örökké körbejárnak, lefegyverzem azt a húsz-egynéhány katonát, akik odaát söröznek vagy mit csinálnak abban a kantinszerűségben, eltávolítom azt a fickót, aki a motoron babrál, aztán már mi sem könnyebb, mint elrontani a szélkelepet.

— Majd csak kigondolunk valamit — nyugtatgatta Smith.

— Fogadok, maga már ki is gondolta. Éppen ettől félek.

— Na, eleget pocsékoltuk az időt — jelentette ki Smith. — Erre többet nem lesz szükség — hajtogatta össze és adta vissza Marynek a tervrajzot. Homlokráncolva nézte, hogyan teszi Mary a táskájába. — Azért több eszed is lehetne — mondta. — Azt a Lilliputot ne a táskádban hordozd, legyen mindig nálad. Nesze — adta oda a Weissnertől zsákmányolt Mausert. — Ezt tedd a táskádba. A Lilliputot dugd a ruhádba.

— Eldugom, amint a szobámba érek — mondta kimérten a lány.

— Na ja, a kukucskáló jenki hadnagyok — mondta szomorúan Schaffer. — Csakhogy én, istennek hála, újjászülettem.

— Emelkedettebb dolgokon jár az esze — magyarázta Smith, és azzal megnézte az óráját. — Adj nekünk harminc percet.

Óvatosan kisurrantak, de a folyosón már frissen, magabiztosan jártak, nem csináltak titkot az ottlétükből. Smith gondtalanul lóbálta a Schmeisserekkel, kötéllel, gránáttal, robbanóanyaggal teli zsákot. Elhaladtak egy kartotékokat cipelő, szemüveges katona meg egy tálcás szobalány mellett, s egyikük sem méltatta figyelemre őket. A folyosó végében

jobbra fordultak, s háromemeletnyit mentek lefelé egy csigalépcsőn, míg le nem értek az udvar szintjére. Kurta, széles folyosóra jutottak; két oldalán két-két ajtó, maga a folyosó a nagy ajtón át az udvarra szolgált.

Smith ajtót nyitott, és kinézett az udvarra. Schaffer jól érzékeltette az imént az állapotokat: a töménytelen kutya és fegyveres őr bárkinek megzavarta volna a lelki békéjét. Az overallos szerelő rendületlenül matatott a helikopter motorján. Smith halkan becsukta az ajtót, és a folyosó legközelebbi, jobb kéz felőli ajtaját kezdte vizsgálni. Zárva volt. Odaszólt Schaffernek: — Menjen a folyosó végébe, és tartsa nyitva a szemét.

Schaffer engedelmeskedett. Smith elővette álkulcsait. A harmadik kulcs működött. Smith intett Schaffernek.

Miután magukra zárták az ajtót, körülnéztek. Fényt, ha sokat nem is, elegendőt adott, ami az ablakon át beszivárgott az udvarról. A vár tűzoltószertárában voltak. A falakon felcsévélt tömlők, azbesztruhák, sisakok, tűzoltószekercék; szerteszét kerekes szivattyúk, CO_2-készülékek, és egyéb kézi eszközök benzin- és elektromos tüzek ellen.

— Ideális — dünnyögte Smith.

— Jobb nem is lehetne — hagyta rá Schaffer. — Miről beszél tulajdonképpen?

— Ha ide elteszünk valakit, azt ugyan meg nem találják, amíg tűz nem lesz. Világos? — Megfogta Schaffert a karjánál, és az ablakhoz vezette. — Nézze csak azt a pofát, aki a szélkelepet javítja. A testalkata nagyjából a magáé, nem?

— Nem is tudom — morfondírozott Schaffer. —

Es ha arra gondol, amire én, nem is akarom megtudni.

Smith behúzta a sötétítőt, s az ajtóhoz lépve villanyt gyújtott.

— Van-e jobb ötlete?

— Adhatna egy kis időt — rimánkodott Schaffer.

— Nem adhatok olyat, amink nincs. Vegye le a zubbonyát, és tartsa készenlétben a Lügert. Egy perc és itt vagyok.

Smith kiment, az ajtót ezúttal csak becsukta, de a zárat nem fordította rá. Kiment az udvarra, megállt a helikopterhez támasztott létra tövében, s fölnézett a motort javító emberre. Magas, ösztövér férfi volt, az arca értelmes, szikár és eléggé boldogtalan. Ha nekem kéne csupasz kézzel fogdosnom a szerszámokat ebben a hidegben, én is boldogtalan képet vágnék, gondolta Smith.

— Maga a pilóta? — szólította.

— Nem gondolná, igaz? — felelt kesernyésen az overallos. Letette a villáskulcsot és meghuhukolta a kezét. — Odahaza, Tempelhofban két szerelőm is van ehhez a géphez. Egy sváb mezőgazdasági munkás meg egy patkolókovács a Harzból. Ha nem akarok szörnyethalni, nekem kell karbantartanom a gépet. Mit akar?

— Én semmit. Hanem Rosemeyer marsall. Telefonon.

— A Reichsmarschall? — nézett rá meglepetten a pilóta. — Negyedórája sincs, hogy beszéltem vele.

— Üzenet érkezett Berlinből. Sürgős. — Smith parányi türelmetlenséget csempészett a hangjába. — A maga helyében sietnék. Be itt a főajtón, aztán az első ajtó jobbra.

Smith utat adott a lekászálódó pilótának, s közö-

nyösen körülnézett. Alig húsz lábra volt egy őr, pórázon tartott dobermannal, de ügyet sem vetett rájuk; kékre csípett arcát behúzta a fölhajtott gallér mögé, keze a kabátja zsebében, fagyott lehelete súlyosan lengett körülötte. Annyira elfoglalta a saját nyomorúsága, hogy aligha maradt ereje holmi ostoba gyanakvásra. Smith a pilóta után somfordált, Lügerét észrevétlenül kihúzta a tokjából, és megmarkolta a csövénél fogva.

Nem akarta leütni, de végül is nem maradt más választása. Amikor a pilóta belépett a szertárba, és meglátta Schaffert, aki — mindössze négylábnyira tőle — a mellének szegezte a Lügert, önkéntelenül fölhúzta a vállát. A mozdulat, Smith tudta, nem ellenállási, támadási szándékról vallott, hanem arról, hogy a férfi segítségért akar kiáltani. Schaffer fölfogta az előrebukó testet, és lefektette a padlóra.

Gyorsan lehúzta az overallt az eszméletlen pilótáról, megkötözte, betömte a száját, és betette a sarokba. A szerelőruha nem éppen Schaffer méretére készült, de hát az ilyen holmi ritkán áll úgy, mintha ráöntötték volna az emberre. Schaffer fölvette, jól a szemébe húzta a pilóta csúcsos sapkáját, és távozott.

Smith lámpát oltott, fölengedte a sötétítőfüggönyt, fölhúzta az ablaktáblát, s Lügerrel a kezében odaállt, vigyázva, hogy meg ne lássák kintről. Schaffer már fölfelé kapaszkodott a helikopter létráján. Az őr közvetlenül ott állt a létra mellett. Kezét kihúzta a zsebéből, s erőteljes karlengetéssel próbált fölmelegedni egy kissé.

Harminc másodperccel később Schaffer leereszkedett a létrán, bal kezében egy kis alkatrésszel. Földet érve megvizsgálta az alkatrészt, csüggedten

megcsóválta a fejét, jobb kezével futólag odaintett a rá sem hederítő németnek, s elindult az ajtó felé. Mire visszaért a tűzoltószertárba, Smith már újra villanyt gyújtott az elsötétített szobában.

— Hát ez gyorsan ment — jelentette ki elismerően.

— Szárnyakat kölcsönzött a félelem, ahogy mondani szokás — fogadta Schaffer savanyú képpel az elismerést. — Ha ideges vagyok, mindig gyorsan jár a kezem. Nem látta, főnök, mekkora agyarai vannak annak a nyáladzó bestiának odakint? — Még egyszer szemügyre vette az alkatrészt, aztán ledobta, és rátaposott. — Az elosztófedél — jelentette ki. — Fogadok, nincs még egy ilyen egész Bajorországban. Ehhez a motorhoz való legalábbis. Most pedig, gondolom, a telefonkezelő szerepébe kell beugranom.

— Nem. Többet már nem kell áldoznia Thálianak.

— Tessék? — horkant föl gyanakodva Schaffer. — Ne beszéljen nekem külföldiül.

— Azt mondtam, nem kell többé színészkednie. Ma már csak Schaffer OSS-hadnagy, a külföldre szakadt szerencsétlen amerikai szerepét kell eljátszania.

— No, az nem lesz túl nehéz — jegyezte meg kesernyésen Schaffer, s az overallt, amelyből kibújt az imént, ráteritette az eszméletlen pilótára. — Hideg van, meg ne fázzon. Most pedig, ugye, irány a telefonközpont.

— Rögtön. Csak megnézzük, mennyire jutottak a derék Carnaby—Jonesszal. Jöjjön.

Két emelettel följebb, a főfolyosó közepe táján Smith megállt egy ajtó előtt. Biccentett, és Schaffer a villanykapcsolóhoz nyúlt. Sötétségbe borult a folyosó, csak a két végén szűrődött be valami halvány derengés. Smith óvatosan lenyomta a kilincset, és halkan benyitott. Tizenöt hüvelyknyi rést nyitott, nem többet. Besurrantak, és Smith gyorsan és nesztelenül betette az ajtót.

A szoba, ha ilyen óriási helyiséget szobának lehet nevezni egyáltalán, legalább hetven láb hosszú és harminc széles volt. A távolabbi végében három nagy csillár ontotta meleg fényét; az innensőben, ahol Smithék álltak, megnyugtató félhomály uralkodott.

Nem a padlón álltak, hanem vagy tizenkét lábbal magasabban, a masszív és gazdagon faragott tölgygalérián, amely végignyúlt a terem teljes szélességében, s hosszában is elment vagy a negyedéig. Itt sorakoztak a dalnokok fapadjai, az ajtó felőli oldalon volt az orgona klaviatúrája, a túlsó oldalon a sípok hadrendje. Aki ezt a várat építtette, nyilván szerette az orgona- és kórusmuzsikát, vagy legalábbis azt gondolta, hogy szereti. A galéria közepéről, szemközt a hátsó ajtóval, gazdagon faragott fakorlátos lépcső vezetett le a terembe, amely nem lehetett más, mint az aranyszalon.

Találó elnevezés, gondolta Smith. Aranyozott vagy aranyszínű volt itt minden: sötétarany a hatalmas faltól falig szőnyeg, amelynek süppedős vastagságát egy sarki medve is megirigyelhette volna; bearanyozták a nehéz barokk bútorokat (csupa tekergőző kígyó és vízköpőfej), aranyszálas selyemszövettel kárpitozták a terebélyes kanapékat és karosszékeket. Aranyozva voltak a csillárok is, és

az óriási, fehér-arany kandalló fölött — amelyben fenyőhasábok pattogtak — egy hasonlóképpen hatalmas, fehér-arany keretes tükör pompázott. A súlyos függönyök mintha vert aranyból készültek volna. A mennyezetig érő tölgyburkolat tévedés lehetett: makacsul kitartott tölgy mivolta mellett — hajdan talán az is aranyozva volt, csak lepergett róla. Summa summarum, gondolta Smith, ezt a termet csak egy őrült bajor uralkodó álmodhatta meg, noha élni nyilván ő sem tudott benne.

Három ember ült kényelmesen a tűz körül, szívélyes csevegésbe merülve a vacsora utáni kávé és konyak mellett, amelyet természetesen aranyozott zsúrkocsiról szolgált föl Anne-Marie. Anne-Marie is csalódás volt, akár a faburkolat: nem aranylamé ruhát viselt, hanem hosszú, fehér, selyem zsákruhát, amely — javára legyen mondva — igen jól állt szőke hajához és napbarnított arcához. Úgy nézett ki, mint aki operába készül.

A háttal ülő férfit nem látta Smith, de mivel a másik kettőt azonnal fölismerte, róla is tudta, kicsoda: Paul Kramer ezredes, a német titkosszolgálat parancsnokhelyettese — az M.I.6 szerint a német titkosszolgálat legjobb és legfélelmetesebb koponyája. Smith tudta, őrá kell figyelni, tőle kell tartani. Úgy hallotta, Kramer kétszer soha el nem követi ugyanazt a hibát, s nemigen emlékszik senki, mikor is hibázott egyáltalán.

Kramer ezredes fölegyenesedett, töltött a keze ügyében álló Napóleon-konyakból, s ránézett a tőle balra ülő férfira — magas, korosodó, de még mindig nyalka ember, a Wehrmacht reichsmarschalli egyenruhájában, pillanatnyilag eléggé fancsali ábrázattal —, aztán a szemközt ülő, acélszürke hajú,

rendkívül disztingvált úriemberre, aki az Egyesült Államok szárazföldi haderejének altábornagyi egyenruháját viselte. Számológép nélkül hirtelenében aligha lehetett volna megmondani, melyik tábornok büszkélkedhet több kitüntetéssel.

Kramer ivott egy kortyot, és unottan megjegyezte: — Nagyon megnehezíti a dolgom, Carnaby tábornok. Nagyon-nagyon megnehezíti.

— Saját maga nehezíti meg a dolgát, kedves Kramer — felelt nyájasan Cartwright Jones. — A maga dolgát és Rosemeyer tábornokét... Nehézség ugyanis nincs. — Rámosolygott Anne-Marie-ra: — Ha töltene még egy csöppet ebből a pompás konyakból, kedvesem. Szavamra, a SHAEF-en közel sem ilyen jó a kiszolgálás. Lám, önök még itt, az alpesi végeken is tudják, hogy kell élni.

Odafönt a félhomályos kóruson Schaffer oldalba bökte Smitht.

— Hogy létezhet, hogy a jó öreg Carnaby—Jones Napóleont nyakal? — suttogta ingerülten. — Hogyhogy nem húzzák karóba? Hogyhogy nem jár vitustáncot a szkopolamintól?

— Psszt! — lökte oldalba Smith sokkal erősebben a társát.

Jones hálásan rámosolygott Anne-Marie-ra, kortyolt egyet, s elégedett sóhajjal folytatta: — Netán elfelejtette, Rosemeyer tábornok, hogy Németország is aláírta a hágai egyezményt?

— Nem felejtettem el — felelt feszengve Rosemeyer. — És ha szabad kezem lehetne... Tábornok úr, az én kezem is meg van kötve. Berlinből kaptam az utasításaimat.

— Nos, akkor megmondhatja Berlinnek, ami Berlinre tartozik — vágta rá könnyedén Jones. —

George Carnaby altábornagy vagyok, az Egyesült Államok szárazföldi haderejétől.

— Egyszersmind a második front előkészítésének fő koordinátora — vetette oda mogorván Rosemeyer.

— A második front? — hajolt előre érdeklődve Jones. — Az meg mi?

— Tábornok úr, megtettem, amit megtehettem — jelentette ki zord őszinteséggel Rosemeyer. — Higgyen nekem. Harminchat órája már, hogy késleltetem Berlin terveit. Meg akartam győzni a főparancsnokságot, hogy az ön foglyul ejtésének a puszta *ténye* is elegendő ahhoz, hogy a szövetségesek megváltoztassák inváziós terveiket. Sajnos, Berlinben nem elégszenek meg ennyivel. Megkérem tehát még egyszer és utoljára . . .

— George Carnaby altábornagy vagyok — tagolta higgadtan Jones. — Az Egyesült Államok szárazföldi haderejétől.

— Hiszen nem is számítottam egyébre — ismerte be fáradtan Rosemeyer. — Mi mást várhatni egy tábornoktól? Át kell adnom az ügyét Kramer ezredesnek.

Jones ivott egy kortyot, s elgondolkozva méregette Kramert. — Úgy látom, az ezredes urat sem érinti túl kellemesen a dolog.

— Nem bizony. De ez az ügy az én hatáskörömön is túl van. Én is utasításra cselekszem. Most már Anne-Marie következik.

— Ez a bübájos fiatal hölgy? — hitetlenkedett gálánsan Jones. — A hüvelykszorító mestere lenne?

— A fecskendőé — helyesbített kurtán Kramer. — Anne-Marie szakképzett ápolónő. — Megszólalt egy csengő, Kramer fölvette a széke mellé készített

telefont. — Igen? Nocsak. Ugyebár, megmotozták őket? Helyes. Máris. — Ránézett Jonesra. — Lám, lám, lám. Kedves vendégek érkeztek, tábornok úr. Ejtőernyősök. Magát akarták kiszabadítani. Remélem, örülni fognak egymásnak.

— Nem értem, miről beszél — vetette oda félvállról Jones.

— A barátainkat már ismerjük — súgta Smith. — Hamarosan fölelevenitjük az ismeretséget. Most gyerünk.

— Most? — méltatlankodott Schaffer, hüvelykujjával Jones felé bökve. — Épp most, amikor megdolgozzák?

— Meglátszik, hadnagy, hogy maga a társadalom perifériáján él — suttogta Smith. — Civilizált népek ezek. Előbb megisszák a kolyakot. *Utána* jön csak a munka.

— Igaz, igaz — panaszkodott Schaffer. — Én csak egy montanai parasztgyerek vagyok.

A két férfi éppolyan halkan távozott, mint ahogy érkezett. A folyosó végi derengésben láthatták, hogy a terep tiszta. Smith meggyújtotta a villanyt. Végigsiettek a keresztfolyosón, leszaladtak egy emeletnyit, balra fordultak, s megálltak a TELEFON ZENTRALE feliratú ajtó előtt. — Telefonközpont — fordította Schaffer.

Smith ámuló fejcsóválással adózott a teljesítménynek. Fülét rátapasztotta az ajtóra, majd térdre ereszkedett, és benézett a kulcslyukon, s még egyre térden állva, óvatosan lenyomta a kilincset. A parányi nyikordulást elnyomta odabent egy telefonáló férfi hangja. Az ajtó zárva volt. Smith lassan elengedte a kilincset, és fejcsóválva fölegyenesedett.

— Ilyen egy gyanakvó bandát — mondta rosszallóan Schaffer. — Elő az álkulcsokat.

— Meghallaná a telefonkezelő. Nézzük meg a szomszéd ajtót.

A szomszéd ajtó nem volt zárva. Smith még a kilincset sem nyomta le, máris kinyílt. Teljes sötétség, a szoba nyilvánvalóan üres volt.

— *Moment, bitte!* — csendült mögöttük egy hűvös hang.

A két férfi gyorsan, de nem túlságosan gyorsan hátrafordult. Előreszegezett karabéllyal egy katona állt előttük, gyanakodva méregette a két férfit meg a zsákot Smith kezében. Smith villámló tekintetet lövellt a katonára, mutatóujját ellentmondást nem tűrően az ajkára tette.

— *Dummkopf!* — sziszegte dühösen összeszorított foggal. — *Silenz! Engländer!*

Türelmetlenül elfordult, s feszült figyelemmel lesett be az ajtórésen. Kezét ismét csöndre intően tartotta föl. Néhány másodperc múlva fölegyenesedett; összeszorított ajkakkal, jelentőségteljesen biccentett Schaffernek, és arrébb húzódott. Schaffer odalépett, s most ő kukucskált be. A katona arcán, Smith jól látta, kíváncsiság váltotta föl a gyanakvást. Schaffer fölegyenesedett, és halkan megkérdezte: — Most aztán mi a fenét tegyünk?

— Nem is tudom — dünnyögte aggodalmasan Smith. — Kramer ezredes meghagyta, hogy élve kerítsük kézre őket. Csakhogy . . .

— Mi az? — kérdezte a katona, immár éppolyan halkan, mint a másik kettő. Kramer ezredes nevének hallatára eloszlott a maradék gyanakvása is. — Ki van ott?

— Hát maga még itt van? — sziszegte ingerülten

Smith. — No, nem bánom, benézhet maga is. De szaporán!

A katona, akinek arcán elömlött az izgatott kíváncsiság, s talán a gyors előléptetés reménye is, lábujjhegyen odaosont. Schaffer udvariasan arrébb lépett. A két Lüger markolata egyszerre csattant kétfelől a katona halántékán, elsöpörve a rendkívüli előléptetés reményét. Kábultan zuhant be a szobába, s mire összeszedte magát, az ajtó zárva volt, égett a villany, s két pisztolycső ásított a képébe.

— Hangtompítós fegyver, láthatja — mondta higgadtan Smith. — Úgyhogy csak semmi hősieskedés. Meghalni a Vaterlandért szép dolog, de ok nélkül halni meg, az a legnagyobb szamárság. Egyetértünk?

A katona szemlátomást az esélyeit mérlegelte, s belátva, hogy semmi esélye, bólintott. Schaffer elővett egy kötelet, és így szólt: — Buzgó kis ember maga, fiacskám, de nem bolond, azt meg kell hagyni. Feküdjön hasra, és tegye hátra a kezét.

Smith körülnézett. A szoba kicsi volt, falai mentén vasállványok és iratszekrények. Afféle irattár, gondolta. Nem valószínű, hogy bárki is megzavarná őket, s ha mégis, ezt a rizikót vállalni kell. Megvárta, amíg Schaffer megkötözi és elnémítja a foglyot. Akkor eltette a Lügerét, s a katonát egyesült erővel egy vasoszlophoz kötözték. Smith az ablakhoz lépett, fölhúzta az ablaktáblát, és kinézett.

Északra, a falura látott; a ritkásan szállongó hóban látta a falu fényeit és a kiégett vasútállomás parazsát. Jobb felé, néhány lábnyira ott volt a telefonközpont világos ablaka. Az ablak alól súlyos ólomburkolatú kábel indult, s egy csaknem ugyanolyan vastag acélsodronyhoz erősítve tünt el a sötétségben.

— Ez az? — kérdezte Schaffer, Smith mellé állva.

— Ez. Adja csak a kötelet.

Smith dupla tengerészcsomót kötött, belelépett a hurokba, átmászott az ablakpárkányon, s óvatosan leereszkedett, ameddig a karja engedte. Schaffer, aki a polcokat tartó vasoszlopon vetette át a kötelet, ellentartott a parancsnoka súlyának. Smith elengedte az ablakpárkányt, és Schaffer kis rándításokkal tíz-tizenkét lábnyi kötelet engedett utána. Smith szabad kezével és két lábával belengette magát párhuzamosan a fal síkjával. Schaffer fentről segített lendületet adni. Az ötödik lendítésre Smith bal keze elérte és megmarkolta az ólomkábelt. Schaffer lazára engedte a kötelet, Smith másik kezével is belekapaszkodott a kábelba, s gyorsan föltornázta magát a kábel fölötti ablakba. Szinte bizonyosra vette, hogy a telefonkábelt fogta meg, de egészen bizonyos mégsem lehetett a dolgában: semmi kedve nem volt ahhoz, hogy esetleg egy nagyfeszültségű kábelt kezdjen nyiszálni.

Óvatosan átpislantott az ablakpárkány fölött, s meglátta a telefonkezelőt, aki — csaknem teljesen háttal az ablaknak — élénk telefonbeszélgetést folytatott. Smith följebb kapaszkodott vagy hat hüvelykkel, és fölfedezte, hogy pontosan olyan kábel fut végig a szegélyléc mentén és megy be a telefonközpontba, mint amilyet megfogott odakint. Alább ereszkedett egy kevéssel, baljával erősen összemarkolta az ólomkábelt és az acélsodronyt, jobbjával beerőltette a kettő közé a kést, és tíz-tizenkét erőteljes húzással kivégezte a kábelt.

A kést visszadugta a tokjába, s följebb húzódzkodott, hogy még egyszer belessen az ablakon. A telefonkezelő most is élénken tevékenykedett, de ezút-

tal nem a szája járt, hanem a keze: vadul kurblizta a készülék kézifogantyúját. Néhány másodperc után föladta a hiábavaló mutatványt, s hitetlenkedő fejcsóválással meredt a kapcsolótáblára. Smith jelt adott Schaffernek, elengedte a sodronyt, és visszalendült a vár fala mentén.

Mary tíz percen belül tizedszer is megnézte az óráját, idegesen elnyomta a félig szitt cigarettát, fölállt, kinyitotta táskáját, és ellenőrizte, hogy biztosítva van-e a Mauser. Becsukta a táskát, és az ajtóhoz lépett. Már a kilincsen volt a keze, amikor megkopogtatták az ajtót. Mary elbizonytalanodva tekintett körül, hová is dughatná a táskát, de már elkésett: nyílt az ajtó, s megjelent a derűsen mosolygó von Brauchitsch.

— Ah, Fräulein! — A férfi, meglátva a kézitáskát, elmosolyodott. — Milyen szerencsém van. Épp idejében érkeztem, hogy elkísérhessem, bárhová indult is.

— Hogy elkísérhessen . . . — Mary egy mosollyal fejezte be a félbehagyott mondatot. — Nem sürgős, ráérek. Beszélni akart velem, százados úr?

— De mennyire.

— Miről?

— Miről! Azt kérdi, miről! Semmiről. Ha ugyan magát semminek lehet nevezni. Egyszerűen látni akartam. Az csak nem bűn? Egy ilyen csinos lányt. . . — Az örökké mosolygó százados ismét elmosolyodott, és karon fogta a lányt. — Jöjjön csak. Egy kis bajoros vendéglátás. Iszunk egy kávét. Van egy fegyvertermünk, elbűvölő Kaffeestubét csináltunk belőle . . .

— No de . . . a kötelességem? — kérdezte tétován Mary. — Jelentkeznem kell az ezredes úr titkárnőjénél . . .

— Ugyan! Hadd várjon egy kicsit az a nőszemély — mondta feltűnően ridegen von Brauchitsch. — Sürgős beszélgetnivalónk van egymással.

— Csakugyan? — Von Brauchitsch ragályos mosolyának nem lehetett ellenállni. — Miről?

— Düsseldorfról.

— Düsseldorfról?

— Bizony. Én is ott születtem.

— Maga is? — mosolygott újra Mary, s megszorította a férfi karját. — Hisz ez *pompás*. Lám, milyen kicsi a világ.

Elindultak, és Mary elcsodálkozott, hogy van ereje egyfolytában mosolyogni, amikor belül olyan iszonytató hideget érez.

Negyedóra sem telt el, és Smithék ismét ott álltak az aranyszalon galériájának ajtaja előtt. Villanyt oltottak, hallgatóztak, majd halkan bevonultak, de Smith ezúttal visszanyúlt a résnyire nyitott ajtóban, s meggyújtotta a kinti villanyt. Tudta, ezt az ajtót nem használja többé, sem most, sem máskor, s a legparányibb gyanút sem akarta kelteni senkiben: az életben maradásnak a véghetetlenül gondos megfontolás az alapfeltétele; számba kell venni minden veszedelmet, még a legvalószínűtlenebbet is.

Ezúttal nem maradtak a galéria végében. Lassan előrementek, egészen a szalonba vezető lépcsőig, s leültek az első tölgyfa padra, a padok közt húzódó járóköz két oldalán. Itt is sűrű homály volt, lentről lehetetlen volt észrevenni őket.

Kramer ezredes Napóleon-készlete alaposan megfogyatkozik ma este, gondolta Smith. Kramer, Rosemeyer, Jones és Anne-Marie mellé három új vendég érkezett: Carraciola, Thomas és Christiansen. Bilincs nem volt már rajtuk, nem is őrizték őket: kényelmesen ültek egymás mellett egy aranykárpitos pamlagon, a kezükben pohár, nagy adag konyakkal. Még Anne-Marie kezében is konyakospohár volt. Úgy tetszett, ünnepel a társaság.

Krámer ráköszöntötte poharát a jövevényre.

— Egészségükre, uraim, tiszta szívből kívánom. — Rosemeyerhez fordulva folytatta: — A legjobb embereink Európában, uram.

— Ilyennek is kell lenniük — mondta a Reichsmarschall méla undorral. — A bátorságuk mindenesetre dicséretes. Egészségükre, uraim.

— Egészségükre — mondta keserűen Jones is.

Hirtelen előrehajolt, és poharát a tűzbe vágta. A pohár széttörött, a konyak kék lángot vetett. — *Így* iszom én kettős ügynökök egészségére!

Schaffer áthajolt a járóközön, és ezt suttogta: — Mintha azt mondta volna, főnök, hogy csapnivaló színész ez az ember.

— Soha nem kapott huszonöt rongyot egyetlen fellépésért — mondta gyilkos iróniával Smith.

— Cccc, tábornok úr, azt a drága velencei kristályt . . . — csóválta a fejét rosszallóan Kramer, de már mosolygott is. — Végtére, érthető a felindulása. Kiderül, ugyebár, hogy hősies megmentői, hogy úgy mondjam, más hajóban eveznek . . .

— Kettős ügynökök! — köpte ki gyűlölettel a szavakat Jones.

Kramer elnézően mosolygott, s a három férfihoz fordult: — És a visszaút, uraim? Az is olyan csinosan meg volt szervezve, mint az idejövetelük?

— Jószerint ez az egyetlen, amit elárult az a titkolózó nyomorult — mondta keserűen Carraciola. — Értünk fog jönni egy Mosquito-bombázó. Salenbe, egy kis svájci faluba, északra Frauenfeldtől. Van ott egy kis polgári reptér. Salentől északra.

Schaffer ismét áthajolt a járóközön, és ámulattal suttogta: — Maga csakugyan félelmetesen hazudik.

— Tehát Salen — mondta Kramer. — Tudjuk. Ezek a svájciak bezzeg szemet hunynak ilyenkor. No de jó okunk van, hogy ne kérjük számon tőlük. Mindenesetre . . . fura dolgok történnek Salenben. Küldünk egy kis üzenetet Londonba. Megbeszéljük a randevút, ugyebár. Aztán helikopterrel a határig — mennyivel kényelmesebb, mint gyalog, uraim! —, gumicsónakkal le a Rajnán, s onnan már csak egy ugrás gyalog. Egykettőre odaát lesznek a White-

hallban, s jelenthetik, hogy Carnaby tábornokot átszállítottuk Berlinbe.

— Még hogy visszamenjünk Londonba? — ingatta a fejét lassan, nyomatékkal Thomas. — Azt már nem, ezredes úr. Mikor Smith meg az a jenki szabadon csatangol? Mi lesz, ha rájönnek, mi a helyzet igazából? És ha nem fogják el őket? Mi lesz, ha sikerül üzenniük Londonba . . .?

— Minek néz maga bennünket? — mondta fáradtan Kramer. — Be fognak számolni, természetesen, parancsnokuk sajnálatos haláláról is. Amint rábukkantunk a poggyászmegőrzőben arra a meleg rádióra, vérebeket hozattunk a táborból. A maguk drága Smith őrnagya használta utoljára a rádiót, és rajta hagyta a szagát. A vérebek végigkövették a nyomait egy garázsig a falu keleti szélén, s aztán föl a Luftseilbahn alsó állomásáig.

— A függővasútig? — hitetlenkedett Thomas.

— Igen. Ez a mi Smith őrnagyunk vagy roppantul ostoba, vagy roppantul veszedelmes ember . . . megvallom, semmit nem tudok róla. Ott aztán, az alsó állomáson, a vérebek elvesztették a nyomot. Gondozóik körbejárták velük az állomást, sőt bevitték őket a gondolába is. A nyom azonban hideg maradt. A zsákmány, úgy tetszik, eltűnt a levegőben.

— Akkor támadt az egyik üldözőnek az az eredeti ötlete, hogy meg kell vizsgálni magát a levegőt is, hogy úgy mondjam. Fölmászott az állomás tetejére. És lám, micsoda meglepetés: a jeges havon két ember félreismerhetetlen nyomai! Innen már csak egy lépés volt, hogy megnézzék a gondola tetejét is, és csakugyan . . .

— Idefönt vannak! — kiáltott közbe Christiansen.

— És itt is maradnak — dőlt hátra kényelmesen

Kramer ezredes. — Aggodalomra semmi ok, uraim. Minden kijárat lezárva, a függővasúté is. Megkettőztük az őrséget, s az állomány többi része már el is kezdte a vár módszeres átkutatását.

Fönn a galérián Smith és Schaffer gondterhes pillantást váltott.

— Nem is tudom — mondta nehézkesen Thomas —, ez az ember nagyon merész és találékony . . .

Kramer föltartotta a kezét.

— Tizenöt perc. Magam állok jót érte. — Pillantása Jonesra siklott. — Higgye meg, tábornok, nem öröm nekem sem, de mi lenne, ha elkezdenénk az ön . . . khm . . . gyógyszerelését?

Jones rámeredt Carraciolára, Thomasra és Christiansenre, és lassan, tagoltan így szólt: — Maguk . . . mocskos . . . disznók!

— Elveim ellen cselekszem, Carnaby tábornok — mondta fészengve Rosemeyer. — De ha csak erőszakkal érünk célt . . .

— Az elvei ellen? Hányingerem van az elveitől! — Jones különös horkantással állt föl. — A pokolba mindnyájukkal! Még hogy hágai egyezmény! Még hogy elvek! Lám, a nyavalyás Harmadik Birodalom tisztjei! Szép kis úriemberek! — Azzal lerántotta zubbonyát, fölgyűrte az ingujját és visszaült.

Rövid, feszült csönd. Kramer odabiccentett Anne-Marie-nak. A lány letette a poharát, és egy oldalajtón át távozott az aranyszalonból. Mindenki láthatta, ő aztán a legkevésbé sem érzi kényelmetlenül magát: az arcán játszadozó várakozásteljes félmosoly volt a legtöbb, amit Rosemeyer és Kramer jelenlétében kimutathatott öröméből.

Smith és Schaffer újabb pillantást váltott, ezúttal nem gondterhesen, hanem olyan emberek módján,

akik tudják, mit kell tenniük, s vállalják is a cselekvést. Nesztelenül, óvatosan fölálltak a padról, Schmeisserjük vállszíját úgy igazították, hogy a fegyver vízszintesen előrenézzen, s lassan elindultak lefelé, minél távolabb egymástól, egészen a korlát mellé húzódva, vigyázva, nehogy megreccsenjen a lépcső.

Félúton voltak, éppen kilépőben az árnyékból, amikor Anne-Marie egy rozsdamentes kis acéltálcával visszajött. A tálcán csőröspohár, egy fiola színtelen folyadék és egy orvosi fecskendő. Letette terhét a Jones mellett álló kisasztalra, letörte a fiola nyakát, s a folyadékot a keskeny csőröspohárba öntötte.

Smith és Schaffer ekkor ért le a lépcső aljába. Közeledtek a tűz körül ülő társasághoz. Most már őket is érte a csillárok fénye; aki odanéz, megláthatta volna őket. De senki nem nézett oda: szemüket lebilincselte a látvány. Helyeslő vagy idegenkedő izgalommal — ki-ki a maga ízlése szerint — nézték, hogyan tölti meg Anne-Marie a fecskendőt, s vizsgálja meg a fény felé tartva. A két férfi rendületlenül közeledett; lépteik neszét elnyelte a fényűzően süppedős aranyszőnyeg.

Anne-Marie hivatásszerű gondossággal törölte meg Jones alkarját egy alkoholos vattával, de ajkán most is ott játszadozott a gonosz félmosoly; aztán, miközben a nézők öntudatlanul előrehajoltak, megfogta Jones csuklóját. Az injekciós tű ott vesztegelt a megtisztított bőrfelület fölött, miközben a lány a vénát kereste.

— Kár azért a drága szkopolaminért, kedvesem — szólalt meg Smith. — Ebből az emberből ugyan ki nem húznak semmit.

Pillanatnyi dermedt, hitetlenkedő csend. A fecskendő a szőnyegre hullott, s a fejek egyszerre fordultak a közeledő két ember felé, akik fegyverükkel lassan végigpásztázták a társaságot. Mint várható volt, Kramer ezredes tért először magához. Keze szinte észrevétlenül csusszant a széke mellé szerelt nyomógomb felé.

— Hagyja azt a gombot, ezredes úr — szólt rá könnyedén Smith. Kramer lassan, vonakodva visszahúzta a kezét.

— Illetve, miért is ne? — folytatta szívélyesen Smith. — Csak tessék, ha úgy gondolja.

Kramer elszűkülő szemmel, meglepetten nézte.

— Láthatja, ezredes úr — magyarázta Smith —, hogy a fegyverem nem önt veszi célba. Hanem őt — lendítette a géppisztoly csövét Carraciola felé — meg őt — mutatott Thomasra — meg őt — vette célba Christiansent —, no meg őt! — fordult meg gyorsan, s a fegyver csövét Schaffer bordái közé nyomta. — Eldobni azt a fegyvert! De tüstént!

— Eldobni . . .? — hebegte döbbenten Schaffer. — Mi az istent csinál . . .

Smith fürgén előrelépett, s anélkül, hogy fogást változtatott volna, fölrántotta fegyvere csövét, és a Schmeisser tusával keményen gyomorszájba taszította Schaffert. Schaffer felnyögött, s kétrét görnyedve, kezét a gyomrára szorította. Másodpercek múltán kezdett csak kiegyenesedni, láthatólag erős fájdalmak közepette. Sötét szeme dühtől lángolva meredt Smithre. A vállszíj lecsúszott, a Schmeisser a szőnyegre hullott.

— Odaülni! — bökött Smith a fegyver csövével egy székre, félúton Rosemeyer széke meg a három férfi pamlaga között.

— Te rohadt, tetves, kétszínű . . . — sziszegte halkan, fájdalmasan Schaffer.

— Mind ezt mondja. Még csak nem is eredeti. — Smith hangja megvetésből fenyegetőre váltott: — Mozgás, Schaffer, leülni!

Schaffer nehézkesen rárogyott a székre, és gyomorszáját dörzsölgetve, azt mondta: — Te nyomorult . . . De várj csak, ha száz évig élek . . .

— Ha száz évig él, Schaffer, akkor se fog csinálni semmit. Másodosztályú kis senkiházi maga, és az is marad. — Smith kényelmesen elhelyezkedett a Kramer ezredes melletti széken. — Csak egy tökkelütött amerikai — magyarázta könnyedén Kramernek. — A *local colour* végett hoztam magammal.

— Értem — mondta Kramer, noha nyilvánvaló volt, hogy nem érti. Bizonytalanul folytatta: — Lesz szíves némi magyarázattal . . .

Smith egy elegáns kézmozdulattal elhallgattatta.

— Mindent a maga idejében, kedves Kramer. Mint mondottam, drága Anne-Marie . . .

— Honnan tudja a nevét? — kérdezte élesen Kramer.

Smith talányos mosollyal intézte el a közbeszólást, és folytatta: — Mint mondottam, kár a szkopolaminért. Amit azzal elérhetnek, azt magam is közölhetem: ez az úriember itt nem George Carnaby altábornagy, a második front előkészítésének koordinátora, hanem Cartwright Jones amerikai színész, és pontosan huszonötezer dollárt kapott azért, hogy eljátssza Carnaby tábornok szerepét. — Ránézett Jonesra, és meghajtotta magát. — Gratulálok, Mr. Jones. Kiváló alakítást nyújtott. Nagy kár, hogy ami hátra van még a háborúból, azt koncentrációs táborban fogja tölteni.

Kramer és Rosemeyer egy emberként ugrott talpra, a többiek ülő helyükben hajoltak előre, s minden arcon szinte ugyanaz a döbbenet lett úrrá. Hitetlenkedőbb ámulatot akkor sem váltott volna ki Cartwright Jones, ha ő az első élőlény a világűrből.

— Ugye, ugye — mondta kajánul Smith. — Micsoda meglepetés. — Megérintette Kramer karját, s a három ejtőernyősre mutatott. — Azért fura, nem gondolja, Kramer? Ők is éppúgy meg vannak lepődve, mint maga. Mit gondol, miért?

— Igaz ez? — támadt rá rekedten Jonesra Rosemeyer. — Igaz, amit ez az ember mond? Nem tagadja, hogy . . .?

Jones döbbenetében csak suttogni bírt: — De hát hogy . . . hogy az ördögbe . . . ki maga egyáltalán?

— Ó, csak egy idegen az éjszakában — legyintett nagyvonalúan Smith. — Beugrottam erre jártomban. Ha vége lesz a háborúnak, a szövetségesektől talán megkaphatja még azt a huszonötezer dollárt. De azért ne élje bele magát nagyon. Ha a nemzetközi jog megengedi, hogy kivégezzenek egy civilbe öltözött ellenséges katonát, talán az ellentéte is megtörténhet. — Smith nyújtózkodott, és jólnevelten elfojtott egy ásítást. — Most pedig, kedves Anne-Marie — az ön engedelmével, Herr Kramer —, tölthetne nekem is abból a pompás Napóleonból. Tudják, ez a kis utazás a gondola tetején szinte a lelkem is kifagyasztotta.

A lány habozva pislogott Kramerre és Rosemeyerre, s mivel nem látott sem biztatást, sem tiltást, vállat vonva töltött, s átnyújtotta a poharat Smithnek. Smith kedvtelve szimatolgatta az italt, ivott egy kortyot, s ismét fejet hajtott Jonesnak.

— Gratulálok, uram. Látom, valódi *connaisseur*.

— Kortyintott, majd Kramerhez fordult. — Öreg hiba — mondta szomorkásan —, hogy a Harmadik Birodalom ellenségeire pocsékolja ezt a fenséges italt.

— Ne hallgasson rá, ezredes úr, ne hallgasson rá! — tört ki vadul Carraciola. — Ez az ember blöfföl! Azt próbálja . . .

Smith célba vette Carraciola mellét, és halkan így szólt: — Elhallgass, nyomorult áruló, ha nem akarod, hogy én hallgattassalak el. Majd rögtön meglátjuk, *melyikünk* blöfföl. — Térdére fektette a fegyvert, és fáradtan folytatta: — Ezredes úr, roppantul fárasztó egyszerre beszélni és sakkban tartani ezt a gyászos triót. Nem volna egy öre, akiben megbízhat? Olyan, aki tartani tudja a száját?

Hátradőlt karosszékében, s szájához emelve a poharat, látványosan semmibe vette hajdani bajtársai gyilkos pillantásait. Kramer egy igen hosszú percig mereven nézte, aztán elgondolkozva biccentett, és a telefonkagylóért nyúlt.

A Kaffeestubévá alakított fegyverterem sem ütött el a Schloss Adler többi részétől, beleillett ebbe a középkori álomba vagy éppen lidércnyomásba — kinek-kinek az ízlése és hajlamai szerint. Tágas, sötét faburkolatú, kőpadlós terem volt; a fejszével faragott, vaskos, füstbarnította gerendákra és a falakra régi, rozsdás páncélokat és régi, rozsdás fegyvereket, valamint címerpajzsokat aggattak; az ócskavasak egy része talán még eredeti is volt. A falak mentén boxok sorakoztak, a terem széltében fél tucat masszív refektóriumi asztal, vaskos tölgypadokkal. A vasláncon függő petróleumlámpák

lángját alacsonyra csavarták, s a félhomály a meghittség vagy éppen valami sötét veszedelem érzetét sugallta attól függően, ki milyen érzelmekkel lépett a helyiségbe. Hogy Maryre milyen hatással volt a légkör, nem lehetett kétséges.

Tekintete félénken követte a fegyverteremből távozó öt-hat nehéz csizmás, állig fölfegyverzett katonát, majd vonakodva röppent vissza a férfira, aki mellette ült a sarokfülkében.

— No, mit mondtam? — mondta diadalmasan von Brauchitsch. — És most jöhet a környezethez illő kávé!

A környezethez illő kávét, gondolta Mary, bürökből kellene főzni. — Mit akartak ezek az emberek? — kérdezte. — Mintha kerestek volna valakit.

— Ne törődjön velük. Figyeljen inkább von Brauchitschra!

— De hisz beszélt velük. *Mit akarnak?*

— Azt mondják, kémek vannak a várban! — vetette hátra a fejét, s tárta szét nevetve a kezét von Brauchitsch. — Csak elképzelni is! Kémek a Schloss Adlerben! A Gestapo-parancsnokságon! Elment az eszük ezeknek. Szavamra, vénasszonyok ezek a Wehrmachtosok. Hetenként legalább egyszer rémet, azaz kémet látnak. Nos, mit is mondtam az imént Düsseldorfról? — Elhallgatott, meglátva a lány üres csészéjét. — Megbocsásson, drága Fräulein. Iszik még egy csészével?

— Nem, nem. Mennem kell most már.

Von Brauchitsch nevetve tette Mary kezére a kezét.

— Ugyan hová? A Schloss Adlerban *nincs* hová menni. Képtelenség, ha mondom. — Hátrafordult és

elkiáltotta magát: — Fräulein, még két kávét! Tegyen bele snapszot is.

Mary lopva az órájára nézett, s kétségbeesés suhant át az arcán, de mire von Brauchitsch visszafordult, már édesen mosolygott. — Azt mondta az imént Düsseldorfról . . .

Az aranyszalonbeli társaság megszaporodott egy fővel, egy szálas, rideg, keménytekintetű őrmesterrel; erős és igencsak hozzáértőnek látszó kezében gépkarabélyt dajkált. Carraciola, Thomas és Christiansen pamlaga mögött strázsált, ennek a háromnak szentelve majd minden figyelmét, de sűrűn átpislantott Schafferre is. Alakját a rátermettség megnyugtató légköre lengte körül.

— Lám, mennyivel civilizáltabb megoldás ez így — mondta elismerően Smith. Fölállt, és Schmeisserét a szőnyegen hagyva, a faliszekrényhez lépett, konyakot töltött magának, majd visszaúton a helyére, a poharat a kandallópárkányra tette.

— Néhány perc, és kiderül az igazság — mondta halk, vészjósló nyomatékkal. — Anne-Marie, hozzon be még három szkopolaminfiolát. — Rámosolygott a lányra. — A fecskendőket, ugye, nem kell külön mondanom?

— Ezredes úr! — fakadt ki kétségbeesetten Carraciola. — Ez kész őrület! Csak nem engedi, hogy ez a . . .

— Őrmester! — reccsent közbe Smith. — Ha ez az ember még egyet szól, hallgattassa el!

Az őr fegyvere csövét belenyomta Carraciola hátába, és korántsem gyöngéden. Carraciola némán

tajtékzott, ökölbe szoruló kezén kifehéredtek a bütykök.

— Minek nézik maguk Rosemeyer marsallt és Kramer ezredest? — folytatta metszően Smith. — Hiszékeny idiótának? Kisgyereknek? Pitiáner alaknak, olyannak, mint maguk? Azt hiszik, megúszhatják ezzel a nevetségesnek látszó kis trükkel? A szkopolamint egyébként csak az után kapják meg, hogy bebizonyítottam a magam igazát, és az után, hogy lelepleztem magukat. Anne-Marie?

Anne-Marie mosolyogva vonult el. Ritka az a nap, hogy három szkopolamininjekciót adhat be. Ám egyszer csak megtorpant, s kérdően húzta föl a szemöldökét, mivel Smith megint a nevén szólította.

— Egy pillanat, Fräulein. — Smith, pohárral a kezében, elrévedő tekintettel meredt a semmibe. A társaság láthatta, hogyan derül lassan mosolyra az arca, nyilvánvalóan egy új és igen kedves ötlet visszfénye gyanánt. — Persze. Hát persze — mondta lassan. — Hozzon nekünk, legyen szíves, három jegyzettömböt is. Megteszi, kedves?

— *Hármat*? — Kramer ezredes hangja kifejezéstelen volt, de a szeme éber. — És *három* fiolát? Mintha arra célzott volna az imént, hogy *négy* ellensége van itt a birodalomnak.

— Igen, de csak három számít — mondta türelmesen Smith. — Ez a szerencsétlen amerikai... — Nem nézett Schafferre, még csak azt sem engedte meg, hogy megvetés érződjék a hangján, s ez mindennél jobban mutatta, mi a véleménye róla — ... ez még azt sem tudja, milyen nap van ma. Nos tehát. — Szivart vett ki egy intarziás dobozból, rágyújtott, ivott egy-két kortyot. — Játsszunk tisztességesen. Előbb magamat tisztázom. Először a szi-

kár tények, azután a bizonyíték, a jó öreg tárgyalótermi hagyományok szellemében.

— Először is, miért hivattam be ezt az őrt, és miért tettem le a fegyverem? — Kivárt, majd gunyorosan folytatta: — Természetesen azért, hogy csökkentsem a tulajdon esélyeimet. Másodszor, miért nem öltem meg Weissner ezredest meg az embereit, amikor kényemre-kedvemre ki voltak szolgáltatva? Miért nem végeztem velük, ha csakugyan ellensége vagyok a Harmadik Birodalomnak? Volt is bajom, megmondhatom, ezzel a tüzet okádó ifjú amerikaival: mindenáron egyszemélyes kivégzőosztaggá akart átalakulni. Rettentően agresszív fickó.

— Majd én megmondom magának, miért nem — szólalt meg mérhetetlen dühvel Carraciola. — Azért, mert tudta, hogy meghallották volna a lövéseket!

Smith felsóhajtott, benyúlt a zubbonyzsebébe, elővette automata pisztolyát és tüzelt. A golyó tompa puffanása a kárpitban, mindössze néhány ujjnyira Carraciola vállától, még azt a halk kattanást is elnyomta, amit a hangtompítós Lüger kiadott magából. Smith hanyagul egy üres székbe dobta a pisztolyt, és csúfondárosan ránevetett Carraciolára.

— Nem tudta, hogy ilyenem is van, igaz? Azért nem öltem meg Weissner ezredest, mert német ember nem ól németet.

— Maga német? — Kramer szeme most is éber volt, de a hangja már nem annyira semleges.

— Johann Schmidt, szolgálatára — hajolt meg ültében s ütötte össze a bokáját Smith. — Alias John Smith százados a Black & Watch-ezredből.

— A kiejtéséből ítélve, nemde, Rajna-vidéki?

— Heidelbergi vagyok.

— Hisz *én* is ott születtem.

— Csakugyan? — mosolygott érdeklődéssel Smith. — Nos, akkor úgy vélem, van egy közös barátunk.

Kramer elmerengett, s álmodozva így szólt: — Nagy Károly oszlopai.

— És a szökőkút a jó öreg Friedrichsbau udvarán — mondta nem kevésbé álmatagon Smith. Ránézett Kramerre, s a nosztalgiát korholó hangnem váltotta föl: — Miért fájdítja a szivemet, ezredes úr? Hanem folytatnám. Harmadik pont, ha jól emlékszem: miért rendeztem meg ezt a bonyolult autóbalesetet? Azért, mert *tudtam*: ez a három gazember elő nem merészkedik, amíg azt nem hiszik, hogy meghaltam. És különben is, ha *én* lennék a szélhámos, visszajöttem volna-e, tudva, hogy vége a játszmának? Mi végre jöttem volna vissza? — Fáradtan elmosolyodott, és Jones felé biccentett: — Hogy megszöktessek egy *másik* szélhámost?

— Meg kell mondanom — szólalt meg eltűnődve Kramer —, egyre kíváncsibb vagyok, mi közölnivalója lesz ennek a három jómadárnak.

— Majd én megmondom, mi a közölnivalónk! — szökkent talpra Christiansen, ügyet sem vetve az őr fegyverére. Hangja reszketett a dühtől. — Becsapja ez az ember magukat, ahogy bennünket is az orrunknál fogva vezetett. Egy szava sem igaz, és maguk, úgy látszik, vannak akkora marhák, hogy bedőlnek neki. Csupa hazugság, az első szótól az utol . . .

— Elég legyen ebből! — tartotta fel a kezét Kramer. A tekintete kifejezéstelen volt, a hangja jeges. — Amit ez a tiszt ez idáig mondott, bizonyít-

hatóan igaz. Hartmann őrmester — fordult az őrhöz —, ha csak megnyikkan is még egyszer valamelyik, ugye, tudni fogja a módját, hogyan hallgattassa el anélkül, hogy örökre szavát venné?

Hartmann egy kis, bőrfonatos ólmosbotot húzott elő a zubbonyából, s a szíjhurokba bújtatta csuklóját.

— Hogyne tudnám, ezredes úr.

— Jó. Folytassa, Schmidt százados.

— Köszönöm. Nem jutottunk még a végére. — Smithnek kedve lett volna felhajtani még egy pohárral, ünneplés gyanánt, vagy legalább érdemrendet tűzni Christiansen mellére, amiért ilyen ragyogóan, noha persze akaratlanul, rámutatott Kramer sebezhető pontjára: a szakmai hiúságára. Christiansen arra figyelmeztette ezt a briliáns, de hiú koponyát, hogy becsapja őt is az az ember, aki őt, Christiansent be tudta csapni. — Ugyanezen nyomós okból kellett a gondola tetején feljönnöm: ezek ugyan ki nem játszották volna a kártyáikat, ha tudják, hogy itt vagyok, méghozzá elevenen. Mellesleg, nem tudom, gondolt-e rá, Kramer, hogy segítő kezek és egy jó kötél nélkül nem lehet a függővasút tetejéről bejutni a várba?

— Ördög-pokol! — Smith kérdése, közvetlenül az után, hogy Christiansen kétségbe vonta csalhatatlanságát, erősen megrendítette Kramer önbizalmát. — Erre bizony nem is . . .

— Von Brauchitsch — vetette oda hanyagul Smith. — Egyenest Berlinből kapta az utasítást. — Poharát visszatette a kandallópárkányra, odalépett a pamlaghoz, és megállt a három kém előtt. — Azt mondják meg nekem, honnan tudtam *én*, hogy Jones szélhámos? És miért nem tudták *maguk*? Nos? És ha

nem az vagyok, akinek mondom magam, mi a nyavalyát keresek itt? Lennének szívesek megmagyarázni?

A három ember egymásra, majd Smithre nézett.

— Bizony, ideje lenne, ha megmagyaráznák — mondta jelentőségteljesen Kramer. Odajött ő is Smith mellé, s kifejezéstelen tekintete minden dühkitörésnél jobban nyomasztotta a három embert.

Hosszú csönd után ismét az ezredes szólalt meg:

— Schmidt százados, ennyi elég is lesz.

— Még nem fejeztem be.

— Nincs szükség többre — szögezte le Kramer.

— Bizonyítékot is ígértem. Ezek még csak érvek voltak. Olyan bizonyítékkal szolgálhatok, amely meggyőzheti a német titkosszolgálat helyettes parancsnokát. Bizonyítékom három részből áll. Kérem, feleljen nekem igennel vagy nemmel. Tudja-e az első számú angliai emberünk nevét? — Kramer bólintott. — Akkor javasolnám, kérdezzük meg őket is.

A három ember egymásra, majd Smithre nézett. Hallgattak. Thomas megnyalta cserepes ajkát; a mozdulat nem kerülte el Kramer figyelmét. Smith elővett a zubbonyzsebéből egy kis piros noteszt, lehúzta róla a gumigyűrűt, kitépett egy lapot, majd a gumit gondosan visszatéve, zsebre tette a noteszt. Írt valamit a lapra, és megmutatta Kramernek. Kramer elolvasta, bólintott. Smith akkor fogta a papírt, s beledobta a kandallótűzbe.

— Nomármost — folytatta —, önöknek itt a Schloss Adlerben rendelkezésükre áll Közép-Európa legnagyobb teljesítményű rádió adó-vevője...

— Milyen kiválóan van informálva, Schmidt százados — jegyezte meg szárazon Kramer.

— Smith. Smith néven élek és lélegzem. *Az is vagyok.* Smith. Kérem, lépjenek érintkezésbe Kesselring marsall észak-olaszországi főhadiszállásával. Pontosabban, Kesselring hírszerző osztályának főnökével.

— Ő lenne az a közös ismerős? — kérdezte halkan Kramer.

— Csoporttársak voltunk a heidelbergi egyetemen — bólintott Smith. — Wilhelm Wilner ezredes. Willi-Willi — tette hozzá mosolyogva.

— Lám, hát ezt is tudja? Akkor fölösleges is fölhívnunk.

— Canaris tengernagy örülne, ha mégis fölhívná.

— Ismeri talán az én főnökömet is? — kérdezte még halkabban Kramer.

— Önbecsülésem azt a választ sugallná, hogy igen . . . de szerénységem, no meg az igazság arra kényszerít, hogy bevalljam: nem — mondta lefegyverző mosollyal Smith. — Pedig neki dolgozom.

— Ami engem illet, minden kétséget kizáróan meggyőzött ez az ember — mondta Rosemeyer. — Tegye, amit kért, ezredes.

Kramer fölhívta a rádiószobát, bemondta a parancsot, majd helyére tette a kagylót, és türelmesen várt. Smith hátradőlt karosszékében. Egyik kezében konyak, szivar a másikban: a magabiztos nyugalom szobra. Ha Schaffer és a másik három vendég netán szintén nyugodt volt, bizonyos, hogy nem látszott meg rajtuk. Az őrmester látható reménykedéssel strázsált mögöttük, lesve az alkalmat, hogy bizonyíthassa szakértelmét az ólmosbottal. Ha Rosemeyer vagy Jones gondolt egyáltalán valamire, az arcuk nem mutatta. Anne-Marie, aki vajmi kevéssé értette, miről van szó, határozatlanul toporgott, té-

tován várakozásteljes mosolya most is ott derengett az ajkán. Ő volt az egyetlen, aki a várakozás ideje alatt elmozdult a helyéről, s ő is csak azért, mert Smith magához intette, s üres poharára mutatott. Smith immár akkora tekintélyt vívott ki magának, hogy a lány habozás nélkül engedelmeskedett: lekötelező mosollyal tett Smith mellé egy bő kézzel mért adagot. Smith hasonló mosollyal fogadta, de szólni senki sem szólt egy szót sem a végtelennek tetsző várakozás alatt.

Felcsörgött a telefon.

Kramer fölvette a kagylót, s miután váltott néhány szót a rádiókezelővel, ezt mondta: — Wilhelm Wilner tábornok. Kedves barátom, Willi-Willi. Hát hogy vagyunk? — A kölcsönös üdvözlések után így folytatta: — Van itt egy titkos ügynök, aki azt állítja, ismeritek egymást. Bizonyos John Smith százados . . . Ahá, tehát ismered? Pompás, pompás! — Kis szünet után: — Le tudnád írni?

Feszülten figyelt, s míg a hallgató vartyogott, Smitht nézte. Azután magához intette Smitht.

— Mutassa csak a bal kezét. — Megfogta Smith kezét. — Igen, a kisujja csonka — mondta a telefonba. — És a jobb karján . . . mi van a jobb alkarján? — Smith kérés nélkül lecsupaszította a karját. — Ahá, igen, két párhuzamos forradás, egymástól három centiméterre . . . hogy micsoda? . . . Mondjam meg neki, hogy áruló?

— Én pedig azt üzenem neki, hogy renegát — nevette el magát Smith.

— Te viszont renegát vagy — mondta a kagylóba Kramer. — Chambertin? Igen. Hát köszönöm. Viszlát, drága barátom. — Kramer visszatette a hallgatót.

— Mindketten a francia borokat szeretjük — magyarázta Smith.

— Az első számú kettős ügynökünk a Földközitenger térségében! — álmélkodott Kramer. — És én még a hírét sem hallottam.

— Nyilván éppen ezért — jegyezte meg keserűen Rosemeyer.

— Szerencsés ember vagyok — vont vállat Smith. — Nos tehát — folytatta frissebben —, hogy áll a hitelem?

— Minden kétséget kizáróan bízunk magában — mondta Kramer.

— Helyes — mondta komoran Smith. — Akkor lássuk, hogy áll barátaink hitele. Mint tudjuk, Christiansen, Thomas és Carraciola, mármint a valódi Christiansen, Thomas és Carraciola, miközben . . .

— Mi a jóistent beszél itt össze?! — ordította Christiansen, s dühtől eltorzult arccal ugrott talpra. — A valódi Christiansen . . . — Hartmann ólmosbotja a füle tövét érte. Christiansen kiforduló szemmel, hangtalanul roskadt a padlóra.

— Figyelmeztettem — mondta Kramer komoran. — Nem ütötte meg túl erősen, őrmester?

— Csak egy kétpercest adtam neki — nyugtatta meg Hartmann.

— Helyes. Most már, remélem, félbeszakítás nélkül folytathatja, kedves Schmidt.

— Smith — helyesbített Smith. — Mint mondottam, valódi ügynökeink, akik névleg a brit kémelhárításnak dolgoznak, föltárták a német titkosszolgálat előtt a brit kémszervezet franciaországi és hollandiai hálózatát, mi több, ragyogóan működő kémhálózatot építettek ki Angliában. Canaris ten-

gernagy a megmondhatója, milyen eredményes ez a hálózat.

— Nem az én területem — mondta Kramer —, de természetesen tudok róla.

— Talpra, szélhámosok — szólt rá Smith ridegen a három kémre —, odaülni az asztalhoz! Őrmester, segítse föl azt az embert, látom, kezd magához térni.

Carraciola és Thomas zavart, értetlen ábrázattal ült asztalhoz; csakhamar melléjük telepedett a sápadt és reszketeg Christiansen is. Az őrmester csak addig maradt mellette, amíg megbizonyosodott, hogy Christiansen nem fordul le a székről; akkor három lépést tett hátra, hogy fegyverével mindannyiukat sakkban tarthassa.

Smith az asztal túlfeléről elébük lökte az Anne-Marie-tól kapott három kis noteszt, aztán elővette a maga gumiszalagos könyvecskéjét, s a Kramer melletti kisasztalra tette.

— Ha csakugyan azok, akiknek beállítják magukat — mondta higgadtan —, akkor ugyebár, ezredes úr, le tudják írni angliai ügynökeink nevét és címét, s ugyancsak föl tudják sorolni azokat a brit ügynököket, akiket a mi embereinkkel helyettesítettünk Európában? — Smith jelentőségteljes szünetet tartott. — Utána összehasonlíthatjuk a névsorukat az én könyvemben lévő eredetivel.

— Nagyon helyes — mondta lassan Kramer. — Ez valóban döntő bizonyíték lesz. Mesteri, kedves Schmidt, akarom mondani, Smith. — Kezét Smith noteszára tette: — Mondja csak, ez a névsor, hogy így magánál hordja, nem mond ellent a legszigorúbb szabályainknak?

— De igen. És a szabályokat csak az szegheti meg,

aki hozta őket. Remélem, nem gondolja, hogy az illető engedélye nélkül vetemedtem rá? Walter Canaris tengernagynak jelenleg ott kell lennie a berlini irodájában — mondta Smith, és a telefon felé biccentett.

— Ugyan már, minek néz engem? — mosolygott rá Kramer, s a három kémhez fordult. — Rajta, hallották, nem?

— Itt valami végzetes tévedés . . . — kezdte kétségbeesetten Carraciola.

— Azt elhiszem! — szakította félbe ridegen Kramer.

— Nem kételkedem én Smith hitelében — folytatta immár halálos szorongással Carraciola. — Most már nem. De valami iszonyú hiba mégis . . .

— A hibát maguk követték el — mondta kurtán Smith.

— Írni! — parancsolta Kramer. — Hartmann őrmester!

Hartmann őrmester előrébb lépett, készenlétbe helyezve a bőrfonatos ólmosbotot. A három ember lehajtott fővel körmölni kezdett.

8

A fegyverterem már szinte teljesen néptelen volt. Nem sokkal előbb két őrmester lépett be s vitt magával vagy húsz vonakodó embert, ki tudja, milyen munkára. Mary mindenesetre nem tudta. Már vagy huszadszor sandított titkon az órájára, fáradtan végigsimított a homlokán, és sápadtan rámosolygott von Brauchitschra.

— Nagyon sajnálom, százados úr, de most már csakugyan mennem kell. Rettentően megfájdult a fejem.

— S ha tudná, *én* hogy sajnálom, kedves Maria. — Aggodalmas együttérzés váltotta fel a szokásos mosolyt a százados arcán — Miért nem szólt előbb? Valóban rosszul néz ki. Hja, az a hosszú utazás a Rajna-vidékről, meg ez a sok snapsz . . .

— Sajnos, nem vagyok szokva hozzá — mentegetőzött Mary. — Rendbe jövök, ha lefekhetem néhány percre.

— Persze, persze. Jöjjön csak, kedves, hadd kísérem a szobájába.

— Jaj, ne! — Észbe kapva, hogy indokolatlanul hevesen utasította vissza, mosolyogva folytatta: — Semmi baj, kiheverem egykettőre.

— Von Brauchitsch százados mindig tudja, mi a teendő — mondta komoly, de barátságos képpel, ellentmondást nem tűrő hangon, mégis csipetnyi humorral von Brauchitsch, s Mary tudta, erre nincs mit felelni. — Ragaszkodom hozzá, hogy elkísérjem. Mehetünk is.

Oltalmazóan karjába fűzte a lány karját, s kivezette a fegyverteremből.

Kart karba öltve mentek a folyosón, mely a

Kaffeestubéból a vár főépületébe vezetett. A folyosó teljesen néptelen volt, nem úgy, mint amikor idefelé jöttek; Mary szóvá tette a dolgot.

— A seprűnyélen lovagoló boszorkányok miatt — nevette el magát von Brauchitsch. — A magas parancsnokság ez idáig nem tudta megfogni őket, de néhány év, és ki tudja, még a végén sikerül nekik. Azok a szegény párák, akiket kikergettek a fegyverteremből, most valószínűleg az ereszcsatornákat fürkészik, és fölmásznak minden egyes zászlórúdra. Manapság sose tudni, hol rejtőzhetnek fránya kémek.

— Úgy látom, nem veszi valami komolyan a dolgot — jegyezte meg Mary.

— Gestapo-tiszt vagyok. Arra neveltek s azért kapom a fizetésem, hogy ne a túlfűtött képzeletemre, hanem a józan eszemre hallgassak — mondta nyersen von Brauchitsch, aztán bocsánatkérően megszorította a lány karját. — Elnézést, ne higgye, hogy magára vagyok mérges. — Hirtelen megállt, és kinézett az udvarra szolgáló ablakon. — Azért ez fura.

— Micsoda?

— A helikopter — felelt elgondolkozva von Brauchitsch. — A katonai szabályzat kimondja, hogy a főparancsnoki helikopternek mindig teljes készenlétben kell állnia. Ennek meg le van véve a motorborító köpenye, és egy ponyvát dobtak rá. Én ezt nem nevezném teljes készenlétnek.

— Gondolom, mint minden gépet, a helikoptert is karban kell tartani olykor. — Marynek hirtelen kiszáradt a torka; szerette volna, ha von Brauchitsch nem fogja olyan szorosan. Még megérzi, hogy fölgyorsult a szívverése. — Olyan szokatlan ez?

— Az a szokatlan, hogy fél órája, mikor erre jöttünk, éppilyen elhagyatott volt a gép. Nem jellemző a Reichsmarschall pilótájára, hogy félbe-szerbe hagyja a munkáját.

— És ha bevitt egy alkatrészt, és most odabent javítja? — vetette föl ártatlanul Mary. — Nem nézett még ma a hőmérőre, százados úr?

— Lám, még a végén én is bedőlök ennek a buta boszorkányüldözésnek — dünnyögte szomorúan von Brauchitsch, és fejcsóválva indult tovább. — Saját szemével láthatja, milyen veszéllyel jár, ha az ember túl sokáig üzi az én foglalkozásomat: a nyilvánvaló válasz sose jut eszébe a magamfajtának. Jó lesz, ha szem előtt tartom ezt még ma este.

— Annyit jelentsen ez, hogy ma este foglalkoztatni fogja még ezt a nagy elmét? — kérdezte tréfásan Mary.

— Bizony, és éppen odabent — biccentett von Brauchitsch elhaladóban egy díszes ajtó felé. — Az aranyszalonban. — Megnézte az óráját. — Húsz perc múlva. Te jó ég! Hiába, Fräulein, a kegyed elragadó társasága . . .

— Köszönöm, uram. Netán valami . . . megbeszélés? — kérdezte újra gyorsuló szívveréssel Mary.

— Zenehallgatás. Azért a Gestapónak is megvannak a jó oldalai. Fülemüle-nótát fogunk hallgatni. — Von Brauchitsch meggyorsította lépteit. — Ne haragudjon, Fräulein, most jut eszembe, el kell készítenem egy-két jelentést.

— Sajnálom, hogy föltartóztattam — mondta illedelmesen a lány. Mennyit tudhat ez az ember, töprengett lázasan, mennyit sejthet, miféle cselekvésre szánhatta el magát ilyen hirtelen? Von Brauchitsch meg a hozzá hasonlók soha semmiről meg nem

feledkeznek. — Igazán lekötelezően kedves volt hozzám.

— Ha valaki hálával tartozik, az csak én lehetek — viszonozta lovagiasan a férfi. — Egyedül én. — Megállt a lány szobája előtt, megfogta Mary kezét, és rámosolygott: — Jó éjt, kedves Maria. Maga valóban elragadó.

— Jó éjszakát — viszonozta Mary a mosolyt. — És köszönöm.

— Jobban meg kellene ismernünk egymást — mondta búcsúzóul von Brauchitsch. Ajtót nyitott, meghajolt, kezet csókolt, majd betette az ajtót a lány után, és elgondolkozva dörzsölgette az állát. — Sokkal jobban, kedves Maria — dünnyögte maga elé. — Sokkal jobban.

Carraciola, Thomas és Christiansen lázasan rótta a sorokat. Helyesebben, az első kettő volt csak ilyen szorgalmas; Christiansen, aki nem tért még egészen magához, szörnyű krikszkrakszokat rajzolt. Kramer, aki félrehúzódva, halkan beszélgetett Smithszel, enyhe gyanakvással szemlélte őket.

— Lám, mennyi ihletet meríthettek, ki tudja, honnan — jegyezte meg óvatosan.

— A nyitott sír látványa gyakran gondolatébresztőleg hat — mondta cinikusan Smith.

— Hogyan?

— Tudja, mi lesz tizenöt perc múlva ebből a három emberből?

— Fáradt vagyok — panaszkodott Kramer. Látszott rajta, igazat beszél. — Megkérem, ne játsszon a szavakkal, Schmidt százados.

— Smith. Tizenöt perc múlva hullák lesznek. És

ezt ők is tudják. Azért harcolnak ilyen eszeveszetten, hogy meghosszabbítsák egy-két perccel az életüket. Akinek ilyen kevés van hátra, minden percét az örökkévalóságtól rabolja el. Olyan ez, mint a leégett kártyás utolsó tétje. De mindegy is, minek nevezzük.

— Micsoda lírai húrokat penget, százados — dünnyögte Kramer. Föl és alá járkált majd egy percig, nem is nézve az asztal felé. Egyszer csak megtorpant, s megállt egyenesen Smithszel szemközt. — Hát jó — mondta elnyűtten. — Eleget törtem a fejem. Megvallom, nem értem a dolgot. Ki vele! Mire megy ki ez a játék?

— Ezt a játékot, kedves Kramer, egy lángész mozgatja. Mert Rolland tengernagy, az M.I.6. főnöke valódi lángész, tévedés ne essék.

— Jó, legyen lángész — mondta türelmetlenül Kramer. — No és?

— Carraciola, Thomas és Christiansen három hete bukott le Angliában. De, mint maga is tudja, csak Északnyugat-Európában működtek, itt senki nem ismerte őket.

— Hírből igen.

— No igen. De csak hírből. Rolland tengernagy arra számított, hogy ha az elfogottak helyettesítésére kitanítja három emberét, és valami hihető okkal ide küldi, maguk *persona grata*-ként fogadják őket, és teljesen megbíznak bennük. No és ha önnek megbecsült vendégei, akkor nyilván teljes biztonságban működhetnek a Schloss Adlerben.

— És?

— Hát nem érti? — vesztette el a türelmét Smith. — Rolland tudta, hogy ha Carnaby tábornokot . . . — Smith elhallgatott és homlokráncolva tekintett

Carnaby—Jonesra — illetve ezt a szélhámost ide hozzák, bizonyára a német ellenlábasát küldik majd a kikérdezésére. — Smith elmosolyodott. — Azt még Angliában is tudják, hogy a próféta megy a hegyhez, és nem a hegy a prófétához: a hadsereg megy a Gestapóhoz, és nem fordítva.

— Tovább! Tovább!

— Julius Rosemeyer, a Wehrmacht vezérkari főnöke sem lett volna kevésbé értékes fogoly a számukra, mint a mi számunkra Carnaby tábornok.

— A Reichsmarschall! — suttogta ijedten Kramer, s tekintete Rosemeyerre röppent. — Emberrablás!

— A maga nagyra becsült titkos ügynökei — mondta gyűlölettel Smith. — És könnyen lehet, hogy sikerült is volna nekik.

— Te jóisten! Hát ez... ez aztán igazán ördögi!

— Ugye? — mondta Smith.

Kramer sarkon fordult, odament Rosemeyerhez, és leült mellé. Vagy két percig halkan beszélgettek, oda-odasandítva Smithre. Smith megfigyelte, hogy javarészt Kramer beszél, Rosemeyer csak hallgatja. Kramer jól adhatta elő; Rosemeyer arca minden diagramnál hívebben tükrözte érzelmeit: a kíváncsiságot, az értetlenséget, a meghökkenést és végül a teljes megértés döbbenetét. Néhány másodpercnyi hallgatás után fölálltak mind a ketten, és odaléptek Smithhez. A Reichsmarschall sápadtabb volt a szokásosnál, hangja enyhe reszketését gyakorlatlan fül is meghallotta volna.

— Hát ez hihetetlen egy história, Smith százados, hihetetlen, ha mondom. És mégis igaz. Igaznak kell lennie. Ez az egy magyarázat felel csak meg az összes tényeknek, ez rendezi össze, hogy úgy mondjam, a kirakós játékot. — Megkísérelt egy

bágyadt mosolyt. — Hogy más hasonlattal éljek, bármilyen döbbenetes, de ez a kulcsa az egyébként érthetetlen kódnak. Örök hálára kötelez, Smith százados.

— Örök hálára kötelezi Németországot — vette át a szót Kramer. — Nagy szolgálatot tett a hazának. Nem feledkezünk meg magáról. Bizonyos vagyok benne, hogy maga a Führer fogja kitüntetni megbecsülése jelével.

— Önök túl kedvesek hozzám, uraim — dünnyögte Smith. — Elég jutalom nekem, hogy teljesíthettem a kötelességem. — Halványan elmosolyodott. — Talán kaphatok a Führertől két-három hét szabadságot . . . úgy érzem, nem a legjobbak az idegeim. Hanem, ha megengedik, uraim, nem ér még véget a feladatom.

Fogta a poharát, s lassan járkálni kezdett a három ember mögött. Időről időre belepillantott valamelyik noteszba, és cinikusan elmosolyodott. A mosolyt és annak jelentőségét minden jelenlévő észrevette, csak a papír fölé görnyedők nem. Megállt Thomas mögött, és hitetlenkedő fejcsóválással sóhajtotta: — Istenem, istenem!

— Elég legyen már! — követelte türelmetlenül Rosemeyer.

— Ha megengedi, Herr Reichsmarschall, pontig vinném a dolgot.

— Okkal kéri?

— Igen nyomós okkal.

Von Brauchitsch fürgén, de nem fejvesztetten indult el Mary ajtajától, léptei szaporán kopogtak a folyosó kőpadlóján. Befordulva a sarkon azonban

szaladni kezdett. Az udvarra érve, odarohant a helikopterhez. Senki nem volt a gép mellett. Fölkapaszkodott a lépcsőn, és bepillantott a pilótafülke plexikupoláján. Földet érve, magához intette a legközelebbi őrt. Az őr botladozva sietett feléje, pórázon húzva maga után a kutyáját.

— Szaporán! — dörrent rá von Brauchitsch. — Nem látta a pilótát?

— Nem láttam, őrnagy úr — felelt idegesen a katona. Idősés ember volt, hosszú frontszolgálattal a háta mögött, s őszintén rettegte a Gestapót. — Jó ideje nem láttam.

— Mennyi az a jó ideje?

— Nem tudom. Azazhogy — helyesbített gyorsan az őr — fél órája. Vagy még régebben. Van annak háromnegyed órája is, őrnagy úr.

— Az istenfáját! — káromkodta el magát von Brauchitsch. — Olyan rég? Mondja csak, van itt valami műhelyféle, ahol a pilóta elbütyköl het?

— Van, uram — jelentette az őr. Boldog volt, hogy információval szolgálhat végre. — Az az ajtó, ni. A régi gabonaraktár.

— Bent van a pilóta?

— Nem tudom, őrnagy úr.

— Tudnia kéne — mondta hűvösen von Brauchitsch. — Nem az a dolga, hogy nyitva tartsa a szemét? Most meg mit áll itt, mint egy faszent? Lóduljon, nézze meg!

Az öreg katona elbaktatott, Brauchitsch pedig, mérgében fejét csóválva, átvágott az udvaron, és kikérdezte a kapuőröket, három fiatal, kemény, rátermett rohamosztagost, akiken meglátszott, hogy semmi nem kerüli el a figyelmüket. De tőlük is csak tagadó választ kapott.

Visszaindult a gép felé, és keresztezte a magtárból előszaladó öreg útját.

— Senki sincs ott, őrnagy úr — jelentette kissé lélegzetvesztve, s a rossz hír következményeitől félve. — Üres.

— Sejtettem — bólintott von Brauchitsch. Mosolyogva megveregette az öreg katona vállát. — Nem a maga hibája, barátom. Jól végzi a kötelességét.

Most már, mondhatni, sietség nélkül ment vissza a főbejáraton, menet közben egy álkulcskeszletet húzva elő. Szerencséje volt rögtön az első ajtóval. Ott feküdt a pilóta, még mindig eszméletlenül, mellette a széttört elosztófedél, rádobva a szerelőruha, ékesszóló bizonyítékául annak, hogy tehették tönkre észrevétlenül a gépet. Von Brauchitsch levett a polcról egy zseblámpát, elvágta a pilóta kötelékeit, kiszedte szájából a tömést, s otthagyta, sarkig tárt ajtóval. A folyosón sokan közlekedtek, gondolhatta, előbb-utóbb rátalál valaki.

Fölrohant a lépcsőn, s ráfordult a hálószobákhoz vezető folyosóra. Lassított, és kényelmes sétatempóban ment el Mary ajtaja előtt, majd megállt az onnan számított ötödik ajtónál. Álkulcsával kinyitotta, bement, villanyt gyújtott. A szobán átvágva az ablakhoz lépett, fölhúzta az ablaktáblát, s biccentett, látva, hogy az ablakpárkányról szinte minden havat lesöpörtek. Kijjebb hajolt, s fölkattintva zseblámpáját, lefelé világított. A drótkötélpálya felső állomásának teteje közvetlenül alatta volt, mintegy ötvenlábnyira: a tetőn látható lábnyomok mindenről világosan vallottak.

Von Brauchitsch fölegyenesedett, és meglátta a szekrényajtónak tolt vaságyat. Elhúzta az ágyat, és szemrebbenés nélkül nézte, hogyan bukik ki a szek-

rényből egy betömött szájú, megkötözött figura. Hiszen most már megjósolhatta mindezt. A megkötözött ember nyöszörgése hallatszott, nemsokára magához tér. Von Brauchitsch elvágta kötelékeit, szabaddá tette a száját, és távozott. Sürgősebb dolga volt, hogysem fiatal Oberleutnantok kezét fogja, amíg fejfájósan magukhoz nem térnek.

Megállt Mary szobája előtt, s fülét az ajtóra tapasztotta. Semmi. Benézett a kulcslyukon. Sötétség. Kopogott. Semmi válasz. Álkulcs, ajtónyitás. Marynek se híre, se hamva.

— Lám, lám — dünnyögte. — Milyen érdekes.

— Kész? — kérdezte Smith.

Thomas bólintott, Christiansen és Carraciola dühösen meresztgette a szemét, de mindhárman hátradőltek, jeléül, hogy csakugyan készen vannak. Smith mögéjük lépett és a noteszokért nyúlt, majd odavitte őket Kramernek.

— Most majd elválik — mondta csöndesen. — Megteszi egy notesz is.

Kramer szinte vonakodva vette kézbe s kezdte olvasni a könyvecskét. Lassan átlapozta. Smith fenékig ürítette poharát, s szórakozottan a faliszekrényhez ténfergett. Töltött magának, gondosan visszadugaszolta az üveget, tett néhány céltalannak tetsző lépést, és megállt mintegy kétlábnyira a fegyveres őrtől.

Ivott egy kortyot, és megkérdezte Kramert:

— Nos, megnézte?

Kramer bólintott.

— Hasonlítsa össze az én listámmal.

Kramer bólintott. — Most majd elválik, mint mondta.

Kézbe vette Smith noteszát, lehúzta róla a gumit, kinyitotta. Az első lap üres volt. A második is. A harmadik is... Kramer értetlen homlokráncolással nézett föl Smithre.

Smith a szőnyegre ejtette a poharát, és tenyere éle gyilkosan gyors mozdulattal csapott le az őr nyakszirtjére. Az őr úgy omlott össze, mint akire egy közúti híd szakadt rá. Megcsördültek a faliszekrény poharai.

— Hagyod békén azt a csengőgombot! — csattant, mint az ostor, Schaffer hangja. Hason feküdt a szőnyegen, ahová a Schmeisserért vetette magát. A géppisztoly csöve sziklaszilárdan Kramer szívének szegeződött.

És Kramer aznap este másodszor volt kénytelen visszahúzni a kezét a vészcsengőtől.

Smith fölszedte az őr gépkarabélyát, s a szobán átsétálva kicserélte a hangtompítós Lügerre. Schaffer föltápászkodott, miközben fegyverét egy pillanatra sem vette le Kramerről, és szemrehányóan meredt Smithre.

— Másodosztályú kis senki? Tökkelütött amerikai? — sorolta sértődötten. — Ezt volt képes mondani rám? Azt se tudom, milyen nap van?

— Hirtelenében nem jutott más az eszembe — mentegetőzött Smith.

— Annál rosszabb — mondta panaszosan Schaffer. — És muszáj volt olyan élethűen hasba vágnia?

— *Local colour*. Mit van úgy oda? Bevált, nem? — mondta Smith, és odalépve Kramer kisasztalához, fölvette s gondosan zubbonyába gombolta a három noteszt. — Magunk között legyen mondva — hajolt

oda Schafferhez —, nem hagytak ki senkit . . . Nos, Mr. Jones, indulhatunk?

— Induljunk, méghozzá szaporán — tódította Schaffer. — El kell érnünk a következő villamost, akarom mondani, gondolát.

— Hát ez kész őrültekháza. Egy kukkot sem értek. — Jonesnak nemcsak az arcán, a hangján is meglátszott, mennyire meg van zavarodva. — Szavamra, eddig azt hittem, konyítok valamicskét a színjátszáshoz.

— Ez minden? — kérdezte Kramer, immár ismét hivatása magaslatán, higgadtan. — Csak ezeket a noteszokat akarta?

— Hát úgy nagyjából. Jó kis nevek, jó kis címek. Pompás esti mese lesz az M.I.6-nak.

— Értem — bólintott Kramer. — Ezek szerint ez a három ember mégiscsak az, akinek vallja magát?

— Hetek óta gyanakodtunk rájuk. Felbecsülhetetlen értékű információk szivárogtak ki, és hamis, használhatatlan információk érkeztek be. Kéthavi munkába került, mire megállapíthattuk, hogy a hírek azokon az ügyosztályokon szivárogtak át, amelyeket ez a három ember vezetett. Tudtuk azonban, hogy semmit rájuk nem bizonyíthatunk; még csak azt sem tudtuk, egy árulóval vagy többel van-e dolgunk. Továbbá, a bizonyíték sem ért volna semmit a hazai és külföldi összekötők felgöngyölítése nélkül. Így aztán . . . öö . . . ezt a tervet agyaltuk ki.

— Mármint hogy *maga* agyalta ki, Smith százados — helyesbített Rosemeyer.

— Számít az? — hagyta rá közönyösen Smith.

— Igaza van. Nem számít. Hanem van valami, ami számít — eresztett meg egy vérszegény mosolyt

Rosemeyer. — Amikor Kramer ezredes megkérdezte, csak a címeket akarta-e, maga azt felelte: nagyjából. Célozva rá, hogy talán mást is. Nemde, két legyet akar ütni egy csapásra, s magával visz engem is?

— Ha ezt hiszi, Reichsmarschall úr, ideje, hogy valaki másnak adja át a marsallbotját — felelt barátságtalanul Smith. — Kössem össze kezét-lábát, és a hátamon vigyem át az Alpokon? Nem megy. Csak fegyverrel kényszeríthetném, s tartok tőle, hogy ön becsületes ember, s jócskán kevesebbre tartja a bőrét, mint a hazája iránti hűségét. Ha most magára fognám ezt a pisztolyt, és felszólítanám, hogy kövessen, mert ha nem, megölöm, akkor, azt hiszem, a jelenlévők közül senki nem kételkedik benne, ön egyszerűen ülve maradna. Így tehát el kell válnunk.

— Nemcsak hízelgő, amit mond, de logikus is — mosolyodott el fanyar képpel Rosemeyer. — Csak azt nem értem, hová tettem a logikámat néhány perce, amikor először jött szóba ez a dolog.

— Szerencsém volt — ismerte be Smith.

— No de . . . Wilner ezredes? — kérdezte Kramer. — Kesselring hírszerzőfőnöke? Lehet, hogy ő is . . .?

— Ne aggódjék. Willi-Willi nem a mi emberünk. Igaznak hitte, amit mondott. Azt hitte és hiszi most is, hogy én vagyok az első számú német kettős ügynök Olaszországban. Csaknem két éven át tömtem szegényt hamis vagy elévült információkkal. Lesz szíves alkalomadtán közölni vele, jó?

— Smith százados afféle hármas ügynök, értjük? — magyarázta türelmesen Schaffer. — Eggyel több, mint kettős.

— Hát Heidelberg? — firtatta Kramer.

— Két évet töltöttem a város egyetemén. A . . . khm . . . a külügyminisztérium jóvoltából.

Kramer a fejét csóválta. — Még mindig nem értem . . .

— Sajnálom, mennünk kell.

— Már itt sem vagyunk — tódította Schaffer. — A többit olvassa el Pimpernel Schaffer háborús emlékirataiban . . .

Elhallgatott, mivel szélesre tárult az ajtó, s ott állt Mary, szilárdan előreszegezett Mauserral a kezében. Megkönnyebbült sóhajjal engedte le a fegyvert.

— Elég sokára találtál ide! — mondta szigorúan Smith. — Már aggódtunk érted.

— Sajnálom, nem tudtam korábban szabadulni. Von Brauchitsch . . .

— Semmi esélye nincs annak az alaknak, ifjú hölgyem — írt le széles gesztust Schaffer jobb keze. — Schaffer mellett, ugye . . .

— Az új szobalány! — suttogta zavartan Kramer. — Annak a falubeli lánynak a rokona . . .

— Úgy bizony — mondta Smith. — Együtt boldogítottuk annak idején Willi-Willit. És ő engedett be minket az este.

— Főnök — szólalt meg Schaffer —, távol álljon tőlem, hogy sürgessem . . .

— Jövök már. — Smith rámosolygott Rosemeyerre. — Igaza van, nemcsak a noteszokat akartam. Útitársat is. De olyan útitársakat, akiknek — nem úgy, mint önnek — drága a tulajdon bőrük, és akik távolról sem becsületesek. Akik tehát jönnek is, ha rájuk parancsolok. — Fegyverével Carraciola, Thomas és Christiansen felé bökött. — Talpra, maguk hárman. Velünk jönnek.

— Angliába? — furcsálkodott Schaffer.

— Oda, hogy hadbíróság előtt feleljenek árulásukért. Az ítéletvégrehajtás nem az én feladatom . . . Csak a jó ég tudja, hány száz, hány ezer ember élete szárad a lelkükön. Nem is beszélve Torrance-Smythe-ről és Harrod őrmesterről. — Metszően hideg tekintettel nézett Carraciolára. — Megtudni soha nem fogom, de gyanítom, hogy maga volt a társaság esze. Maga ölte meg Harrodot fönn a hegyen. És ha megkaparinthatta volna a kódkönyvet, tönkretette volna a dél-németországi hálózatunkat is. És az már valami lett volna: az itteni hálózatunkba nem tudott beszivárogni az ellenség. Az a kódkönyv, barátocskám, csapda volt, de csődöt mondott . . . És maga intézte el a jó öreg Smithyt is. Maga néhány perccel énutánam jött ki a kocsmából, és Smithy követte magát. De megbirkózni nem tudott egy ilyen . . .

— Eldobni a fegyvereket! — Von Brauchitsch hangja halk volt, hűvös és parancsoló. Senki nem látta, nem hallotta a nesztelen ajtónyitást. És ott állt von Brauchitsch, alig négylábnyira Marytől, s egy kiskaliberű automata pisztoly volt a kezében. Smith megperdült, Lügerét az ajtónak szegezte, de habozott egy végzetes töredék másodpercig, mivel Mary majdnem teljesen takarta von Brauchitschot. Von Brauchitsch bezzeg nem habozott; hivatásszerű hűvösséggel mérte föl a helyzetet, gáláns szeptevésről szó sem volt immár. Egy éles csattanás, és a golyó centiméterekkel kerülte csak el a lány könyökét: Smith felszisszent, és a kezéhez kapott, a Lüger elrepült és nekicsapódott valami bútornak. Mary hátra akart fordulni, de von Brauchitsch gyorsabb és erősebb volt: lépett egyet, a lány előtt keresztbe nyúlva elkapta a csuklóját, s a maga fegyverét

Mary válla fölött szegezte előre. Mary hiába viaskodott, von Brauchitsch megszorította a csuklóját. Mary felkiáltott fájdalmában, s szétnyíló ujjai elengedték a fegyvert. Von Brauchitsch mintha oda sem figyelt volna, rezzenetlen jobb szeme — mindössze ennyi látszott ki a lány takarásából — az automata pisztoly irányzékára összpontosított.

Schaffer ledobta fegyverét.

— Hogy vállalkozhatott ilyen őrültségre? — kérdezte Smithtől von Brauchitsch. — Habár, a maga helyében én is csak ezt tettem volna. — Ránézett Kramerre. — Elnézést a késésért, ezredes úr. De észrevettem, hogy az ifjú hölgy roppantul nyugtalan és ideges. És alig tud valamit Düsseldorfról, a szülővárosáról. Azt sem tudta, hogy amikor hazudik, nem szabad megengednie, hogy fogják a kezét. Márpedig hazudott, mint a vízfolyás. — Elengedte a lányt, félig maga felé fordította, és lemosolygott rá. — Szép kis keze van, kedvesem . . . de milyen érdekesen tud változni az érverése!

— Nem tudom, miről beszél, és nem is érdekel. — Kramer sóhajtott egy nagyot megkönnyebbülésében. — De hogy a legjobbkor lépett közbe, az bizonyos. Szavamra, ha csak egy percet is késik . . . — Kramer fölállt, s gondosan kerülve von Brauchitsch tűzvonalát, Schafferhez lépett és megmotozta. Aztán Smitht vette sorra, de hogy fegyvert nála sem talált, adott neki egy fehér zsebkendőt a vérzés csillapítására, majd habozva Maryre nézett: — Hát, nem is tudom, talán őt sem ártana . . . Anne-Marie?

— Máris, ezredes úr. Kész örömmel. Találkoztunk mi már, ismeri a módszereimet. Nem igaz, drágaságom? — Anne-Marie szép árja ábrázatán gonosz, farkasvicsorgásszerű mosoly terült szét: odalépett

Maryhez és keményen arcul csapta. Mary feljajdult és nekitántorodott a falnak. Sápadt arccal, óriásira tágult szemmel lapult, tenyerét a háta mögött a falnak támasztotta, szája sarkából vércsik szivárgott.
— Nos? — vakkant rá Anna-Marie. — Van nálad fegyver?

— No de Anne-Marie! — tiltakozott viszolyogva Kramer. — Muszáj . . .

— Tudom én, hogy kell bánni az ilyen aljas kis kémekkel! — Maryhez fordulva folytatta: — Ezek itt, úgy tűnik, nem szívesen nézik a módszereimet. Befelé!

Belemarkolt Mary hajába, és egy oldalajtóhoz rántotta. Kinyitotta az ajtót, és durván belökte a lányt. A padlóra zuhanó test puffanása és a fájdalmas nyögés egybehangzott. Anne-Marie magukra csukta az ajtót.

A következő tíz másodpercben csak az ütések puffanását és elfojtott jajdulásokat lehetett hallani. Von Brauchitsch visszaparancsolta fegyverével Smitht és Schaffert, majd előrébb lépve, rátelepedett egy karosszék karfájára, s meg-megránduló arccal hallgatta a küzdelmet. — Az az érzésem, a fiatal hölgy szívesebben vette volna, ha magam motozom meg — vetette oda szárazon.

— Sajnos, Anne-Marie-t olykor túlzásokra ragadtatja a lelkesedése — biggyesztette a száját Kramer.

— Olykor? — Von Brauchitsch ismét megrándult az ajtón átszivárgó neszek hallatán: falnak csapódó test, fájdalomsikoly, nyöszörgő zokogás, aztán csönd. — Mindig! Mindig, ha a másik nő is olyan szép és fiatal, mint ő.

— Vége már — sóhajtott Kramer. — Vége, hál' istennek. — Ránézett Smithre és Schafferre: — Ellát-

juk a sebét, és aztán ... nos, a Schloss Adler nem szűkölködik pincezárkákban ... — Elhallgatott; szeme tágra nyílt, a válla megereszkedett, s óvatosan odaszólt von Brauchitschnak: — Kár lenne elveszítenünk egy ilyen értékes embert, mint maga, százados. Úgy tűnik, méltatlan személyre pazaroltuk együttműködésünket. Vigyázzon, pisztolyt szegeztek a hátának.

Von Brauchitsch, fegyverét tehetetlenül pihentetve a combján, óvatosan hátrasandított. Csakugyan fegyver meredt a háta közepére, egy 21-es automata Lilliput. A fegyvert tartó kéz rezzenetlen volt, a sötét szempár hűvös és roppantul figyelmes. Mary, eltekintve a szája sarkából szivárgó vértől és kócos hajától, korántsem látszott megviseltnek.

— Minden szülőnek kötelessége, hogy judóra taníttassa a kislányát — jelentette ki szentenciózusan Schaffer. Kivette a pisztolyt az ellenállásra képtelen von Brauchitsch kezéből, fölvette a saját Schmeisserét, majd a díszes ajtóhoz lépett, és ráfordította a kulcsot. — Itten, úgy látszik, kopogtatás nélkül közlekednek az emberek. — Visszafelé benézett a kisszoba nyitva hagyott ajtaján, elfüttyentette magát, és vigyorogva fordult Maryhez: — Még szerencse, hogy mást néztem ki magamnak. Nem szeretnék a férje lenni, hallja, amikor így begorombul. Szabályszerű elsősegélynyújtó hely van odabent. Lássa el az őrnagy sérülését, ahogy lehet, én addig szemmel tartom ezeket itt. — Fölemelte Schmeisserét, s megeresztett egy szinte kéjesnek mondható mosolyt. — De mennyire hogy szemmel tartom őket!

Amint mondta, úgy is tett. Mialatt Mary Smith sebesült kezét kötözte a kisszobában, ahol Anne-Marie megérte a maga Waterlooját, Schaffer egy terebé-

lyes pamlagra terelte foglyait, s ő maga a kandallónál helyezkedett figyelőállásba. Konyakot töltött magának, kedvtelve iszogatott, s időről időre bátorítóan rávigyorgott a foglyokra. Vissza senki nem mosolygott. Mert hiába viselkedett és fecsegett Schaffer olyan fesztelenül, nyilvánvaló volt, hogy biztos ura a fegyvernek, s az is lehűthette a kedélyeket, hogy meglátszott rajta, habozás nélkül meghúzza a ravaszt, s el sem engedi, amíg a szükség úgy kívánja. Aki egy Schmeisser harapós végével kerül szembe, az aligha képes nyájas társas életet élni.

Smith és Mary előjött a kisszobából; Mary kezében kendővel letakart tálca volt. Smith jobb keze vastag pólyában; az arca sápadt. Schaffer a kötés láttán kérdően húzta föl szemöldökét.

— Nem a legjobb — mondta Mary, aki maga is sápadt volt egy kissé. — Szétroncsolódott a hüvelyk- és a mutatóujja. Bekötöztem, ahogy tudtam, de félek, sebészre lenne szükség.

— Ha Mary elsősegélyébe nem haltam bele — mondta filozofikus nyugalommal Smith —, most már semmi sem árthat nekem. Van azonban egy sürgősebb problémánk is — tapogatta meg a zubbonyzsebét. — Ezek a név- és címjegyzékek. Beletelik egy-két órába, amíg Londonba juttatjuk őket, s további egy-kettőbe, mire lefüleljük az illetőket. — Ránézett a pamlagon ülő emberekre. — *Maguk* sokkal hamarabb tudnák riasztani őket. Gondoskodnunk kell tehát róla, hogy hallgassanak egy ideig.

— Akár örökre is elhallgattathatjuk őket, főnök — jegyezte meg könnyedén Schaffer.

— Fölösleges lenne. És mint mondta, Schaffer, komplett kis elsősegélynyújtó hely van odabent. — Levette a tálcáról a kendőt, s megmutatta az uveg-

cséket és a fecskendőket. Bal kézzel fölemelt egy üveget. — Nembutal — jelentette ki. — Csak egy tűszúrást fognak érezni.

Kramer rémülten meredt rá: — Nembutal? Kutya legyek, ha hagyom.

— Ha nem hagyja, meghal — mondta Smith mély meggyőződéssel.

Smith megállt a RADIO RAUM feliratú ajtó előtt, csöndre intően föltartotta a kezét, ránézett morcos foglyaira, és így szólt: — Eszükbe ne jusson ramazurit csinálni. Nem ragaszkodom én hozzá, hogy Angliába vigyem magukat. Schaffer hadnagy, nem ártana, ha immobilizálná egy kissé ezeket az embereket.

— Megtehetjük — mondta egyetértően Schaffer. A foglyok mögé lépett, egyenként letépte zubbonyuk felső gombját, s a zubbonyt egészen a könyökükig hátrarántotta. — Így, ni — mondta halkan — legalább nem lesz útban nekik a kezük.

— A lábukat viszont használhatják. Közel ne engedd magadhoz őket — figyelmeztette Smith Maryt. — Ezeknek már nincs mit veszteniük. Szóljon, ha kész, hadnagy.

— Mehetünk. — Schaffer óvatosan, halkan benyitott a rádiószobába. Tágas, jól megvilágított, de igen kopár helyiség volt, bútorzatából csak két darab érdemelt említést: egy masszív asztal szemközt, az ablak mellett, s az asztalon egy hasonlóképpen masszív, fémesen csillogó adó-vevő készülék. Két széken és egy iratszekrényen kívül más nem, még csak egy szőnyeg sem volt a helyiségben.

Valószínűleg a szőnyeg hiánya lett a vesztük. Schaffer még félútig sem jutott, amikor a rádiós, aki az ajtónak háttal, nyugodtan cigarettázva, halk osztrák sramlit hallgatott nagy készülékén, hirtelen gyanút fogott. Nem tudni, a lehelethalk suttogást vagy a hajópadló nyikordulását hallotta-e meg, vagy csak a hatodik érzéke lépett működésbe: tény, hogy villámgyorsan megfordult, és talpra szökkent. És az

esze sem volt lassúbb a mozdulatainál. Noha azonnal föltartotta a kezét, mint aki sürgősen megadja magát, lépett egyet jobb felé, s a jobb lábával rálépett valamire. Abban a pillanatban lármásan fölzendült kint a folyosón a vészcsengő. Schaffer előrelódult, meglendítette géppisztolyát, s a rádiós nekiesett készülékének, majd eszméletlenül roskadt a padlóra. Mindhiába: a csengő kitartóan harsogott.

— Már csak ez kellett! — fakadt ki keserűen Smith. — Nagyon kellett, mondhatom! — Kirohant a folyosóra, s megtalálva az üveglap mögé szerelt vészcsengőt, gyilkos dühvel verte bele fegyvere agyát. Üvegcsörömpölés, és a csengő elnémult.

— Befelé! — mutatott Smith a rádiószoba nyitott ajtajára. — Mindnyájan! Gyorsan! — Miután beterelte őket, körülnézett, s jobboldalt fölfedezett egy oldalajtót. — Megnézni gyorsan, mi van ott! — utasította Maryt. — Schaffer!

— Tartsd a hidat, Horatius — dünnyögte Schaffer, s figyelőállásba helyezkedett az ajtóban. — Azért meglettünk volna enélkül, főnök.

— És még mi minden nélkül! — hagyta rá fáradtan Smith. Maryre nézett: — Nos?

— Rádióalkatrész-raktár, vagy mi.

— Vidd be Jonesszal ezt a három embert. Ha csak szusszannak is, megölni őket.

Jones rápislantott a pisztolyra, amit a kezébe nyomtak, és félénken megjegyezte: — Nem vagyok én katonaember.

— Nevetni fog: én sem — mondta Smith.

Odaszaladt a rádióhoz, leült, s tanulmányozni kezdte a műszerek, gombok, kapcsolók tömkelegét. Jó húsz másodpercig nézett farkasszemet a készülékkel.

— Tudja kezelni, főnök? — szólt oda az ajtóból Schaffer.

— Jókor kérdi. Szerintem kisütjük egykettőre. — Adásra kapcsolta a készüléket, URH-ra állította a sávváltót, és ráhangolt a saját frekvenciájára. Kapcsolt még valamit, és kezébe vette a mikrofont.

— Broadsword hívja Danny Boyt — mondta. — Broadsword hívja Danny Boyt. Hall engem, Danny Boy? Hall engem?

Nem hallották, nem jött visszajelzés. Smith igazított egy keveset a frekvencián, és újra próbálkozott. És újra, és megint újra. A hatodik-hetedik kísérletnél tartott, amikor az ajtóban felugatott a géppisztoly. Hátrapislantott, s látta, hogy Schaffer a padlón hasal, és füstöl a Schmeissere csöve.

— Látogatók érkeztek, főnök — szólt hátra mentegetőzve Schaffer. — Tartok tőle, hogy el senkit sem találtam, de az biztos, hogy megugrott nekik a vércukorszintjük.

— Broadsword hívja Danny Boyt — mondta sürgetően, kétségbeesetten a mikrofonba Smith. — Broadsword hívja Danny Boyt. Az isten szerelmére, miért hallgatnak ezek?

— Ha előmerészkednek a sarok mögül, kettéfűrészelem őket — jegyezte meg kényelmetlen helyzetében is higgadtan Schaffer. — Ha kell, karácsonyig feltartóztatom ezt a bandát. Úgyhogy csak semmi sietség.

— Broadsword hívja Danny Boyt. Broadsword hívja Danny Boyt. Mit gondol, Schaffer, mikor jut eszébe valakinek, hogy kikapcsolja az áramot?

— Az isten áldjon meg, Danny Boy! — fohászkodott fel Schaffer. — Miért nem felelsz? Miért nem felelsz?

— Danny Boy hívja Broadswordot. — A rádió-hang higgadt volt, hangos és tiszta, mintha csak a szomszéd szobából beszélnének. — Danny Boy...

— Egy óra, Danny Boy — szakította félbe Smith. — Egy óra. Megértette? Vétel.

— Értettem. Megszerezte, Broadsword? — A hang félreismerhetetlenül Rolland tengernagyé volt. — Vétel.

— Megszereztem. Mindent.

— Minden meg van bocsátva. Machree anya magukért megy. Máris indul.

Schaffer újabb staccatót pergetett ki géppisztolyán. — Mi volt az? — hallatszott Rolland tengernagy hangja a rádióból.

— Légköri zavar — mondta Smith. Nem bajlódott azzal, hogy kikapcsolja a készüléket: lépett hármat hátra, s megeresztett egy két másodperces sorozatot. Arca fájdalmasan megrándult, mikor sérült kezét megütötte a visszarúgó Schmeisser. Ezt a rádiót többé senki nem használja.

Futó pillantást vetett Schafferre. Az amerikai arca higgadt volt és figyelmes: van, akinek bátorító, biztató szavakra van szüksége ilyenkor, de Schaffer, látszott, nem ez a fajta. Smith gyorsan az ablakhoz lépett, és bal kézzel felhúzta az ablaktáblát.

A hold sötéten gomolygó felhőfoszlányok közül derengett elő, bágyadt fénye nem sok világosságot vetett az alanti völgyre..A hó ritka pelyhekben szállingózott. A levegő metsző-éles volt, harapós hidege csontig hatolt. A szobába besöprő jeges szél mintha egyenest a sarki jégmezőkről jött volna.

Smith látta, hogy a vár keleti oldalán vannak, éppen a legtávolabb a függővasúttól. A lávadugó tövében teljes volt a homály, nem lehetett tudni, most

is odalent vannak-e az őrök és a dobermannok, de az életben maradás szempontjából pillanatnyilag mindegy is volt. Smith visszahúzta a fejét, a zsákból elővette a kötelet, s végét erősen a rádióasztal fémlábához kötve, kidobta a tekercset az ablakon, aztán bal kezével gondosan levakarta a kérgesre fagyott havat az ablakpárkányról, sőt két-három lábbal alább is: úgy gondolta, nincs az az éles szemű ember, aki el ne hinné, hogy népes társaság távozott itt a párkányon át. Eszébe villant, vajon leér-e a kötél a földig, de azonnal el is hessegette a gondolatot, tudva, hogy hiszen az se számít.

Odament a hasmánt elnyúló Schaffer mellé. A kulcs belülről volt benne az ajtózárban, és Smith elégedetten tapasztalta, hogy a zár, mint a Schloss Adlerben minden, igen masszív konstrukció. Odaszólt Schaffernek: — Ideje ajtót zárni.

— Várjuk ki, amíg meginí kidugják a fejüket — javasolta Schaffer. — Pár percre kukkantottak ki utoljára. Hadd kukkantsanak újra, hadd pörkölök oda még egyet, és akkor lesz néhány szabad percünk, annyi, hogy elhihessék: volt időnk lecsúszni azon a kötélen.

— Tényleg, erre nem is gondoltam. — Jeges szélroham söpört végig a szobán, s ki a nyitott ajtón. Smith megborzongott. — A fene, de hűvös!

— A vérveszteség — jegyezte meg kurtán Schaffer, majd némi rosszallással fűzte hozzá: — És az a sok konyak, amit benyakalt. Mert ha így kitágulnak a pórusok.

Elhallgatott, és moccanás nélkül hasalt, majd egy parányit följebb ütötte a fejét, hogy átlásson a Schmeisser csöve fölött. — Adja csak ide a lámpáját, főnök — súgta.

— Mi van? — súgta vissza Smith, átadva a lámpát.

— Óvatoskodnak — dünnyögte Schaffer. Bekapcsolta a lámpát, és a padlóra téve előretolta, amennyire tudta. — Fene tudja, én is óvatoskodnék a helyükben. Egy rudat dugtak ki a sarkon. A rúd végén egy tükör, de még nem tudják beállítani.

Smith elővigyázatosan kisandított az ajtófélfa mögül, s látta, amint éppen visszahúzzák a tükröt, nyilván azért, hogy beigazítsák. Egy-két másodperc múlva ismét előbukkant a tükör, immár nagyjából negyvenöt fokos szögbe állítva, de nyomban szét is törte a bottal együtt Schaffer kurta sorozata. Schaffer föltápászkodott, gondosan célba vette és egyetlen lövéssel szétzúzta a folyosó egy szál mennyezetlámpáját. Most már csak a zseblámpa adott fényt a folyosón, s ez a fényfüggöny eltakarta a németek elől a rádiószobát, olyannyira, hogy azt sem tudhatták, nyitva vagy csukva van-e az ajtó.

Smithék óvatosan becsukták az ajtót, s halkan ráfordították a kulcsot. Schaffer, a Schmeisser csövét használva, belegörbítette a kulcsot a zárba.

Vártak. Eltelt legalább két perc, s egyszer csak izgatott hangokat hallottak odakintről, s szinte nyomban utána futva közeledők súlyos csizmadübörgését. A két férfi visszahúzódott az alkatrészraktárba, s csak annyi rést hagytak az ajtón, hogy beszűrődjön egy kevéske világosság. — Mary és Mr. Jones vigyáz Thomásra — adta ki halkan az utasítást Smith. — Pisztolyt neki mind a két halántékához. — Christiansent ő maga vette kezelésbe: térdre kényszerítette, és fegyvere csövét a nyakszirtjéhez nyomta. Schaffer nekiszorította a falnak Carraciolát, és a géppisztoly csövét keményen a fogához dugta.

Schaffer biztatóan vigyorgott, foga fehéren derengett a homályban.

Tökéletes csönd volt a kisszobában.

A rádiószoba előtt megálló féltucatnyi német egyáltalán nem hasonlított arra az öreg katonára, akit von Brauchitsch kérdezett ki az udvaron. Az Alpenkorps elitalakulatából valók voltak, csupa könyörtelen szigorral kiképzett, könyörtelen ember. Kilinccsel, zárral nem kísérleteztek: az a szinte gépi hatékonyság, ahogy betörtek, világosan mutatta, hogy éppen ilyen természetű munkákra képezték ki őket.

Parancsnokuk, egy Oberleutnant intésére egy katona előrelépett, s két, átlósan kaszáló mozdulattal az ajtóra ürítette géppisztolya tárát. Egy másik szabályszerű kört lyuggatott ki az ajtóban, majd fegyverét megfordítva, kiütötte a deszkát. A harmadik beélesített két kézigránátot, s akkurátosan behajította a körkörös nyíláson, miközben a negyedik már lőtte is szét a zárat. A katonák a falhoz lapultak az ajtó két oldalán. Szinte egyszerre csattant a két gránát, s az ajtólyukon füst gomolygott elő.

Berúgták az ajtót és beözönlöttek. Vigyázni már nem kellett: aki odabent volt, összezárva a gránátokkal, az nyilvánvalóan halott. Egy percig zavartan tétovázták, de mikor a huzat kisöpörte a maró, kékes lőporfüstöt, az Oberleutnant fölfedezte a huzat okát, és zseblámpájával a nyitott ablakhoz ugrott; meglátva a párkányon átbukó kötelet, kihajolt, és könnyező szemét törölgetve lefelé kémlelt a lámpa fénysugaránál. A fény talán feléig nyújtózott le a lávadugónak. Látni nem volt mit. Fél kézzel meg-

fogta, és erőteljesen megrántotta a kötelet; a kötél lazán engedett. Egy másodpercig a feltúrt havat nézte az ablakpárkányon, aztán visszapenderült a szobába.

— *Gott im Himmel!* — kiáltotta. — Megléptek! Már lent is vannak! Gyorsan egy telefonhoz!

— Hál' istennek! — hallgatta Schaffer elégedetten a távolodó, rohanó lépteket, s fegyverét elvéve Carraciola szájáról, rámosolygott: — Jól van, fiacskám, jól viselkedtél. — Carraciola hátába nyomta a gépisztoly csövét, és kiterelte a szétrombolt rádiószobába. — Sajnos, elég hamar rá fognak jönni, hogy nincsenek nyomok a kötél alatt — jegyezte meg gondterhelten.

— És azt még hamarabb észre fogják venni, hogy a kötél eltűnt — toldotta meg Smith, s ügyet sem vetve a jobb kezében hasogató fájdalomra, sebesen visszahúzta a kötelet. — Szükségünk lesz még rá. Továbbá, néhány elterelő hadmozdulatra is szükségünk lesz.

— Mi vagyok én, terelőkutya? — jegyezte meg Schaffer.

— Szedjen elő négy-öt plasztikbombát, csináljon hozzájuk eltérő idejű időzítéseket, és rejtse el őket ezekbe a szobákba a folyosó mentén.

— Terelés elkezdve — jelentette ki katonásan Schaffer, s a robbanószereket kirakva, különböző hosszúságú, lassan égő gyújtózsinórokat vágott, s hozzájuk erősítve a vegyi gyújtókat, így szólt: — Vegye úgy, hogy kész is van — és azzal távozott.

Az első három ajtót zárva találta: nem pocsékolta rájuk a drága időt és a hangtompítós Lüger drága munícióját. A következő öt ajtó nyitva volt, három közülük hálószobákba vezetett. Schaffer egy porce-

lán gyümölcsöstálba, egy tiszti sapka alá és egy párna alá dugott egy-egy bombát; a negyediket egy fürdőszoba-vécé mögé, az ötödiket egy raktárba tette, magas polcra, néhány, gyúlékonynak látszó kartondoboz mellé.

Smith ezenközben kiterelte a többieket a még mindig füstös, köhögtető rádiószobából a folyosóra, ahol valamelyest jobb volt a levegő. Schafferre várva, egyszer csak egy nagy poroltóra, homokosvödrökre meg egy tűzoltószekercére lett figyelmes a folyosó fala mentén.

— Kezdünk feledékenyek lenni, Smith őrnagy? — kérdezte Mary, követve Smith tekintetét. A lány szeme kivörösödött, könnybarázdás arca fehér volt, mint a mész, de egy mosolyra futotta az erejéből. — Elterelés, mondod. Nekem egyből ez jutott eszembe, pedig én csak . . . én vagyok.

Smith rávillantott egy félmosolyt — fájós keze miatt egészre nem tellett —, s lenyomta a tűzoltó szerek melletti ajtó kilincsét. AKTEN RAUM, irattár, hirdette a felirat. Az ajtaja persze zárva volt. Smith bal kezébe fogta és a zárhoz illesztette a Lügert, elhúzta a ravaszt és besétált.

Csakugyan irattár volt: sürű polcain mennyezetig tornyozott dossziék és papirok. Smith ablakot nyitott a huzat végett, majd több papirmáglyát rakott a padlón, és sorra meggyújtotta őket. A papir azonnal tüzet fogott, s másodpercek alatt lábnyi magas lángokat vetett.

— Erről mintha megfeledkeztek volna — érkezett Schaffer a nagy poroltóval. Az ablakhoz vitte. — Achtung, Achtung, vagy hogy a fenébe mondják — kiáltotta.

A poroltó eltűnt az éjszakában. A tűz már olyan

hevesen égett, hogy Schaffer alig talált vissza az ajtóhoz. Mikor megpörkölt hajjal, kormos képpel kibotorkált, mély hangú csengő szólalt meg valahol a Schloss Adler gyomrában, s lármázott rendületlenül.

— Az istenfáját — nyögte kétségbeesetten Schaffer —, mi jöhet még, a tűzoltóbrigád?

— Úgy valahogy — jegyezte meg keserűen Smith. — A fene egye meg, jobban is körülnézhettem volna! Most már tudják, merre keressenek!

— Hőérzékelős kapcsoló?

— Mi más? Gyerünk!

Foglyaikat maguk előtt hajtva, végigszaladtak a főfolyosón, lerohantak a főlépcsőn egy emeletet, s már vágtak volna neki a következőnek, amikor meghallották az udvarról fölfelé csörtető katonák lármáját.

— Oda be! Gyorsan! — mutatott Smith egy elfüggönyözött benyílóra. — Szaporán! . . . Te jó ég, elfelejtettem valamit! — És azzal sarkon fordult és elrohant, arra, amerről jöttek.

— Hát ennek meg mi az ördög . . . — harapta el Schaffer a szót, ráeszmélve, hogy a fölfelé jövők már a nyakukon vannak; sarkon fordult, és a Schmeisser csövét gorombán belenyomta a legközelebbi fogoly oldalába: — A függöny mögé. Gyorsan! — A függöny mögötti derengésben a Schmeissert kicserélte a hangtompítós Lügerre. — Eszetekbe ne jusson a függönyhöz nyúlni. Ebben az eszméletlen csengőlármában úgy halnátok meg, hogy senki nem szét sem venné.

Nem is nyúlt senki a függönyhöz. A súlyosan ziháló, csizmás katonák karnyújtásnyira dübörögtek el mellettük, s indultak följebb, amerről Smithék érkeztek az imént. Egyszer csak elhalt a lábdobogás, s

a kiáltozásból nyilvánvaló volt: most látták meg a tüzet, s döbbentek rá, mekkora fába vágták a fejszéjüket.

— Őrmester, a telefonhoz! — dörrent annak a főhadnagynak a hangja, aki a rádiószoba ostromát irányította. — Riasztani a tűzoltókat! Tömlőt, poroltókat! Hol a jóistenbe lehet Kramer ezredes? Tizedes! Kerítse elő Kramer ezredest, de tüstént!

A tizedes nem felelt; elegendő válasz volt a lépcsőn lefelé csattogó csizmatalpak lármája. Elszáguldott a benyíló mellett, s le a következő lépcsőfordulón, míg csak léptei bele nem vesztek a vészharang fémes csengésébe. Schaffer óvatosan kikukucskált a függöny résén, épp amikor lábujjhegyen visszaérkezett Smith.

— Hol a francba volt? — kérdezte halkan, de annál hevesebben Schaffer.

— Gyerünk, gyerünk, kifelé! — parancsolta Smith. — *Ne arra*, Jones, az ég szerelmére, ne a lépcsőn, bele akar ütközni egy ezrednyi hegyivadászba? El a mellékfolyosón, a nyugati szárnyba. Majd a melléklépcsőn megyünk le. Itt a főlépcsőn egy másodperc múlva csúcsforgalom lesz.

Schaffer Smith mellett szaladt, s mikor újból megszólalt, heves szemrehányásába némi panasz is vegyült: — Megmondaná végre, hol a jófenébe kószált?

— Azt az embert otthagytuk megkötözve a rádiószoba mellett. És éppen fölötte van az irattár. Még jó, hogy eszembe jutott. Elvágtam a kötelét, és kivonszoltam a folyosóra. Szénné égett volna.

— Úgy — mondta ámulva Schaffer. — Maga minden piszlicsáré kis dologgal gondol, igaz?

— Nézőpont kérdése. Barátunknak, akit a folyo-

són hagytam, bizonyára más a véleménye. Na most, le a lépcsőn, aztán egyenest tovább. Mary, te tudod, melyik ajtó.

Mary tudta, melyik ajtó. Megállt tizenöt lépésre a lépcsőtől. Smith kitekintett a balra nyíló folyosóablakon. Az északkeleti torony ablakain és lőrésein láng és füst gomolygott elő. Lent, a vár udvarán száz katona szaladgált, legtöbbjük minden látható cél és értelem nélkül. Csak egy ember nem futkosott: a szerelőruhás pilóta. Egy helyben állt, mélyen a helikopter motorja fölé hajolva. Lassan fölegyenesedett, fölemelte a jobb kezét, és öklét rázta az égő torony felé.

Smith megfordult és megkérdezte Maryt: — Biztosan ez az a szoba? Két szinttel lejjebb, mint az az ablak, amelyiken bejöttünk?

Mary bólintott. — Ez az. Biztosan.

Smith lenyomta a kilincset. Zárva. Az álkulcsok és egyéb finom trükkök ideje elmúlt: Lügerjét nekiszegezte a zárnak.

Az ezredes keresésére küldött tizedes hasonló problémával találta szembe magát, mikor lenyomta az aranyszalon kilincsét: amikor Smithék távoztak, Schaffer bezárta az ajtót, s a kulcsot kidobta egy folyosóablakon. A tizedes illedelmesen kopogtatott. Semmi válasz. Bezörgetett hangosan, megint semmi. Lenyomta a kilincset, és vállát az ajtónak feszítette, de ezt is csak a válla bánta meg. Géppisztolya agyával nekiesett a zárnak, de a Schloss Adler épületasztalosai alapos munkát végeztek. A katona tétovázott egy sort, majd megfordította a Schmeissert, és beleeresztett egy sorozatot a zárba, közben majd kitörte

a frász attól való félelmében, hogy Kramer ezredes éppen a tűzvonalban alszik egy karosszékben.

Kramer ezredes valóban aludt, de nem a kulcslyuk vonalában. Az aranyszínű szőnyegen volt végignyújtóztatva, valaki nagy gondosan még párnát is rakott a feje alá. A tizedes lassan beljebb nyomult; szemöldöke fölszaladt a homlokán, arcvonásai szinte széthullottak döbbenetében. Rosemeyer birodalmi marsall az ezredes mellett feküdt: Von Brauchitsch és egy őrmester egy-egy karosszékben terpeszkedett, fejük félrebillenve, Anne-Marie pedig — meglehetősen zilált állapotban, tele kék-zöld foltokkal — egy selyemkárpitos pamlagon aludta az igazak álmát.

A tizedes összezavarodva térdelt Kramer mellé s rázta meg a vállát, előbb gyöngéd tisztelettel, majd egyre hevesebben. Egy idő után földerengett benne, hogy rázogathatja reggelig is.

Értetlenül döbbent rá, hogy minden férfi zubbony, illetve zakó nélkül van, s hogy mindenkinek, még Anne-Marie-nak is föl van gyűrve bal karján az ing. Lassan körülnézett, s meglátva az üvegcsékkel, csöröspoharakkal, fecskendőkkel teli tálcát, megdermedt. A döbbent értetlenséget nem kevésbé döbbent felismerés váltotta föl a katona arcán. Olyan sebességgel rohant ki a szalonból, mint a százméteres síkfutás olimpiai döntőjének legjobbjai.

Schaffer a vaságyhoz kötötte a nylonkötél végét, ellenőrizte, tart-e a csomó, fölhúzta az ablaktáblát, kidobta a kötelet, s boldogtalan ábrázattal tekintett alá a völgybe. A falu távolabbi végében hunyorgó parázs mutatta, hol volt egykor a vasútállomás. A

falu fényei tisztán látszottak. Odalent, a szikla tövében, kissé jobbra az ablaktól, négy őrt és ugyananynyi kutyát fedezett föl — Kramer ezredes nem a levegőbe beszélt, mikor azt mondta, hogy megkettőzték az őrséget. Nem csoda az sem, gondolta Schaffer, hogy ilyen könnyen meglátta őket, amikor a szitáló hóesésben fölfelé nézve észrevette, hogy a hold nemrég bújt ki vastag felhőpaplanából, s egy nyugtalanítóan tágas szabad égdarabon vitorlázik át. Látszottak még a csillagok is.

— Tartok tőle, főnök, hogy eléggé feltűnő jelenség leszek odakinn a falon — mondta panaszosan. — És lenn egy egész farkascsordát engedtek szabadon.

— Az se számítana, ha egy fényszóró üteget irányítanának az ablakra — mondta kurtán Smith. — Más választásunk akkor se lenne. Indulás!

Schaffer gyászosan bólintott, kimászott az ablakon, megragadta a kötelet, ám ekkor megállt, mert a vár keleti szárnyából robbanás tompa döreje hallatszott.

— Numero egy — mondta elégedetten. — Széjjelment egy gyümölcsös porcelán tál. Vagyis egy porcelán gyümölcsöstál. Adja isten — tette hozzá aggodalmasan —, hogy senki ne üljön a szomszéd vécén, mert most az következik.

Smith ingerült válaszra nyitotta a száját, de Schaffer abban a pillanatban nekiindult. Tizenöt lábnyit kellett csak ereszkednie, s máris ott állt a függővasút-állomás tetején. Smith nehézkesen fölkapaszkodott az ablakpárkányra, jobb karjára rácsavarta a kötelet, teste súlyát a bal kezére bízta, és ránézett Maryre. A lány biztatóan mosolygott vissza, de mikor a három emberre pillantott, akik tarkóra tett

kézzel álltak a fal felé fordulva, minden biztatás eltűnt a tekintetéből. Carnaby—Jones is őket tartotta sakkban, de úgy fogta a fegyvert, mint aki fél, hogy menten a kezébe harap.

Smith leérkezett Schaffer mellé. Lekuporodtak, nehogy meglássák őket lentről. A tető vízszintes volt a faltól számított tízlábnyi darabon, ott megtört, és harmincfokos lejtőben folytatódott. Smith elgondolkodva nézte a meredek lejtőt. — Nem szeretném megismételni a korábbi mutatványunkat. Beverhetnénk egy jó falkapcsot a falba vagy ide a tetőbe. Valamihez hozzá kell erősítenünk a kötelet.

— Nem kell ide falkapocs. Ezt nézze. — Schaffer csupasz kézzel elkotorta a kérges havat egy darabon. Finom drótháló vált szabaddá, alatta vasráccsal borított üvegtábla. — Tetőablak, vagy hogy is hívják az ilyet. Ez a vasrács szerintem megtart bennünket. — És azzal két kézzel jó erősen megrázta a rácsot. A rács nem engedett. Smith is besegített egészséges bal kezével, de a rács birta. Schaffer elégedetten elvigyorodott, s a kötelet áthurkolva a vason, biztonságos csomót kötött. Smith leült, és megfogta a kötelet. Schaffer elkapta parancsnoka csuklóját, és lefejtette a kezét a kötélről.

— Nem maga megy — jelentette ki. A vaskos kötést egészen átitatta a vér. — Majd máskor szolgáljon rá a Viktória-keresztre. Nem bírná most. Ez a menet az enyém. — Elhallgatott, majd fejcsóválva tette hozzá: — Nem tudod, mit beszélsz, Schaffer.

Levette a nyakába akasztott zsákot, elkúszott a tető törésvonaláig, megragadta a kötelet, és leszánkázott a lejtőn. A tető széléhez érve, végtelen gonddal megfordult, míg fejjel nem nézett előre. Ekkor roppant lassan, hüvelykről hüvelykre, a kötelet

a lába közé szorítva lejjebb engedte magát, míg végre átnézhetett a perem fölött.

Pontosan az egyik drótkötél fölött volt. A kétszáz lábnyi mélységben, immár bal kéz felől, kutyás őrök baktattak fölfelé a mély hóban, minden erejükkel az udvarra szolgáló főbejárat felé igyekezve. Szimatot kaptak végre, gondolta Schaffer, s most minden embert visszahívtak tüzet oltani és megkeresni a tűz okozóit. Valaki tehát meglátta, hogy a rádiószoba ablaka alatt semmi nyom, csak a frissen esett hó . . .

Nyakát hátracsavarva, fölnézett. A bástyán egy lelket sem látott, s ez így is volt rendjén: semmi értelme lentről várni az ellenséget, mikor az ellenség minden bizonnyal fönt van.

Schaffer további gyötrelmes hat hüvelykkel engedte alább magát, már a válla is túlért a tető peremén. Most már csak két kérdés maradt: van-e őr vagy csörlőkezelő az állomástető alatt, s ha van, meg tudja-e tartani magát fél kézzel, amíg a másikkal előkaparja a Lügert, és lelövi őket? Schaffer erősen kételkedett benne. Noha széles körű és alapos kiképzést kapott az amerikai titkosszolgálatnál, arra senki sem gondolt, hogy cirkuszi légtornászképzésben is részesítse. Schaffer száraz torokkal hajtotta le fejét és kukkantott a tető alá, miközben olyan hevesen vert a szíve, hogy alig bírta megtartani magát.

Senki nem volt odabent, vagy ha mégis, olyan jól elbújt, hogy Schaffer nem látta. A józan megfontolás azonban azt súgta, hogy rejtőzésre senkinek nem lehet oka az állomáson, s ha volt is ott valaki korábban, nyilván azt is elhívták, mint a lenti őrséget, a tűzoltáshoz és az ellenség kereséséhez. Schaffer nem látott egyebet, mint egy veszteglő gondolát, a

masszív csörlőszerkezetet és több sor súlyos ólomakkumulátort. Aggodalomra semmi ok.

Látott azonban valamit, ami miatt fájhatott a feje. Látta, hogy csak egyetlen módon juthat be az állomásra. A kötélen nem ereszkedhet le a padlóra, azon egyszerű oknál fogva, hogy a tető, alpesi hagyományok szerint, jó hat lábbal nyúlik túl a padlón. Bejutni csak úgy lehet, hogy leereszkedik a függővasút súlyos drótkötelére, és azon csimpaszkodva tornázza föl magát. Hogy járható-e ez az út, azon nem törte a fejét: járhatónak *kell lennie*, nem lévén más megoldás.

Schaffer óvatosan és nem kis fáradság árán visszafarolt, míg jó háromlábnyira nem került a tető szélétől. Lábával elengedve a hegymászókötelet, pördült 180 fokot, s így ismét fejjel került fölfelé, lába a meredély fölött kalimpált. Fölnézett: a tetőn kuporgó Smith minden porcikáján feszültség érződött, de az arca kifejezéstelen volt, mint mindig. Schaffer föltartotta az egyik kezét, hüvelyk- és mutatóujjával kört formázott, s aztán addig ereszkedett lefelé, míg vakon kalimpáló lába meg nem találta a drótkötelet. Még lejjebb ereszkedett, ráült a drótkötélre, majd a drótkötélbe kapaszkodva alábillent, s lajhár módra csimpaszkodva kézzel-lábbal, a holdat nézte. Látványnak sokkal kívánatosabb, gondolta, mint a völgy fenekét nézni kétszáz láb mélységben. Mászni kezdett.

Kicsi híján kudarcot vallott. Amíg hat hüvelyket jutott előre, ötöt csúszott vissza. A drótkötelet ördögien sikamlós olaj- és jégréteg borította; olyan iszonyú erővel kellett szorítania, hogy belesajdult az alkarja, s mivel a kötél negyvenöt fokos szögben vezetett fölfelé, majdnem lehetetlenség volt előbbre

jutni. Ez a mutatvány kész öngyilkosság lett volna a gyakorlatilag félkezű Smithnek; Mary és Carnaby—Jones meg sem kísérelhette volna. Schaffer, miután kínkeservesen haladt vagy tizenkét lábnyit, lenézett, hogy felmérje, mi lenne, ha megkísérelné a leugrást. Villámgyorsan arra a következtetésre jutott, hogy ha sikerülne is padlót érnie, eltörné mind a két lábát, de még valószínűbb, hogy kétszáz láb mélységben, a szikla tövében kötne ki. Később, visszapörgetve az eseményeket, úgy vélekedett, hogy ez az utóbbi eshetőség, no meg a szédítő mélység látványa többet lendített rajta, mintha még egy pár karja nőtt volna hirtelen. Tíz másodperccel később, verejtékben úszva s úgy lihegve, mint a hosszútávfutó, aki minden erőtartalékát kimerítette, Schaffer leereszkedett a gondola tetejére.

Egy teljes percig feküdt elnyúlva, s várta, hogy szűnjön karja remegése és csillapodjon a szívverése meg a zihálása legalább annyira, mint egy lázbetegé; akkor óvatosan leereszkedett a padlóra, elővette és kibiztosította Lügerét, és gyorsan körülszimatolt, valóban egyedül van-e. Fölösleges elővigyázatosság, gondolta, hiszen ha bujkált volna itt valaki, az feltétlenül meghallja és meglátja, amint érkezik. Az ösztön és a belénevelt óvatosság azonban erősebb volt a józan észnél. Nem talált senkit. Benézett még a csörlő, a motor, az akkumulátorok mögé is. Egyedül volt.

A következő lépés biztosítani, hogy egyedül is maradjon. A várudvarra fölvezető meredek, boltíves folyosó alsó végében masszív vaskapu volt tárva-nyitva. Schaffer áthaladt rajta, s óvatosan fölkaptatva a kockaköveken, eljutott az udvari kijárathoz. Itt is vaskaput talált, itt is tárva-nyitva. Előreme-

részkedett, ameddig az alagút takarása engedte, s elővigyázatosan kilesett az udvarra.

Látnivaló bőven akadt, nyugodtabb körülmények között bizonyára élvezettel szemlélte volna. Éppolyan volt, mint korábban, amikor a folyosóablakon néztek ki, de most sokkal céltudatosabbnak és szervezettebbnek látszott. Ordítozó, hadonászó figurák irányították a tűzoltótömlők szétterítését, a tűzcsapok nyitását meg az oltókészüléket, homokosvödröket továbbító emberláncok munkáját. A főkapu sarkig tárva, őrizetlenül: szemlátomást munkára fogták még az őrséget is. Ám a tárt kapu sem kecsegtetett a menekülés reményével. Csak egy őrült próbálna hatvan-hetven feldúlt hegyivadász között kereket oldani.

Bal kéz felől ott árválkodott a helikopter. A pilótának se híre, se hamva. Hirtelen hangos robbanás verődött ide-oda a magas falak között. Schaffer fölkapta a fejét: újabb füstfelhő tört elő a keleti szárny egyik emeleti ablakából. Eltűnődött, vajon melyik bombája lehetett az. De nem sokat tűnődhetett: valami arra késztette, hogy jobb felé nézzen, és hirtelen megnyúlt az arca. A főkapun betódultak a kutyás őrök, akiket még az állomás tetejéről figyelt meg fölfelé kaptatóban; fagyott leheletpárájuk arról árulkodott, hogy nem lehetett gyerekjáték fölfelé rohanni a térdig érő hóban. Schaffer nesztelenül visszahúzódott: német katonákkal még csak megmérkőzött volna, de a dobermannokat nem vállalta. Egy lendítéssel, vigyázva, hogy zajt semmit se üssön, becsukta a nehéz vaskaput, és helyére tolta a két vaskos reteszt, aztán lerohanva a boltíves alagúton, becsukta és lelakatolta az alsó kaput is. A lakatkulcsot zsebre vágta.

Fölkapta a fejét, mivel felülről hangos üvegcsörömpölést és padlóra záporozó szilánkok csörgését hallotta. A Lüger csöve önműködően követte a tekintetét.

— Tegye el azt a mordályt — szólt rá ingerülten Smith. — Mit gondolt, ki van idefönt, Kramer és társai?

— Ideges lettem — magyarázta hűvösen Schaffer. — Nem tudja maga, főnök, mit élt át Schaffer hadnagy az imént. Mi a helyzet odafönt?

— Carraciola és barátai a tetőn hasalnak, majd megveszi őket az isten hidege, Mary vigyáz rájuk a Schmeisserrel. Jones még fönt van. Az orrát sem meri kidugni. Azt mondja, tériszonya van. Hiába próbáltam a lelkére beszélni. Hát magánál mi a helyzet?

— Béke. Úgy látszik, a függővasút senkinek nem jut eszébe. Az udvarra vezető két kaput bezártam. Vasból van mind a kettő, s még ha gyanút fognának is, a kapuk jó ideig feltartóztathatják őket. Hanem, főnök, ahogy én jöttem ide, az csak madaraknak való. Nem vicc. Szárnyak nélkül nem megy. Magának se menne azzal a beteg kezével. Mary meg az öreg legény meg se tudná próbálni. Carraciola és a többi . . . azokkal ki törődik?

— Milyen vezérlőszerkezet van a csörlőgépen? — kérdezte Smith.

— Lássuk csak — lépett közelebb a géphez Schaffer. — Van egy kis kar, „Normal" és „Notfall" állással.

— Akkumulátorokat lát valamerre? — szólt közbe Smith.

— Látok. Rengeteget.

— Akkor állítsa a kart a „Notfall"-ra . . . a szük-

ségüzemre. A várból bármikor kikapcsolhatják a hálózati áramellátást.

— Oké, már meg is van. Aztán van itt egy „be" gomb meg egy „ki" gomb, egy nagy mechanikus kézifék, egy kar a fogaskerékszekrényen, „előre" és „hátra" állással, no meg egy „üres" helyzettel.

— Indítsa be a motort — veszényelt Smith. Schaffer megnyomta a „be" gombot, és nyomban felhördült egy generátor; vagy tíz másodperc alatt pörgött fel a maximális fordulatszámra. — Na most engedje ki a kéziféket, és állítsa „előre" helyzetbe az irányváltót. Ha működik a szerkezet, próbálja ki a „hátra" fokozatot is.

Schaffer kiengedte a féket, s érzéssel előretolta az irányváltót. A gondola meglódult, először lassan, majd egyre sebesebben haladva előre, míg ki nem bújt az állomás fedele alól. Schaffer hagyta még egy-két másodpercig, akkor megállította, s bekapcsolva a hátrameneti áttételt, visszahozta a gondolát. Fölnézett Smithre. — Hát ez simán megy, igaz?

— Most engedje előre, amíg éppen ki nem bújik a tető alól. Mi majd a kötélen leereszkedünk a gondola tetejére, s akkor visszahoz bennünket gondolástul.

— Egyszerű és nagyszerű — mondta őszinte ámulattal Schaffer, és megindította a gondolát.

— Először Carraciolát, Thomast és Christiansent küldöm — mondta Smith. — Nem akarom, hogy bármelyikünk is együtt utazzon a gondolatetőn ezekkel. Mit gondol, sakkban tudja tartani őket, amíg mi is lejövünk?

— A beosztott tisztek sértegetése nem használ a harci morálnak — mondta higgadtan Schaffer.

— Ja, ha magának van még olyanja . . . Rendben, én közben megpróbálom lecsalogatni Juliánkat az erkélyről. — Smith megbökte csizmája orrával Carraciolát, nem éppen gyöngéden. — Maga megy elsőnek. Le a kötélen, rá a gondola tetejére.

Carraciola föltérdelt, és lenézett a völgybe.

— Engem rá nem vesz erre az őrültségre. Engem aztán nem — rázta meg eltökélten a fejét, s gyűlölettől izzó fekete szemét Smithre meresztette. — Lőjön le inkább. Öljön meg, tessék.

— Megölöm, amint szökni próbál. Hisz maga is tudja, Carraciola.

— Naná hogy tudom. De hidegvérrel, szemtől szembe meg nem ölne. Maga az elvek embere, mi? Erkölcse, az aztán van magának. A nemes lelkű balek, aki az élete árán is kimenti a tűzből az ellenséges katonát. Miért nem lő, őrnagy?

— Mert nem szükséges. — Smith a bal kezével belemarkolt Carraciola hajába, és hátrarántotta a fejét, míg a fájdalomtól sziszegő kém az eget nem nézte; akkor Lügerét a csövénél fogva a magasba emelte. Erős hányingerrel tört rá a fájdalom, amikor összezúzott ujjpercei egymáshoz szorultak, de az arcán egy izom sem rándult. — Leütöm szépen, kötelet kötök a derekára, és leengedem olyan tízlábnyira. Schaffer nekihajtja magának a gondolát, bemászik a hátsó ajtón, és az első ajtón át szépen beemeli magát. A jobb kezem, láthatja, nem valami kifogástalan, vagy megtörténhet, hogy a csomó, amit magára kötök, kioldódik, vagy megtörténhet, hogy nem birom megtartani magát. Vagy esetleg Schaffer ejti majd el, amikor be akarja emelni. Túl sokat nem törődünk magával, elhiheti.

— Te nyomorult köpönyegforgató! — fakadt fáj-

dalomkönnyekre Carraciola. A hangja halk volt és gyűlölködő. — Esküszöm, megemlegeted még a napot, amikor összekerültünk!

— Lekéstél már arról, pajtás — lökte el Smith megvetően a foglyot, s az kétségbeesetten kapott a kötél után, hogy le ne szánkázzon a meredek tetőn. — Erre vártam, mióta csak megtudtam, ki vagy igazából. Mozdulj, vagy lövök. Azt hiszed, muszáj Angliába vinnem téged?

Carraciola komolyan vette. Lecsúszott a kötélen, míg előbb a lába, majd a keze is támasztékot nem talált a gondola függesztőrúdján. Smith fegyverével intett Thomasnak. Thomas szó nélkül engedelmeskedett. Tíz másodperccel később Christiansen is követte. Smith figyelte a lassan fölfelé induló gondolát, aztán föltekintett az ablakba, amelyből a kötél fityegett alá.

— Mr. Jones?

— Itt vagyok — felelt gyászosan Carnaby—Jones, és még csak át sem merte pislantani az ablakpárkányon.

— Remélem, már nem sokáig — mondta nyomatékkal Smith. — Nemsokára magáért jönnek, Mr. Jones. Itt lehetnek bármelyik pillanatban. Nem szívesen mondom, de ki kell mondanom. Kötelességem, hogy figyelmeztessem, mit fognak művelni magával, mint ellènséges kémmel. Megkínozzák, Mr. Jones . . . és nem is csak olyan hétköznapi módon, hogy kihúzgálják a fogait és letépik a körmeit. Olyan hallatlan kínzásban lesz része, amit nem is említhetek Miss Ellison jelenlétében. No és végül gázkamrába küldik. *Ha* megéri egyáltalán.

Mary megragadta Smith karját. — Mondd csak . . . tényleg ez lesz a sorsa?

— Egy frászt! — nézett rá őszinte meglepetéssel Smith. — Mi a nyavalyáért kínoznák meg? — És azzal ismét megemelte a hangját: — Üvöltve fog meghalni, Mr. Jones, elmondhatatlan kínok között. És nem is egykettőre. Órák vagy talán napok múltán. Üvöltve. Üvölteni fog mindhalálig.

— Jaj istenem, mit tegyek, mondja meg, mit tegyek? — Jones hangja már nem is reszketett, hanem vibrált, mint egy törött epedarugó. — Mit tehetnék!

— Lecsúszhatna például ezen a kötélen — mondta nyersen Smith. — Tizenöt láb. Tizenöt láb mindössze, Mr. Jones. Szavamra, a rúdugrók nagyobbat esnek.

— Nem megy az nekem — siránkozott Jones. — Nem megy, ha mondom.

— Már hogyne menne. Fogja meg jól a kötelet, csukja be a szemét, másszon át a párkányon, és már lent is van. Tartsa csukva a szemét, elkapjuk, ne féljen.

— Nem merek! Nem merek!

— Te jóisten! — fakadt ki kétségbeesetten Smith. — Most már késő.

— Most már . . . Micsoda? Hogyhogy, az ég szerelmére?

— Közelednek a fények a folyosón — mondta halkan, izgatottan Smith. — Úristen, már egy ablakkal közelebb. És még eggyel! Magáért jönnek, Mr. Jones. Jönnek! Csak rágondolni is, hogy levetkőztetik és rászíjazzák a kínpadra . . .

Két másodperc, és Carnaby—Jones átlendült a párkányon, s már csúszott is lefelé a nylonkötélen. A szeme szorosan zárva. — Még egy ilyen félelmetes hazudozót! — mondta ámulattal Mary.

— Schaffer is folyton ezt mondja — vonogatta a vállát Smith. — Nem valószínű, hogy mind a ketten tévednétek.

A gondola, tetején a függesztőrúdba kapaszkodó három mogorva férfival, lassan kúszott be a tető alá, s megállt egy rándulással. Engedve a Lüger gyöngéd nógatásának, egymás után nyújtóztak le teljes testhosszukban a gondola oldalán, s ugróttak le két-három lábnyi magasságból a padlóra. Thomas, az utolsó, rosszul ért földet: fájdalmasan felnyögött és megrántotta Schaffer bokáját. Az egyensúlyát vesztett Schaffer karja a magasba lendült, s leengedni sem volt már ideje, amikor Christiansen egy rögbistílusú vetődéssel ledöntötte a lábáról. Schaffer hátratántorodott, s olyan erővel csapódott neki a generátornak, hogy minden maradék levegő kiszorult a tüdejéből. Fegyvere egy másodperccel később már Christiansen kezében volt, aki a csövét gonoszul a levegőért kapkodó hadnagy gégéjébe nyomta.

Carraciola ekkor már vadul rázta az alsó vaskaput. Megpillantva a testes lakatot, sarkon fordult és visszarohant Schafferhez. Félreütötte Christiansen frissen zsákmányolt fegyverét, és megragadta Schaffer torkát.

— A kulcsot! Hol a kulcsa annak a kurva lakatnak?

Schaffer nagy keservesen ülő helyzetbe tápászkodott, s erőtlenül eltolta Carraciola kezét. — Nem kapok levegőt! — Kapkodó, fuldokló lélegzetvétele hitelt adott a szavainak. — Nem kapok levegőt. Rögtön . . . rögtön hányni fogok.

— Hol a kulcs? — követelőzött Carraciola.

— Úristen, rögtön hányni fogok — Schaffer nehézkesen föltérdelt, s fejét lógatva, hangosan öklendezett. Lassan ingatta a fejét, mintha a kábultságot akarná kirázni belőle, aztán zavaros szemmel föltekintett. — Mi van? Mit akarsz? — motyogta.

— A lakatkulcsot! — Carraciola üvöltött volna tehetetlen dühében, ha nem fél, hogy meghallják. Tenyerével és keze fejével vagy féltucatnyi pofont kevert le irgalmatlan sebességgel. — Hol a kulcs?!

— Hé! — kapta el Carraciola kezét Thomas. — Térj már észhez. Azt akarod, hogy beszéljen, nem?

— A kulcs. Hát persze, a kulcs — kecmergett talpra Schaffer, s ingadozva, félig hunyt szemmel, hamuszürke arccal megállt. A szája két sarkán vér szivárgott. — Mintha . . . az akkumulátorok mögé dugtam volna. Nem tudom. Nem bírok gondolkodni. Nem, nem, várj csak — nyögte ki fájdalmas kis sóhajtásokkal. — Mégsem. Oda akartam, de azután mégsem. — Belekotort a zsebeibe, végre megtalálta, s tétován Carraciola felé nyújtotta. Carraciola vigyorogva nyúlt érte, de akkor Schaffer hirtelen fölegyenesedett, s egy erőteljes mozdulattal elhajította. A kulcs pörögve szállt ki, s tűnt el a mélységben. Carraciola bambán bámult utána, majd elveszítve minden önuralmát, dühtől eltorzuló arccal hajolt le, fölkapta Schaffer Schmeisserét, s gonoszul az amerikai arcába vágott vele. Schaffer eldőlt, mint egy kivágott fa.

— Na tessék — mondta epésen Thomas. — Ezen túl lennénk. Most aztán lőhetjük széjjel a zárat.

— Hogy minket öljenek meg a visszapattanó golyók? Az a kapu vasból van, ember. — Carraciola túltette magát a mérgén, visszanyerte egyensúlyát.

Hallgatott egy sort, s lassan mosolyra derült. — Gyerekek, ne kapkodjunk. Játsszuk meg okosan. Ha kijutunk is ezen a kapun, azonnal lekaszálnak bennünket. Az a kevés ember, aki tudja, kik vagyunk, tele van Nembutallal, és föl nem eszmél jó ideig. A többiek számára ismeretlenek vagyunk, annak a néhánynak a számára pedig, aki látott megérkezni bennünket, foglyok. Azazhogy mindkét esetben automatikusan ellenségnek tekintenek.

— Tehát? — sürgette türelmetlenül Thomas.

— Tehát okosan kell megjátszanunk a dolgot. Lemegyünk szépen a függővasúttal. Telefonálunk a jó öreg Weissnernek. Megkérjük, hívja föl a várat, mondja meg nekik, hol van Smith, s ha Smithnek mégis sikerül lejutnia a másik gondolával, már fogadó bizottság várhatja odalent. Aztán lemegyünk a táborba, ott biztosan van rádió, és kapcsolatba lépünk . . . tudjátok, kicsodával. Nos, van gyönge pontja a tervnek?

— Nemigen — vigyorgott boldogan Christiansen. — És aztán élünk boldógan. Rajta, mire várunk, fényképészre?

— Szálljatok be a gondolába — intézkedett Carraciola. Megvárta, amíg beszállnak, aztán odaállt a behúzott tetőablak alá, és fölszólt: — Főnök! — De akkor már Schaffer hangtompítós Lügerje volt a kezében.

Fönn a tetőn Smith fölfülelt, a reszkető és szemét egyre hunyva tartó Carnaby—Jonest Mary gondjaira bízta, lépett kettőt a tetőablak felé, majd megtorpant. Wyatt-Turner mondta egyszer róla, hogy beépített vészjelző készüléke van, s Carraciola hívó szavára ez a műszer működésbe lépett.

— Schaffer? — szólt le halkan Smith. — Ott van, Schaffer hadnagy?

— Itt vagyok, főnök. — Középnyugati hanghordozás, élethű Schaffer. Smith készüléke megrezzent, s harsány vészjelző harangot kondított meg. Négykézlábra ereszkedett, s nesztelen előrébb kúszott, míg meg nem látta az állomás padlóját, az akkumulátorokat, aztán egy kinyújtott kezet, s végül lassan a szétvetett kézzel-lábbal heverő Schaffer többi részét. Még néhány hüvelyknyit csúszott előre, s észrevéve a feléje mutató hosszú ujjat, oldalt vetette magát. A Lüger lövedékének szele megcsapta a haját. Odalent valaki csalódottan szitkozódott.

— Ez volt az utolsó dobása, Carraciola — mondta Smith. Látta Schaffer arcát, jobban mondva a véres álcát, ami Schaffer arcát borította. Nem lehetett tudni, él-e vagy meghalt. Mindenesetre halottnak látszott.

— Tévedés. A kivégzés egyelőre elhalasztva, Smith. Mi most szépen leutazunk. Rögtön indítom a motort. Christiansen kezében ott a Schmeisser. Ha szívóskodni próbál, Schaffernek vége.

— Ha odamegy a vezérlőtáblához, amint a látóterembe kerül, lelövöm — mondta Smith. — Kinyírom, Carraciola. Schaffer meghalt. Látom.

— Meghalt a fenét! Csak megcsaptam a géppisztoly tusával.

— Kinyírom, Carraciola — ismételte szenvtelenül Smith.

— A szentségit neki, ha mondom, hogy nem halt meg! — kezdett kétségbeesni Carraciola.

— Megölöm — mondta higgadtan Smith. — S ha én nem, majd az első őr, aki átjut a vaskapun. Láthatja, mit tettünk a drágalátos várukkal. Ég, mint a

fáklya. Gondolhatja, mi a parancs: első látásra lőni. Azonnal lőni minden idegenre. De úgy, hogy ne mozduljon többé. És maguk, Carraciola, idegenek.

— Hallgasson már ide, az isten áldja meg! — Carraciola szinte könyörgött. — Schaffer él! Bizonyíthatom! Mit lát onnan?

A belső készülék vészjelzései megcsillapodtak. — Látom Schaffer arcát.

— Na, akkor figyeljen. — A hangtompítós Lüger egy koppanással Schaffer mellé hullott. Egy másodperccel később Smith látóterében megjelent Carraciola. Fölnézett Smithre és a képébe ásító Schmeisserre: — Nyugodtan elteheti. — Odahajolt Schaffer fölé, s egyik kezével az orrát, a másikkal a száját fogta be. Az eszméletlen ember néhány másodperc múlva megmozdította a fejét, s kezét egy tétova, öntudatlan mozdulattal az arcához emelte. Carraciola elengedte és fölnézett Smithre. — Ne feledje, Christiansen kezében ott a Schmeisser.

És azzal magabiztosan a vezérlőtáblához lépett, bekapcsolta a generátor motorját, kiengedte a féket, s ütközésig nyomta az irányváltó kart. A gondola heves rándulással lódult neki. Carraciola utánaeredt, beugrott, és magára csapta az ajtót.

Smith a tetőn leengedte haszontalanná vált fegyverét, s csüggedten talpra állt. Az arca zord volt és keserű.

— Hát így. — Mary hangja természetellenesen nyugodt volt. — Vége. Mindennek vége. Az Overlord-hadműveletnek . . . és nekünk. Ha számít egyáltalán.

— Nekem bizony számít! — vette elő ép kezével Smith a hangtompítós automata pisztolyt. — Vigyázz Jones papára.

— Ne! — Mary két döbbenetes másodpercig — élete leghosszabb másodpercei voltak — nem fogta fel teljesen, mire készül Smith, s amikor belényilallt a felismerés, sikoltva folytatta: — Ne! Az isten szerelmére, ne!

Smith nem törődött az esdekléssel, a könyörögve rákulcsolódó kézzel. Odalépett a vízszintes tetőszakasz peremához. A meredeken lejtő tető alól előbukkant a gondola; a gondolában három férfi vigyorgott boldogan össze, s veregette egymás hátát.

Smith lerohant a jeges lejtőn és ugrott. A gondola ekkor már hét-nyolc lábnyira volt a tető szélétől, s ugyanolyan mélyen alatta. Ha a gondola meg nem billen alatta, csaknem bizonyos, hogy eltörte volna mind a két lábát; így azonban rettenetes csattanással ugyan, de ép lábbal landolt, a gondola vadul kilengett, és Smith elcsúszott a jeges tetőn. Sérült jobb kezével elvétette a függesztőrudat, s hogy baljával ösztönösen odakapott, a Lüger kicsúszott a kezéből: végigszánkázott a tetőn, és eltűnt az éjszakában. Smith két karral ölelte a függesztőrudat, s kínlódó tüdővel próbált levegőhöz jutni.

A három férfi a maga módján éppúgy kifogyott a lélegzetből, mint Smith. Arcukra fagyott a mosoly, és Christiansen keze megállt félúton a levegőben, amikor a gondola belerázkódott Smith megérkezésébe. Mint várható volt, Carraciola szedte össze magát elsőnek. Kiragadta Christiansen kezéből a Schmeissert, és égnek fordította a csövét.

A gondola már negyven-ötven lábnyira volt a

vártól. Belekapaszkodott a szél, és lengetni kezdte, mint az ingát. Smith fogcsikorgatva kapaszkodott a függesztőrúdba, s keresztben nyúlt el a tetőn; elgyöngítette a hajmeresztő becsapódás, szédelgett a fájdalomtól és a vérveszteségtől. Hányinger tört rá, köd lebegett a szeme előtt.

Vállától a térdéig, mindössze néhány hüvelyknyire a testétől hirtelen géppisztolysorozat lyuggatta ki a tetőt. A köd varázslatos gyorsasággal oszlott el a szeme elől. A Schmeisser tárjában tudta, sokkal több golyó van. Carracioláék várnak majd egy-két másodpercet, lesve, mikor zuhan le teste valamelyik oldalablak mellett — a vadul lengő gondoláról elöl vagy hátul nem, csak oldalt lehet leesni —, s ha látják, hogy fönt maradt, újra lőni fognak. De hová? A tető melyik részére? Találomra, vagy valamilyen szisztéma szerint? Ki tudhatja? A Schmeisser csöve talán ebben a pillanatban is két hüvelykre van a gerincoszlopától. Smith, amint belényilallt a gondolat, oldalt hengeredett, testével takarva a frissen ütött lyukakat. Nem valószínű, hogy másodszor is éppen oda lőjenek. Nem valószínű, de nem is bizonyos. Lehet, hogy azok ott lent ráéreznek, hogyan okoskodott ő, s csak azért is újra oda célozna. Hál' istennek nem éreztek rá: a következő sorozat jó háromlábnyira, a gondola végében törte át a tetőt.

Smith a függesztőrúdba kapaszkodva, talpra küzdötte magát, s a rúd helyett magát a drótkötelet fogta meg, jó nyolcvan százalékkal csökkentve így a találat valószínűségét. Kezét a drótkötélen csúsztatva, gyorsan és hangtalanul a tető legelejére csoszogott.

A gondola egyre nagyobb ívben lengett ki. Smith

lába csak minimális támasztékot talált, minden súly a karjaira s leginkább az egészséges bal karjára nehezedett. Ráadásul a gondola nem is simán lengett: gonosz rándulásokkal szökdécselt-bukdácsolt, akár a táncoló dervis, végső elragadtatása küszöbén. Smith bal karja elviselhetetlen megpróbáltatást állt ki, úgy érezte, menten széjjelszakadnak a válla inai; csakhogy az inak és az izmok regenerálódnak, de a Schmeisser közvetlen közelről becsapódó golyói végzetes sebet ütnek. Noha Smith valószínűtlennek érezte, hogy odalentről éppen a talpába trafáljanak, egyre gyászosabban érezte azt is, hogy ha nem akarja perceken belül lerázatni magát, el kell nyúlnia a tetőn, s minden erejével a függesztőrúd támasztókarjait kell ölelnie.

Ez idáig helyesen számított: még három sorozat törte át a tetőt, mindhárom messze tőle, és aztán csönd lett. Tudta, vissza kell jutnia a függesztőkar viszonylagos biztonságába, méghozzá igen hamar. Alig bírta már erővel. Érezte, bal keze szorítása ernyed a drótkötélen: kénytelen volt erősebben markolni a sérült jobb kezével, de ettől áramütésként nyilallt kezébe a fájdalom, s felkúszva a karján, elöntötte az agyát is, és mindettől csak még jobban elgyöngült. Tüstént vissza kell mennie. Csak abban reménykedhet, hogy kiürült a Schmeisser tárja.

És ekkor rájött, hogy mindenképpen mozdulnia kell, s megtudta azt is, hogy hiú volt a reménye. Kinyílt a gondola első ajtaja, s megjelent egy fej és egy kéz. A kézben, Carraciola kezében ott volt a Schmeisser. Carraciola azonnal meglátta Smitht: kijjebb hajolt, a fegyvert fél kézzel a vállához szorította, és tüzelt.

Ilyen körülmények között nem lehet pontosan

célozni, de négy láb távolságból ez sem sokat segített Smithen. Még a lövés előtti pillanatban elengedte a drótkötelet, és vadul hátravetette magát. Az első golyó leszakította a bal váll-lapját. A második magát a vállát súrolta, kurta égető érzést okozva, de a golyó ártalmatlanul fütyült el a feje fölött. Smith súlyosan végigzuhant a tetőn, vakon csápoló keze megragadta az egyik támasztókart; rák módra oldalazva megkerülte a függesztőrudat, kihasználva azt a tragikusan keskeny fedezéket, amit a rúd nyújtott a rászegeződő fegyverrel szemben.

Mert Carraciola utánamászott, s látszott, hogy ezúttal biztosra akar menni. A fegyver a kezében volt, s a tárban már csak igen kevés golyó maradhatott: találomra nem lőhetett többet. Carraciola szemlátomást minden erőlködés nélkül emelkedett föl vagy háromlábnyit a levegőbe — a csoda Thomas és Christiansen erős karjainak volt köszönhető —, és előrehajolva ráhasalt a tetőre, két lába túlnyúlt a tető peremén. Öngyilkos vállalkozás, gondolta megkönnyebbülve Smith; Carraciola végzetes hibát követett el: kapaszkodó nem lévén a jeges tetőn, a gondola első rándulására menthetetlenül le kell csúsznia. De a megkönnyebbülése rövid életű volt. Carraciola nem hibázott: tudta, hol keressen fogózkodót. Kutatta ujjaival, s egykettőre rátalált a tetőn a Schmeisser-szakította résre. Megkapaszkodott és föltérdelt, lábfejét a tető peremébe akasztva.

Smith beteg kezével elengedte a rudat, és kézigránát után kotorászott a vállára vetett vászonzsákban, miközben hasmánt hátrébb csúszott annyira, amennyire a bal karja engedte, noha tudta, hogy a gránát még ilyen távolságból is majdnem annyi kárt tehet benne, mint Carraciolában. Még hátrébb

vackolta magát, egészen addig, amíg a lába túl nem ért a tető hátsó peremén. Ám ekkor feljajdult, mert csontrepesztő fájdalom hasított a sípcsontjába, éppen félúton a bokája és a térde között: átkulcsolták hátulról a bokáját, s olyan erővel húzták lefelé, mintha le akarnák szakítani a lábát. Smith hátracsavarta a fejét, de mindössze két kezet látott a bokájára kulcsolva; a kéz bütykei csontfehéren világítottak a hold derengő fényében. S nem is csak egy ember súlya okozta ezt a gyötrelmes fájdalmat. Bizonyára a derekára csimpaszkodott a barátja is, vagy azért, hogy a terhet növelje, vagy hogy biztosítsa a másikat, mikor Smith lecsúszik a tetőről. Mindegy, hogy miért: a hatás ugyanaz volt. Smith megpróbált visszahúzódzkodni, de a jó kétszáz fontnyi súly úgyszólván odaszegezte.

Smith ekkor előrepislantott, de Carraciola egyelőre nem mozdult; a gondola félúton járt a tetőállomás és az első pilon között, s így kilengése is a legnagyobb lévén, a térdeplő Carraciolának minden erejével kapaszkodnia kellett. Smith lemondott a gránátról, amelynek most már nem vehette hasznát; előhúzta kését a tokból, megmarkolta jobb kezével három ép ujjával, s hátrafordulva, oda akart sújtani a gyilkos fájdalmat okozó kézre, de tizenöt hüvelykre sem tudta megközelíteni.

Törni készült a lába, törni a bal karja, ujjai csúszni kezdtek a függesztőrúdon. Tudta, másodpercei vannak csak hátra, s most már nincs vesztenivalója. Fogást váltott a késen, a pengét vette roncsolt hüvelykje és a többi ujja közé, s hátrafordulva elhajította, amilyen erősen és pontosan csak tudta tűrhetetlen fájdalmában, könnyfátyolos szemével. Bal bokájába éles fájdalom hasított, s ezzel egyidőben

jajdult föl valaki rémülten a hátsó ajtóban; hirtelen elengedték a lábát, s egy másodperccel később Christiansen, akit Thomas üggyel-bajjal visszarángatott a gondolába, bambán meredt a jobb csuklóját átütő késre.

Smith győzött, de vesztett is ugyanabban a pillanatban. Legalábbis úgy tetszett, hogy veszít, mert teljesen védtelen volt immár: Carraciola kivárta a megfelelő pillanatot, s előrelendülve, elkapta a függesztőrudat. Bal karjával átfogva a rudat, lassan talpra állt, bal lábát az egyik támasztórúd köré fonta, s a Schmeissert Smith arcának szegezte.

— Az utolsó golyóm — magyarázta szinte kellemes mosollyal. — Így aztán, tudja, biztosra kellett mennem.

Talán mégsem vesztettem, gondolta Smith, maradt még egy esélyem. Amíg Christiansen a bokáját szorongatta, nem vehette észre, mennyivel könnyebb most már megmaradni a jeges tetőn, nem észlelte, mennyire megcsillapodott a gondola lengése. És úgy tetszett, Carraciola még most sem vette észre, vagy ha észrevette is, az oka nem tudatosult benne. Smith végtelen akaraterővel elfordította tekintetét a Schmeisser rászegeződő csövéről, s átpillantott Carraciola válla fölött. Az első pilon már húsz lábnál is közelebb volt, és egyre közeledett.

— Hát ez pech, Smith — igazított egyet a fegyveren Carraciola. — De egyszer mind meghalunk. Isten áldja.

— Nézzen hátra! — szólalt meg Smith.

Carraciola fáradtan elmosolyodott. Nem akart hinni a fülének, hogy Smith ezzel a szakállas trükkel próbálkozik. Smith másodszor is átpillantott Carraciola válla fölött, s iszonyatba ránduló arccal

fordult el. Carraciola arcáról, akárha varázsütésre, eltűnt a cinikus mosoly. Talán a hatodik érzéke, talán egy hirtelen sugallat, vagy tán a felismerés bizonyossága tette, hogy hátrafordult. Iszonyodva ordított föl, és ez volt az utolsó életmegnyilvánulása. A pilon keresztrúdja nekicsapódott a hátának, és száz yardra is elhallatszó reccsenéssel törte el a gerincét és a támasztórúd köré font lábát. Egy másodperc múlva lesodródott a gondola tetejéről, de akkor már nem élt. A gondola nyitott hátsó ajtajában Thomas és Christiansen döbbenten nézett az alábukfencező, összetört test után.

Smith, vacogva, mint egy maláriás, álmatagon, lassú, öreges mozdulatokkal előrébb vonszolta magát, kinnal felült, és kezét-lábát átfonta a hátranyúló támasztórúdon, majd ugyanilyen álomszerűen lassú mozdulattal lenézett a völgybe. A másik gondola, hegymenetben most haladt el az első pilon mellett. Némi szerencsével a völgy menti gondola éri el előbb a középső pilont. Némi szerencsével. Nem mintha a szerencse kérdése számítana bármit is: más lehetőség nem lévén, Smith eltökélte, megteszi, amit meg kell tennie, s a szerencse ebben az összefüggésben olyan tényező volt, amivel fölösleges számolni.

Előkotort a vászonzsákból két plasztikbombát, jó szorosan begyömöszölte őket a tető és a hátranyúló két támasztórúd közé, ügyelve, hogy a dörzsgyújtók kézre álljanak. Utána fölegyenesedett ültében, kézzel-lábbal átkulcsolta a függesztőrudat, s csak várt, miközben a gondola, félúthoz közelítve a felső és a középső pilon között, egyre kilengett.

Tudta, őrültség ilyen egyenes derékkal ülni. A havazás elállt, a telehold felhőtlen égbolton ragyo-

gott, sápadt fénye kísértetiesen ömlött szét a völgyön. Tudta, könnyen meglátható akár a várból, akár az alsó állomásról; de eltekintve attól, hogy mit sem számított már a rejtőzködés, ereje sem maradt elegendő, hogy hasmánt, az ép fél kezével tartsa meg magát.

Schafferre gondolt, furcsán, személytelenül, kábán: a kimerültségtől a vérveszteségtől meg attól, hogy irgalmatlanul fázott, nem futotta többre. Eszébe jutottak a többiek is, az öregember meg a lány ott fönt a tetőn és a két férfi a gondolában; Maryn és Carnaby—Joneson pillanatnyilag nem segíthet, Thomas és Christiansen meg aligha merészkedik ki a gondola tetejére: Carraciola fegyverrel mászott föl, és láthatták, mi történt vele. Schaffer az, aki most számít.

Schaffer még Smithnél is gyöngébb és kábább volt, noha más okból. Lassan, gyötrelmesen tért magához valami nyomasztó álomból; álmában sót érzett a szájában, s egy halk, sürgető női hang szólongatta. Normális körülmények között. Schaffer nagy barátja volt a női hangoknak, ezt az egyet azonban szívesen elhallgattatta volna, mivel ez is része volt a rossz álmának. Azt álmodta, hogy kettéhasították a fejét, s tudta, fájni fog mindaddig, amíg föl nem ébred. Schaffer nyöszörgött, s tenyerét a padlónak támasztva, föl akart tápászkodni. Lassan ment, szörnyűségesen lassan, mert valaki mintha egy közúti hidat tett volna a hátára, de végül csakcsak kinyomta magát, s úgy maradt, egyenes karral, lecsüngő fejjel. De ez a fej mintha nem is az övé lett volna: eltekintve attól, hogy érzése szerint

egy hentesbárdot ékeltek bele, vattával volt tele, és semmiképpen nem akart fej gyanánt működni. Hunyt szeme előtt tarkabarka kaleidoszkóp-ábrák rendeződtek át újra meg újra. Szemét kinyitva, az ábrák megfakultak, s lassan átderengett rajtuk a hajópadló meg két kéz körvonala. A tulajdon kezei, nyugtázta enyhe csodálkozással.

Fölébredt tehát, de az álom az a komisz fajta volt, amely ébren is folytatódik. A só, a sós vér íze ott maradt a szájában, s úgy érezte, elég egy meggondolatlan mozdulat, és a feje elgurul — s mindeközben egyre szólongatták azon a halk, sürgető hangon.

— Schaffer hadnagy! Schaffer hadnagy! Ébredjen, hadnagy úr! Nem hallja?

A hang ismerős, de vajon honnan, tűnődött Schaffer. Mintha réges-rég hallotta volna már. Fejét a hang iránt fordította (mintha az égből jött volna), s a kaleidoszkóp abban a pillanatban forgásba lendült, rikítóbb ábrákat vetve ki, mint az imént. A fejrázás és a fejcsavargatás kerülendő, szűrte le a tanulságot. Óvatosan lehorgasztotta ismét a fejét, kínkeservvel maga alá húzta a térdét, odakúszott a homályosan derengő gépszerkezethez, s reszketegen talpra kecmergett.

— Hadnagy úr! Schaffer hadnagy! Itt vagyok, idefönt.

Schaffer megfordult, s szinte nevetséges lassúsággal emelte föl a fejét: a vadul forgó firmamentum meglassúdott, és egy zökkenővel minden a helyére került. Fölismerte a hangot is, Mary Ellison hangját, s mintha a rátekintő sápadt, aggodalmas arcot is megismerte volna, noha fókuszba hozni sehogyan sem tudta. Zavaros fejjel eltöprengett, mit keres odafönt a lány, miért kukucskál lefelé

azon a bezúzott tetőablakon; mintha ár ellen úsznék, gondolta, valami sűrű, sodró fekete szirupban.

— Mondja csak . . . jól van?

Schaffer alaposan megfontolta, mit feleljen erre a nevetséges kérdésre. — Előbb-utóbb jól leszek — mondta óvatosan. — Mi történt?

— Fejbe vágták a saját fegyverével.

— Aha. Csakugyan — bólintott Schaffer, de rögtön meg is bánta. Gyöngéden megtapogatta a fejére nőtt púpot. — Az arcomba vágtak. És nyilván beütöttem a fejem, amikor . . . — Elhallgatott, és lassan a vaskapu felé fordult. — Mi volt az?

— Kutya. Mintha egy kutya ugatna.

— Hát ez az — motyogta akadozó nyelvvel; részegen dülöngélve a kapuhoz botladozott, és rászorította a fülét. — Kutyák — szögezte le. — Egy sereg kutya. És nagy ménkű kapudöngetés. Kőtörő kalapácsok. — Visszament, immár kevésbé bizonytalan léptekkel, a tetőablak alá. — A sarkunkban vannak. Hova lett Smith őrnagy?

— Utánuk ment — kongott a válasz. — Ráugrott a gondola tetejére.

— No, ez derék — fogadta az újságot Schaffer, mintha mi sem lenne természetesebb. — És hogy boldogul?

— Hogy . . . micsoda? — Maryben, megmérgelődve Schaffer érzéketlenségén, túlcsordult az érzelem. Megfékezte magát, és higgadtabban folytatta: — Küzdöttek, és valaki leesett a tetőről. Nem tudom, kicsoda.

— A három közül az egyik — mondta mély meggyőződéssel Schaffer.

— A három . . . honnan tudja?

— Smith őrnagy meg a hozzá hasonlók nem esnek

autóstul a vízbe. Idézet Schaffer jövendőbeli feleségétől. Smith őrnagy meg a hozzá hasonlók nem szédülnek le holmi függővasút-gondolákról. Idézet Schaffer jövendőbeli feleségének a férjétől.

— Látom, kezd magához térni — jegyezte meg hűvösen Mary. — Mindazonáltal igaza lehet. Valaki ott ül fönn a gondola tetején, és az csak nem lehet a három közül való, ugye?

— És azt maga honnan tudja, hogy valaki ott ül fönn a . . .

— Onnan, hogy látom — szólt közbe türelmetlenül a lány. — Telehold van. Nézze meg maga is.

Schaffer odanézett, aztán alkarjával fáradtan megtörölte sajgó szemét.

— Kacagni fog, kedvesem, de én még azt a nyavalyás gondolát sem látom.

A gondola tíz yardra volt a középső pilontól. Smith, immár álló helyzetben, letépte a két dörzsgyújtót, fölegyenesedett, s bal kézzel a drótkötélbe kapaszkodva, készenlétbe helyezkedett a tető pilon felőli oldalán. Az utolsó pillanatban elengedte a drótkötelet, s két karját maga elé tartva, fékezni próbálta a becsapódó kereszttartó lendületét. A hegymenetben közeledő másik gondola alig volt messzebb a pilontól, mint az övé. Lehetetlennek tűnt, hogy elérje.

A pilon kereszttartó rúdja nemcsak a lélegzetet, de még a gondolatokat is kipréselte belőle. Ha karjával nem tompítja az ütközést, bizonyosan betörte volna a bordáit. Smith, mit sem törődve a fájdalommal s az oxigénhiánnyal küszködő tüdejével, megvetette lábát, majd a kezét is a pilon rácsozatán,

és a túlsó oldal felé lendült. Hiába voltak gyorsak a mozdulatai, a jeges acélszerkezeten szinte semmi támasztékot nem talált a lába. A pilon középvonaláig jutott csak el, amikor a hegymeneti gondola a túloldali kereszttartó alá ért.

Smith aznap először áldotta a fényes teliholdat. További két csúszós lépés után elrugaszkodott, és a holdfényben szikrázó, jeges drótkötél után kapott.

Ép bal keze megmarkolta, a jobb könyökhajlata áthurkolta, a törzse mellmagasságában érte a drótkötelet. A fogása szilárd volt, de az elugrás a jeges acélszerkezetről kurtára sikerült, a kábel egy rándulással az álla alá csúszott, és kicsi híján lefejezte. Szabadon lengedező lába végre megérintette a tetőt; Smith kinyúlt, ameddig a bal karja engedte, eleresztve a kábelt, négykézlábra zuhant. Vakon kapott a függesztőrúd merevítőkarja után, s szerencsésen elkapta. Hosszú másodpercekig térdelt ott, és tehetetlenül öklendezett: sajgó torka és lélegzetvesztett tüdeje heves hányingerrel tiltakozott. Aztán, túljutva a nehezén, végignyúlt a tetőn, miközben a gondola, távolodóban a középső pilontól, egyre nagyobb kilengésekkel kúszott fölfelé. Maga sem hitte volna, hogy végső kimerültségében is marad annyi ereje s működik annyira az önfenntartó ösztöne, hogy megtartsa magát a gonoszul sikamlós tetőn.

Hosszú másodpercek teltek el, mire végtagjaiba és testébe visszatért némi erő. Nehézkesen fölült, s hátrafordulva, völgy iránt nézett.

A gondola, amelyet az imént hagyott oda, már csak mintegy ötven yardra lehetett az alsó pilontól.

Thomas és Christiansen ott kuporgott a közepén, Christiansen sérült csuklóján hevenyészett kötés. Nyitva volt még mind az első, mind a hátsó ajtó, úgy maradtak a Smith elleni sikertelen támadás óta. Hogy egyikük sem merészkedett oda becsukni, ékesszólóan bizonyította, mekkora tiszteletben, ha ugyan nem rettegésben tartják az őrnagyot.

A gondola tetején magnéziumfehér fény villant, s szinte azonnal utána két éles, egybehangzó dörrenés. A két hátsó merevítőkar leszakadt, s a gondola, immár csak a két első merevítőn függve, hirtelen erősen megbillent: az eleje fölágaskodott, a vége lesüllyedt.

Odabent a padlószint ugyanolyan hirtelen változott vízszintesből jó harmincfokos lejtővé. Christiansen hanyatt tántorodott, és a nyitott hátsó ajtó felé szánkázott. Kétségbeesetten kapott oda — de éppen a sérült kezével.

Hangtalanul csúszott ki az ajtónyíláson, és hangtalanul tűnt el a fehér mélységben.

Thomas, két egészséges karja és gyorsabb reflexei jóvoltából, életben maradt. Fölpillantva láthatta, hogy a tető behajlik, majd repedezni kezd, ahogy az épen maradt két merevítőre nehezedő irtózatos nyíróerő tépni kezdi a csavarokat. Üggyel-bajjal fölkecmergett az elülső ajtónyílásba; a padló most már majdnem negyvenöt fokban lejtett, s a tető eleje kicsi híján érintette a drótkötelet. Thomas két kézzel markolta meg a drótkötelet, s éppen abban a pillanatban tette szabaddá a lábát, amikor a merevítők fémes reccsenéssel kiszakadtak a tetőből. A gondola lassú bukfencet vetve zuhant alá.

A terhétől megszabaduló kábel nagyot rándult, de Thomas megtartotta magát. És ekkor, hátra-

tekintve, meglátta a közvetlen közelben az alsó pilon kereszttartóját. Iszonyatos vicsorba ránduló arca pontosan és félelmetesen tükrözte bénult rettenetét. Görcsösen kapaszkodó kezének bütykei elefántcsontfehéren csillogtak. És egyszer csak nem volt már más, mint a pilon és a csupasz drótkötél, s egy hosszú, elhaló sikoly az éjszakában.

Smith a felső állomáshoz közeledő gondola tetején előreóvakodott, készen a kiszállásra. A Schloss Adler keleti szárnyát nem láthatta, de a völgy hosszában sodródó sűrű füstből ítélve, a vár tisztességgel égett. A hold elé közben újabb felhők sodródtak, s ez Smithék szempontjából jó is volt, meg rossz is: jó azért, hogy fedezéket adott, s eltakarta a sűrű füstfelleget, rossz pedig azért, mert visszaverte az égő vár fényeit. Csak idő kérdése, gondolta Smith, mikor veszik észre a faluból vagy a kiképzőtáborból a tüzet. Vagy, gondolta kesernyésen, az egyre sűrűbben felhangzó, tompa robbanásokat. Eltűnődött, mi lehet az: Schaffer ennyi bombát nem dughatott el.

A gondola teteje szintbe került az állomás padlójával, és Smith megkönnyebbülten ismerte föl Schaffert a csörlőszerkezetnél. Schaffer volt az, semmi kétség, noha eléggé megviselt állapotban, szemlátomást bizonytalan lábakon, a fél arca merő vérmocsok, s erőlködő arckifejezéséről leritt, hogy nem láthat valami tisztán. Smith érezte, hogyan tér vissza tagjaiba az erő; eddig nem is tudta, milyen nagy szüksége van az amerikaira. Úgy érezte, Schafferrel az oldalán nincs az a hatalom, ami megállítsa.

Smith fölnézett, amikor az állomástető is a látóte-

rébe került. Mary és Carnaby—Jones ott állt a vár falához lapulva. Intett nekik üdvözlésül, de nem intettek vissza; a holtak visszajáró szellemét, gondolta fanyarul, nem szokás kendőlobogtatva üdvözölni.

Hiába látott rosszul Schaffer, s hiába volt még most is kába, a csörlőt kifogástalanul kezelte, bár meglehet, hogy csupán szerencséje volt: tény, hogy éppen akkor tette üresbe az irányváltót, s húzta be a rögzítőféket, amikor a gondola félúton volt az állomástető alatt. Először Mary, aztán Jones szánkázott le a nylonkötélbe kapaszkodva, Jones persze szorosra hunyt szemmel. Egyikük se szólt semmit, még akkor sem, mikor bejutva a tető alá, lecsuszszantak a padlóra.

— Gyerünk, gyerünk! — rántotta föl Smith a gondola hátsó ajtaját. — Befelé mindenki! — Fölkapta a földről Schaffer Lügerét, majd sarkon fordult, mert meghallotta a kutyák vad csaholását és a vaskapun döndülő pörölycsapásokat. A fenti kaput, úgy tetszett, kidöntötték, s most már a lentit ostromolták.

Mary és a szédelgő Schaffer bent is termett, de Jones nem mozdult. Csak állt, és Smith Schmeisserével a kezében, az ajtódöngetést hallgatta. Az arca közönyösnek látszott. — Sajnos, valóban tériszonyom van — szólalt meg mentegetőzve. — De itt már helyt állhatok.

— Mars be, de tüstént! — sziszegett rá Smith.

— Nem — csóválta meg Jones a fejét. — Hiszen hallja. Bármelyik pillanatban áttörhetik. Fedezem magukat.

— Az isten szerelmére! — rivallt rá kétségbeesetten Smith.

— Húsz évvel öregebb vagyok, mint maguk.

— Vagy úgy — biccentett megértően Smith, s kinyújtotta a jobb kezét. — Akkor isten áldja, Mr. Jones. Sok szerencsét. — És azzal villámgyorsan állon vágta és berántotta az elkábult színészt a gondolába, majd a csörlőhöz ugrott, az irányváltót lejtmenetbe állította, kiengedte a rögzítőféket, és beugrott a nekilendülő gondolába.

Amikor kiértek az állomástető alól, mintha kettőzött erővel zuhogtak volna a csapások az alsó kapun. Légkalapács és lángvágó bizonyára nincs a várban, elmélkedett Smith, de ez sem sokat számít: nincs az a kapupánt, amely huzamosabb ideig képes ellenállni ennek a tortúrának. Smith gondosan becsukta a hátsó ajtót. Schaffer a padlón ült, karja a térdén, feje a karjára hajtva. Mary térdepelve tartotta az ölében Jones fejét, s a színész ezüstös hajjal keretezett, rokonszenves arcát nézte. A lány arcát nem láthatta Smith, de meglehetősen biztos volt benne, hogy Mary lelkifröccsöt fogalmaz magában egy bizonyos erőszakos alaknak, aki gátlástalanul ver idős és védtelen amerikai színészeket. Csaknem két perc telt el így, teljes csöndben, mire Carnaby—Jones felnyitotta a szemét. Akkor Mary is megmozdult, és fölnézett Smithre. A lány arcán, Smith meglepetésére, mosoly derengett.

— Most már minden rendben — mondta Mary. — Tízig számoltam magamban ugyanis. — Elhallgatott, majd mosolytalanul folytatta: — Azt hittem, véged.

— Nem egyedül hitted. Ha ezt megúszom, visszavonulok. Az elmúlt tizenöt percben egy teljes emberöltőre való szerencsémet föléltem. Mellesleg, te se nézel ki valami üdén.

— Nem is érzem magamat üdének. — Mary sápadt, megviselt arccal kapaszkodott a vadul lengő gondolába. — Tengeribeteg vagyok, ha tudni akarod. Nem nekem találták ki ezt a szállítóeszközt.

Smith fölnyúlt, és megkocogtatta a tetőt. — Próbáltad volna ott fönt, a harmadosztályon, akkor nem panaszkodnál erre a luxuskabinra. No, itt a második pilon. Rögtön félúton vagyunk.

— Még csak félúton? — Szünet. — Mi lesz, ha azok ott fönt betörik a kaput.

— Meghúzzák az irányváltó kart, és mi szépen fölmegyünk.

— Akár tetszik, akár nem?

— Akár tetszik, akár nem.

Carnaby—Jones lassan ülő helyzetbe tornázta magát, s értetlenül meresztgette a szemét, majd ráeszmélve, hol is van, gyöngéden megtapogatta az állát, és azt mondta Smithnek: — Piszkos trükk volt, hallja.

— Mi tagadás — ismerte be Smith. — Igazán sajnálom.

— De én nem — mosolyodott el bágyadtan a színész. — Tudja isten, valahogy nem hősnek születtem.

— Én sem, öregem, bizony hogy én sem — szólalt meg gyászosan Schaffer. Fejét fölemelve, lassan körülnézett. A szeme még most is üveges volt és réveteg, de jobb arcába, amelyik nem volt véres, némi szín költözött már. — Hát a három cimboránk? Velük mi lett?

— Meghaltak.

— Meghaltak? — Schaffer felnyögött, és megrázta a fejét. — Mesélje el majd egyszer. De ne most, jó?

— Ennek fogalma sincs róla, mi történik itt — jegyezte meg szenvtelenül Smith. — Az összes izgalomról lemaradt. De talán jobb is így. Még idegrohamot kapna. Áll-e még a vaskapu odafönt? Bírja-e pánt és lakat? Lehet, hogy máris a csörlő felé szalad valaki? Lehet, hogy . . .

— Elég legyen! — süvöltötte Mary némi hisztérikus felhanggal. — Hagyd abba!

— Bocsánat — mondta töredelmesen Smith. Megérintette a lány vállát. — Olyan vagyok, mint a gyerek, fütyörészem a sötétben. De már jön is az utolsó pilon. Egy-két perc és megúsztuk.

— Még hogy megúsztuk! — fakadt ki Schaffer. — Majd ha kezemben lesz a Savoy Grill étlapja. Én majd akkor mondom, hogy megúsztuk.

— Van, aki örökké csak a gyomrára gondol — jegyezte meg Smith. Történetesen ő is a gyomrára gondolt, és a gyomra bizony rendetlenkedett: mintha egy nagy ólomgombóc, egy fagyasztott ólomgombóc nyomta volna, s a gombócot mintha jeges kézzel szorították volna kívülről. A szíve lassan, fájdalmasan lüktetett; nehezére esett még a beszéd is: minden nyál kifogyott a szájából. Egyszer csak ráeszmélt, hogy akaratlanul hátradőlt, várva, mikor áll meg egy rándulással s indul meg fölfelé a gondola. Számolok tízig, gondolta, s ha addig nem történik semmi, számolok kilencig, és ha addig sem . ... és akkor elfogta Mary tekintetét. A lány halottsápadt volt, megviselt, rettegő arca mintha tizenöt évet öregedett volna. Smith elröstellte magát. Leült a padlóra, és átölelte a vállát. — Minden rendben lesz — mondta biztatóan, s rájött, már nem esik nehezére a beszéd. — John bácsi megmondta, nem? Meglásd, nem lesz semmi baj.

Mary ránézett, mosolyogni próbált. — John bácsinak mindig igaza van?

— Mindig! — felelt meggyőződéssel a férfi.

Újabb húsz másodperc telt el. Smith fölállt, az első ajtóhoz ment és kinézett. Noha a holdat felhő takarta, látszottak már halványan az alsó állomás körvonalai. Megfordult, s rápillantott a többiekre. Mind őt nézték.

— Még jó száz láb — közölte velük. — Egy perc, azaz néhány másodperc múlva nyitom az ajtót. Akkor már legföljebb ha tizenöt láb magasan leszünk a talaj fölött. Na, mondjuk, húsz láb. Odalent két-három lábnyi hó van: puhára érkezünk, nem valószínű, hogy bármink eltörne.

Schaffer valami találó megjegyzésre nyitotta a száját, de meggondolta magát, s fáradt fejét ismét a karjára hajtotta. Smith kinyitotta az első ajtót, s igyekezett nem törődni a besüvítő jeges légárammal. Lefelé nézett, és látta, túlságosan derülátóan ítélte meg a magasságot. Legalább ötvenlábnyira voltak még a talajszinttől, s ez a magasság a legbizakodóbb lélekben is borús gondolatokat ébreszt a comb- és sípcsont épségben maradását illetően. De el is ejtette a gondolatot, mivel még aggasztóbb körülményekre lett figyelmes: sziréna jajdult a távolban, s közeledő fényszórókévék villantak meg az éjszakában. Schaffer is fölkapta a fejét. Teljesen kitisztult a tudata, csak a fejfájás kínozta tovább.

— Erősítés balról be — mondta. — Ez nem szerepelt a forgatókönyvben, főnök. Kinyírtuk a rádiót, a telefont, a helikoptert . . .

— Ősi eszközökhöz folyamodtak — mutatott ki Smith a hátsó ablakon. — Füstjelzést adnak.

— Azannyát! — nézett ki ámuló szemmel Schaf-

fer. — Ahhoz képest, hogy kőből rakták, egész rendesen ég.

Schaffer nem túlzott. A vár, kő létére, csodálatosan égett. Lángban állt a Schloss Adler; a füst a lángokhoz képest immár elhanyagolhatónak tünt. Szinte elvesztek a falak a lángözönben, a tüzes nyelvek már az északkeleti nagy kerek tornyot nyaldosták. A lávadugón guggoló vár, háta mögött a Weisspitze sötétségbe vesző ormával, bevilágította most már szinte az egész völgyet, és elsápasztotta az ismét fölvilágló teliholdat: hihetetlen látvány egy hihetetlen tündérmeséből.

— Remélem, idejében megkötötték a tűzbiztosítást — mondta Schaffer. Talpon állt már ő is, és az alsó állomást nézte. — Milyen messze vagyunk, főnök? És főképpen, milyen magasan?

— Harminc-harmincöt láb messze. Magasságban talán tizenöt. — Az első gépkocsik fénye most érte el a még mindig parázsló vasútállomást. — Megúsztuk, Schaffer hadnagy?

— De meg ám! — Schaffer szava szitkokba fulladt: a gondola nagyot rándult és megállt. — Azazhogy majdnem.

— Kifelé! — rikkantotta el magát Smith. — Kifelé mindenki!

— Lám, az örök szakszervezeti bizalmi — morogta Schaffer. — Engedjen csak oda a két kezemmel. — Arrébb taszitva Smitht, bal kézzel megragadta az ajtókeretet, jobbal magához húzta Maryt, majd elengedve a derekát, a csuklóját ragadta meg, s kilógatta a lányt, amennyire csak a karja hossza engedte. Mary alig háromlábnyit zuhant. Három másodperccel később Carnaby—Jones is lent volt. A gondola megrázkódott, és kúszni kezdett fölfelé.

Schaffer szabályszerűen kilökte Smitht a gondolából, s elfintorodott fájdalmában, mikor egy pillanatra fél karjára nehezedett a férfi kétszáz fontnyi súlya. Utána maga is kibújt az ajtónyíláson; egy pillanatra ott függeszkedett a küszöbbe kapaszkodva, majd hat láb magasból huppant le a friss hóra. Tántorogva bár, de talpon maradt.

Smith ott állt mellette. Zsákjából már előhalászott egy plasztikbombát, s le is tépte a dörzsgyújtót. Átadta a csomagot Schaffernek: — Magának ép a jobb keze.

— Nekem aztán ép. Lovat nem vállalok, de baseballban nagy vagyok. — Schaffer lendületet vett, s a robbanószert precízen behajította a távolodó gondolába. — Így valahogy?

— Így. Gyerünk! — ragadta meg Smith Mary karját. Schaffer Carnaby—Jones fölött vállalt védnökséget. Elrohantak a függővasút-állomás takarásában, s be a legközelebbi ház mögé, másodpercekkel előzve csak meg a csikorogva fékező parancsnoki kocsit, és a mögéje érkező, katonákkal zsúfolt teherautókat. A platóról leugráló katonákat maga Weissner ezredes vezette föl az állomás lépcsőjén.

A vár égett, mint a szurokfáklya; látszott, ezt a tüzet már nem fékezik meg. Egyszer csak egy éles dörrenés, és lángba borult a távolodó gondola is: félúton az első pilon felé nagy óraingaiveket írt le a völgy fölött, s szél legyezte lángok közt állhatatosan haladt fölfelé, míg tüze el nem veszett a Schloss Adler lángkohójában.

A ház mögött kuporgó Schaffer megérintette Smith karját: — Mi lenne, ha egy füst alatt felgyújtanánk ezt az állomást is?

— Gyerünk — mondta Smith. — Irány a garázs.

11

Wyatt-Turner ezredes előrehajolt a segédpilóta ülésében, s arcát az oldalablaknak nyomva, boldogtalan ábrázattal nézte az elsuhanó anyaföldet. Tudta, hogy a Mosquito-bombázó, ez a könnyű, csupa motor és réteges lemez szerkezet, a világ leggyorsabb harci gépe, de hogy ennyire gyors, azt mégsem gondolta volna.

Normális körülmények között a repülés persze nem kelt sebességérzetet, de Carpenter repülő alezredes korántsem normális körülmények között vezette gépét; legalábbis Wyatt-Turner ki nem mondott véleménye szerint ez a repülés minden volt, csak normális nem: katasztrófával fenyegetett minden pillanatban. Carpenter annyira földközelben navigált, hogy az már mutatványszámba ment. Szántóföldek fölött rebbent el, súrolta a fák koronáját, megkerülte az útjában álló dombokat, s mindez csöppet sem volt ínyére Wyatt-Turnernek. Legkevésbé a tulajdon holdárnyékuk tetszett neki: az árnyék eszeveszett tempóban suhant alattuk, s egyre szaporodtak azok a pillanatok, amikor a gép és árnyéka kicsi híján eggyé vált. Hogy elterelje figyelmét az elkerülhetetlennek tűnő végleges eggyé válásról, elfordította megbűvölt tekintetét a külvilágról, és az órájára pillantott.

— Huszonöt perc — tekintett a pilótaülésben terpeszkedő higgadt figurára, akinek életunt arckifejezésére oly különösen cáfolt rá a hetyke, vörös rozmárbajusz. — Odaérünk idejében?

— Mi igen. Kérdés, hogy ők ott lesznek-e.

— Azt csak a jóisten tudja. A magam részéről nem hiszem. Rolland tengernagy is meg van győződ-

ve róla, hogy kelepcébe estek a Schloss Adlerben. Arról nem beszélve, hogy nyilván fegyverben áll az egész környék. Mi esélyük lehet ezek után?

— Aha, és maga ezért jött el?

— Én küldtem őket — mondta szenvtelenül Wyatt-Turner. Kinézett az oldalablakon, de nyomban vissza is kapta a fejét, mert a gép és árnyéka mintha érintette volna egymást, elzúgóban egy fenyveserdő fölött. — Mondja csak, muszáj ilyen átkozottul alacsonyan repülnünk? — kérdezte panaszosan.

— Az ellenséges radar, öregfiú — csitította Carpenter. — Nagyobb biztonságban vagyunk itt a fű alatt.

Smith ment elöl, mögötte Mary és Jones. Schaffer zárta a sort. A főutca keleti oldalán, a házak mögött bujkálva osontak, majd óvatosan átvágva a roncstelepen, megálltak a Schulz-garázs kétszárnyú kapuja előtt. Smith, kezében az álkulcsokkal, már a lakatért nyúlt volna, amikor csöndben megnyílt a kapu fél szárnya, és ott állt Heidi.

Úgy nézte őket, mintha egy másik világból érkeztek volna, aztán elnézett az égő vár felé, s végül Smithen pihent meg szótlan, kérdő tekintete.

— Itt van minden, fehéren-feketén — bökött a zubbonyzsebére Smith. — Be a buszba.

Várt, amíg besorjáznak a többiek, rájuk csukta a garázsajtót, aztán a garázs elejébe ment, és óvatosan kilesett egy kis rácsos ablakon.

Az utcán tömeg nyüzsgött, legnagyobbrészt katonák, szinte mind fegyver nélkül: a Weinstubékból özönlöttek ki az égő Schloss Adler csodájára. De

voltak fegyveresek is szép számmal — két teherautónyi, harminc yardra a garázstól, nem beszélve a függővasút-állomásnál veszteglő, három teherautón érkezett katonákról. Távolabb, a Zum Wilden Hirsch előtt motorkerékpáros járőrosztag parkolt. Valódi akadály csak egy állt a postabusz útjában, egy kis parancsnoki kocsi. Két ember ült benne, s éppen a garázs utcai kapuja előtt várakoztak. Smith gondos megfigyelés után úgy döntött, hogy ezt az akadályt le lehet küzdeni. Megvizsgálta még egyszer a kétszárnyú kaput, ki van-e oldva rajta mind a négy retesz.

Mary és Carnaby—Jones már a buszban volt. Az utánuk lépő Heidit Schaffer elkapta a vállánál, megcsókolta, és rámosolygott.

— Nem is örül, hogy látjuk egymást? — kérdezte. — *Rettentő* veszélyeket álltunk ki odafönt. Képzelje, meg is halhattam volna.

— Hát az biztos, hogy nem olyan fess, mint két órával ezelőtt — mosolygott vissza Heidi, gyöngéden megérintve a férfi arcát, ahol Carraciola otthagyta véres névjegyét a Schmeisser tusával. A busz lépcsőjéről visszanézve, hozzátette: — Mindössze ennyi ideje ismerjük egymást.

— Két órája! Csakhogy én húsz évet öregedtem azalatt. És húsz év, hölgyem, pokoli hosszú udvarlás. Atyaisten — nézte csüggedten a vezetőülésbe kapaszkodó Smitht. Smith bekapcsolta a gyújtást. — És most újabb húsz évnek tekintünk elébe. Mindenki a padlóra!

— Hát maga? — kérdezte Heidi.

— Én? — viszonozta meglepetten Schaffer. Schmeissere agyával kiverte a szélvédőüveget, aztán megfordította és kibiztosította a fegyvert, a

padlóra térdelt. — Én vagyok a kalauz. És a kalauznak nem szabad lefeküdni. Tiltja a szabályzat.

Smith vérmocskos kötésbe bugyolált jobb keze a műszerfalhoz nyúlt, középső ujjával megnyomta az indítógombot, és a nagy Diesel-motor azonnal életre kelt. Smith hátratolatott. A busz mögött két kifogástalan személygépkocsi, egy Mercedes és egy Opel állt, s mire Smith — akinek arca el nem árulta volna, tud-e erről a két kocsiról — a garázs végébe ért, mind a kettő úgy megnyomorodott, hogy méltó díszei lehettek volna a garázs mögötti autótemetőnek. Smith ekkor első fokozatba kapcsolt, föltúráztatta a motort, és gorombán ráengedte a kuplungot. A busz nekilódult, és egyre gyorsulva közeledett a kapuhoz.

Smith a masszív hóeke csúcsával megcélozta a két kapuszárny találkozási vonalát. A kapu, mintha csak keménypapírból lett volna, egy reccsenéssel szétnyílt, s a konfetti mód záporozó faforgácsok közepette a nagy busz mennydörögve tört ki a szabadba. Smith vadul jobbra rántotta a kormányt, s a busz veszedelmesen balra dőlve kanyarodott rá a zsúfolt főútra.

Hiába volt zsúfolt a főút, a gyalogosoknak, akik a Schloss Adler halotti máglyáját bámulták, maradt annyi ideje, hogy meghallva a kapu recsegését meg a nagy Diesel gyorsuló dörgését, félreugorjanak. A parancsnoki kocsi azonban nem menekülhetett. Mielőtt utasai — a volánnál ülő őrmester s mellette egy őrnagy, rádiótelefonnal az egyik, hosszú hamvú, vékony szivarral a másik kezében — ráeszmélhettek volna, mi történik, már el is sodorta őket a hóeke. A kocsi jó tizenöt-húsz másodpercig ott billegett az eke széles acéllemezén, s csak azután sodró-

dott oldalt, de csodával határos módon négy kerékken ért földet. Az elképedt őrnagy még akkor is a telefont meg a szivart szorongatta, a szivarnak még csak a hamuja sem pottyant le.

Kissé távolabb, a Zum Wilden Hirsch előtt, a motorkerékpáros járőrosztag katonái hitetlenkedve nézték a jelenetet. Csak arra gondolhattak, hogy Zep Salzman, a postabusz népszerű sofőrje megzavarodott, vagy pedig beszorult a gázpedál. De hamarosan észre tértek: hallhatták, hogy a busz vezetője egymás után kapcsolja a sebességfokozatokat, s egy pillanatra meglátták a volánnál görnyedő Smitht, a jobb oldali, kitört szélvédő mögött kucorgó Schaffert s a Schmeisser előreszegezett csövét; ekkor kigyulladtak a busz fényszórói, s többet nem láthattak. De elég volt ennyi is: egy kurta vezényszó az őrmesterüktől, és a motorkerékpárosok gépeikhez ugrottak, s lábuk már rajta is volt a berúgókaron.

Csakhogy Smith is eleget látott. Figyelmeztetőül megszólaltatta a városi kürtöt, s a buszt egy kormányrándítással az úttest széle felé irányította. Szándéka annyira egyértelmű volt, hogy a motorosok egy pillanat alatt letettek öngyilkosságnak tűnő vállalkozásukról: fejvesztetten hagyták oda járműveiket, s ugrottak föl a Zum Wilden Hirsch lépcsőjére.

Fémes csattanások mennydörgésszerű sorozata, hátborzongató csikorgással repedő vasak: a hóeke, mondhatni, kardélre hányta a motorkerékpárokat, s magával sodorta őket vicsorgó szörnyeteg-agyarán. Mikor Smith visszakormányozta a buszt az út közepére, a gépek egymás után szánkáztak le az íves acéllemezről, s zúzták be tompa döndüléssel a

deszkajárdát. Motorkerékpárra már vajmi kevéssé emlékeztettek. Két gép azonban ott maradt az ekére ékelődve.

Smith jobb lába tövig nyomta a gázpedált, a busz egyre gyorsult. A fényszórók szapora ütemben váltogatták az országúti és a tompított fényt, s az út a busz előtt hasonló gyorsasággal ürült ki, de az utolsó rémült gyalogosok csak akkor ugrottak fedezékbe, amikor Smith bekapcsolta az alpesi kürtöt.

Az Alpokban a postabusznak abszolút elsőbbsége van minden járművel szemben, s ennek az elsőbbségnek a jelképe a háromszólamú alpesi kürt erőszakos, mindent túlharsogó lármája: ezzel adja tudtul, ha igényt tart erre a minden körülmények között érvényes, megfellebbezhetetlen elsőbbségre. Az alpesi kürt szavára — akár látszik a postabusz, akár nem — minden jármű és minden gyalogos köteles megállni vagy lehúzódni az útszélre; ennek a jelzésnek mindenki azonnal és automatikusan engedelmeskedik, mivel a postabusz abszolút útjoga mélyen és a kora gyermekkortól kezdve beleivódik a hegylakók tudatába. Talán csak varázspálcával lehetett volna hamarább és tökéletesebben kiüríteni a falu utcáját: a gyalogosok és a járművek olyan hirtelen szorultak az út két szélére, mintha mágnesként rántották volna magukhoz őket a házfalak. Az arcokon csak a meglepetés vagy az értetlenség kifejezése ült, ellenséges érzület már csak azért sem, mert az események villámszerű gyorsasággal követték egymást. A busz úgy ért ki a faluból, hogy egy árva lövést sem eresztettek utána.

A faluvégi éles balkanyarban a maradék két motorkerékpár is leszánkázott az ekevasról, s nekicsapódott egy alacsony kőfalnak. Ezeknek is a

Schulz-garázs mögötti roncstemetőben a helye, gondolta Smith. Az út nyílegyenesen nyújtózott előttük a Blau See sötét vize mentén. Kikapcsolta az alpesi kürtöt, de gondolt egyet és újra bekapcsolta: ez a kürt, gondolta, ér annyit, mint egypár géppuska.

— Más dallamot nem tud? — förmedt rá ingerülten Schaffer. Vacogott a szélvédő helyén befütyülő jeges szélben, ezért leült a padlóra, hátha ott kevésbé éri a huzat. — Szóljon majd, ha szüksége lesz a szolgálataimra. Gondolom, olyan egy mérföld után.

— Miért éppen akkor?

— Mert akkor jön a kiképzőtábor. Annak a pasasnak a parancsnoki kocsiban rádiótelefonja volt.

— No lám — vetett Smith egy gyors pillantást bajtársára. — És miért nem lötte le?

— Új ember lettem, főnök — sóhajtotta Schaffer. — Pompás új értelmet nyert az életem.

— Arról nem beszélve, hogy ideje sem volt tüzelni.

— No, igen. — Schaffer hátranézett, hol járnak esetleges üldözőik, de az út üres volt. Mégsem hiába nézett hátra, gondolta: a Schloss Adler vörös-fehér pokolként lobogott, s jó fél mérföldes körzetben világította meg, lélegzetelállító ellentétként, havasjeges környezetét. Nyilvánvaló volt, hogy ezt a tüzet már meg nem fékezik; nevezzük bár a piromániás vágyálmának vagy a tűzoltó lidércnyomásának, a várnak végképp befellegzett. Hajnalra puszta váz, fenséges fekete rom marad belőle, megszentségtelenített emlékeztetőül az eljövendő nemzedékeknek a világ legtündéribb völgyére.

Schaffer körülnézett, hol vannak a társai. Az ülések alatt hevert mind, teljes biztonságban. Elkáromkodta magát, mikor a busz egy zökkenőnél neki-

csapta fejét a jobb első ajtónak, aztán fölegyenesedve ránézett a kivilágított műszerfalra.

— Irgalmas isten — dünnyögte jámboran —, kilencven!

— Nem mérföld, csak kilométer — magyarázta türelmesen Smith.

— Vagy úgy. — Schaffer megbűvölten figyelte, hogyan ugrik Smith jobb lába a gázról a fékre, majd aggodalmasan kipislantott az első ablakon, és halkan elfüttyentette magát. Alig kétszáz yardra volt a tábor kapuja. A póznákra szerelt fényszórók éles fényben fürdették a kapu melletti őrbódét s mögötte a gyakorlóteret. Száz fegyveres katona szaladgált látszólag teljesen fejetlenül, de Schaffer szinte azonnal rájött, hogy téves a benyomása: a katonák teherautókra és parancsnoki kocsikba ugrottak, s korántsem vesztegették az időt.

— Hűha, ezek aztán igencsak buzgók — jegyezte meg Schaffer. — Kíváncsi lennék . . . — Elakadt a szava, tágra nyílt a szeme. Hatalmas harckocsi csörömpölt elő az őrbódé mellől, jobbra fordult, megállt, és százhetvenfokos fordulatot tett egy helyben, teljesen eltorlaszolva az utat. Lövegtornya apró zökkenésekkel addig forgott, amíg az ágyúcső bele nem ásított a busz fényszóróiba. — A nemjóját! — suttogta megbabonázva Schaffer; a hangja épp hogy hallatszott a Diesel-motor megcsöndesedő zúgásában. — Tigris-tank! Nyolcvannyolc milliméteres ágyúja van ám, főnök!

— Nem dugóspuska, az egyszer biztos — bólintott rá Smith. — Mindenki a padlóra! — Kapcsolt valamit a műszerfalon, s a tizennyolc hüvelykes karos irányjelző szelíden integetni kezdett. Smith tompított fényre váltott, majd azt is kikapcsolta, s az

utolsó harminc yardot csupán szélességjelző lámpákkal tette meg, remélve, hogy a békés szándék e jelei láttán a lövész ideges ujja csak nem téved rá minden idők legfélelmetesebb harckocsiágyújának elsütőgombjára.

A lövész ujja, ki tudja, milyen okból, békén maradt. Smith, ügyelve, nehogy meglássák sérült jobb kezét, lecsavarta az oldalablakot, kikönyökölt, a fejét is kidugta, és úgy várta be a buszhoz közeledő őrmestert és három géppisztolyos legényét.

— Gyorsan a telefonhoz! — ripakodott rájuk Smith. — Küldjenek egy sebészorvost a gyengélkedőre! — Hüvelykjével hátrafelé bökött a válla fölött. — Meghoztuk Weissner ezredest. Két golyót kapott a tüdejébe. Az isten szerelmére, mit állnak itt, mint a faszent?

— De... de hát a postabusz — makogta az őrmester. — Rádióhívást kaptunk, hogy...

— Részeg volt az a disznó! — üvöltötte Smith, és elkanyarított egy cifra káromkodást. — Haditörvényszék elé kerül reggel. És maga is — folytatta fenyegetően lehalkított hangon —, ha meghal Weissner ezredes. Mozgás!

És azzal első sebességbe kapcsolt, és lépésben megindította a buszt. Az őrmester, akit meggyőzött Smith őrnagyi rangjelzése, meg az, hogy a busz befordul a kapun, és továbbra is lépésben halad — nem beszélve az alpesi kürt ellentmondást nem tűrő, folyamatos rikoltozásáról —, elrohant a legközelebbi telefon felé.

Smith, továbbra is első sebességben, óvatosan lavírozott az emberek és gépek között; elhaladt egy csizmás-kesztyűs motorkerékpáros osztag, aztán egy sor páncélautó és teherkocsi mellett; a motorja járt

valamennyinek, s néhány már el is indult a táborkapu felé, csak éppen sokkal lassabban, mint Smith szerette volna. A busz előtt feltűnt egy csoportnyi izgatottan beszélgető tiszt, a többségük szemlátomást magas rangú. Smith még jobban lelassított, és kihajolt az ablakon.

— Be vannak kerítve! — kiáltott rájuk izgatottan. — Ott vannak a Zum Wilden Hirschben! Túszként tartják fogva Weissner ezredest. Siessenek, az isten szerelmére!

De azonnal el is hallgatott, fölismerte a tisztek között azt a hegyivadász századost, akinek Bernd Himmler őrnagyként mutatkozott be aznap este a Zum Wilden Hirschben. Egy másodperc, és a századosnak is leesett a tantusz: bambán elnyílt a szája, de mielőtt becsukhatta volna, Smith már padlóig taposta a gázpedált, s a busz dörögve lódult a déli kapu felé: a katonák kétségbeesetten vetették oldalt magukat az óriási hóeke halálos aratása elől. A meglepetés annyira tökéletesre sikerült, hogy harminc yardra voltak már, amikor az első golyó betörte a busz hátsó ablakát. Az üvegcsörömpölés elvegyült a fegyverropogással. Smith egy kétségbeesett kormányrándítással átvitte a részegen dülöngélő buszt a déli kapun, és rátért az országútra, megszabadulván egy időre a gyakorlótéri mesterlövészektől.

Csakhogy, úgy tetszett, csöbörből vödörbe kerültek. Megmenekültek az egyik veszedelemből, s máris nyakukon volt a másik, a sokkal végzetesebb, amelyik ellen nem volt semmi védelmük. Smith kicsi híján elveszítette uralmát a jármű fölött, amikor valami nagyot csattant a vezetőfülke és az utastér közötti válaszfal alján, gonosz fütyüléssel

zúgott ki az éjszakába, s robbant föl, fehéren villanó hóvihart kavarva, alig ötven yarddal az orruk előtt.

— A Tigris! — üvöltötte Schaffer. — Az a rohadt nyolcvannyolc milliméteres . . .

— Hasra! — Smith kétrét görnyedt, s félrehajolva úgy bújt meg a kormánykerék mellett, hogy épp csak ki tudjon kukkantani a szélvédő pereme fölött. — Ez alacsonyan jött. A következő . . .

A következő a hátsó ajtó tetejét szakította át, s végigsüvítve a busz hosszában, a tetőn át távozott, közvetlenül a szélvédő fölött. A robbanás ezúttal elmaradt.

— Befulladt? Vagy vaktöltés lett volna? — reménykedett Schaffer.

— Egy frászt! — egyenesedett föl Smith, s a buszt veszedelmesen kacsázó hullámvonalban vezette tovább, hogy amennyire lehet, megnehezítse a pontos célzást. — Páncéltörő gránáttal lőnek, pajtás! Úgy van megcsinálva, hogy akkor robban, ha már átütött kéthüvelyknyi acéllemezt. — Megránduló arccal kapta nyaka közé a fejét, amikor a harmadik gránát kivitte az eddig épen maradt bal oldali szélvédőt, üvegszilánkzáport zúdítva rájuk. — Ha egy ilyen gránát nem ezt a vékony karosszérialemezt üti át, hanem beletrafál az alvázba vagy a motorblokkba vagy a hóekébe. . . .

— Jaj, ne! — könyörgött Schaffer. — Inkább elhiszem. — Várt néhány másodpercet, majd így folytatta: — Hogy megadja a módját! A negyediket, úgy látszik, nem akarja elkapkodni.

— Nem arról van szó — nézett bele Smith a visszapillantó tükörbe, s egyenesbe hozta a bolondul dülöngélő buszt. — Sose hittem volna, hogy még örülni is fogok, ha egy falka hegyivadász száguld a

nyomomban. — Direktbe kapcsolta a sebességváltót, padlóig nyomta a gázpedált. — De most boldoggá tesz.

Schaffer hátrafordult, és kinézett a ripityára tört hátsó ablakon. Legalább három pár fényszóró volt a nyomukban, további kettő épp akkor kanyarodott ki a déli táborkápun, eltakarva Smitheket a tanklövész elől.

— Még hogy boldog! Én, főnök, eszméletlen vagyok az örömtől. Merthogy más egy Tigris-tank, és megint más egy-két rozzant kis teherautó. — Schaffer fölpattant, s hátrasietett az utastér járóközében, elhaladva Mary, Heidi és Carnaby—Jones mellett, akik meglehetős reszketegen kecmeregtek talpra. Fölfedezte a hátsó ülésekre halmozott sörösrekeszeket.

— Hat rekesz! — szólt oda Heidinek. — Mikor mi csak kettőt kértünk. Boldoggá tett, drágaságom! — Kinyitotta a hátsó ajtót, s az üres palackokat kiszórta az útra. Néhány üveg sértetlenül landolt a havas útszélen, de a busz most már olyan sebesen nyargalt, hogy a legtöbb ripityára tört.

Az üldözőket vezető autó háromszáz yardnyira lehetett a busztól, amikor rászaladt az üvegcserepekre. Schaffer meg nem mondhatta, mi is történt pontosan, de amit így messziről látott, az megelégedéssel töltötte el. Az első kocsi fényszórói vadul csúszkáltak jobbra-balra, s a busz motorjának dörömbölése sem nyomhatta el az éles fékcsikorgást. De még ennél is hangosabb volt a kemény, fémes csattanás, amikor a második autó belerohant az elsőbe. Néhány másodpercig úgy látszott, mintha a két kocsi összeragadt volna, de csakhamar szétváltak, s az egyik orral kötött ki a jobb oldali a

másik farral a bal oldali árokban. Az ütközés kioltotta mind a két kocsi lámpáit, de a mögöttük jövők fényszóróinak fényében tisztán látszott, hogy az út el van záródva.

— Derék — mondta elégedetten Schaffer. — Derék munka volt, Schafferkém. Elakadtak, főnök — szólt oda Smithnek.

— El ám — mondta józanul Smith. — Egy egész percre, és nem tovább. Nehéz teherautó-abroncsot ugyan ki nem lyukaszt ez az üvegmorzsa, és egykettőre félre fogják túrni a két roncsot. Heidi?

Heidi előrement, vacogva a szabadon száguldozó jeges szélben. — Itt vagyok, őrnagy úr.

— Mennyire vagyunk a mellékúttól?

— Egy mérföldre.

— És a fahíd, hogy is hívják, a Zur Alten Brücke, az milyen messze van?

— Még egy mérföld.

— Három perc. Legföljebb három. — Smith megemelte a hangját: — Három perc, hadnagy. Ki tud addig tartani?

— Ki hát. — Schaffer ekkor már nagyban kötözgette össze a robbanoszer-csomagokat: átlátszó ragasztószalaggal erősítette őket egymáshoz, s hosszú csíkokat hagyott szabadon lengedezni a kész csomagokon. Éppen végzett az utolsóval, amikor felfordult ültében: a postabusz, amely már a tótól eltávolodva, egy fenyvesben robogott, éles balkanyarral tért rá a mellékútra.

— Pardon — mondta Smith. — Kicsi híján elszámítottam magam. Kevesebb, mint egy mérföld, hadnagy.

— Csak semmi pánik — szólt vissza derűsen Schaffer. Előhalászott egy kést, s kiszabta a lehető

legkurtább gyújtózsinórokat, de aztán, kitekintve az üveg nélkül maradt hátsó ablakon, igencsak megcsöndesedett. Nem is olyan messze meg-megrezzenő fényszórók közeledtek vészes gyorsasággal.
— Azazhogy mégis van egy kis pánik. Egy pánikocska. Rossz hírem van, főnök.
— Nekem meg visszapillantó tükröm van. Milyen messze még, Heidi?
— A következő kanyar után.
Schaffer sebesen szerelte a gyújtókat, Smith pedig erősen összpontosítva készült a lehető leggyorsabb kanyarvételhez. Aztán túl voltak azon is, és alig száz yardra feltűnt a híd.
Ilyen hídon az ember biciklivel se szívesen kel át, hát még egy hattonnás busszal, gondolta Smith. S még ha valami szelíd és sekély patakocskáról lenne szó, de nem, ez a rögzítetlen vasúti talpfákkal borított, ötven láb hosszú híd egy kétszáz lábnyi mély szurdokon ívelt át; fából készült, ósdi állványzata, már amennyire Smith láthatta, egy nagyobbfajta ebédlőasztalt sem tartana meg biztonságosan.
Smith negyven mérföldes óránkénti sebességgel hajtott rá a roskatag szerkezetre. Bölcsebben tette volna talán, ha csigatempóban mászik át rajta, de meg volt győződve róla, annál jobb, minél kevesebbet időzik minden egyes elaggott talpfán. A kerekek nehéz hóláncai megmarták és idegtépő robajjal lökdösték szét a talpfákat, a postabusz veszettül bukdácsolt, s a hídszerkezet úgy ingott jobbra-balra, mint egy viharos tengeren haladó torpedóromboló parancsnoki hídja. Smith eredetileg úgy tervezte, megáll a híd közepén, de most, hogy belevágott, úgy érezte, az se lenne kisebb őrültség, mint havasi gyopárt tépkedni a lezúduló lavina útjában. Tízláb-

nyira a híd végétől beletaposott a fékbe, s blokkoló kerékkel szánkázott át a szilárd talajra.

Még meg sem állt a busz, amikor Schaffer, kezében a két csomag plasztikkal, már a nyitott hátsó ajtóban állt. Öt másodperc, és a hídon volt, ügyesen kerülgetve a szétcsúszott talpfákat, s megállt a középső pillérállványzatnál. Húsz másodperc sem kellett hozzá, hogy az egyik csomagot odaragassza a jobb oldali pillértámaszhoz, s átszökkenve, a másikat a bal oldali támaszhoz erősítse. Meghallva a gyorsan erősödő gépkocsizúgást, fölnézett, s látta az utolsó kanyar felé lendülő fénykévét. Letépte a dörzsgyújtót, majd átszökkent, letépte a másikat, s már nyargalt is vissza. Smith sebességbe tette a váltót, s már indult a busz, mikor Schaffer bevetette magát a hátsó ajtón, ahonnan segítő kezek rántották beljebb.

Schaffer megfordult, és felült a járóköz végében, a lábát kilógázta a nyitott ajtón. Éppen akkor söpörte végig az üldöző autó fényszórókévéje a kanyart, és a gépkocsi gyorsulva nyargalt a híd felé. Egy hosszú, dermesztő pillanatig Schaffer azon törte a fejét, vajon elég rövidre szabta-e a gyújtózsinórokat. Nem tudta, hogy ennyire a sarkukban vannak az üldözők. A két nő és Jones feszült arckifejezése, amelyet Schaffer érzett inkább, mint látott, nem hagyott kétséget afelől, hogy ők is erre gondolnak.

Ekkor két hangos, mégis tompa robbanás követte nyomon a plasztik robbanóanyagra jellemző vakító fehér villanást, gerendák és talpfák röppentek negyven láb magasba, s furcsán lassan forogva hullottak alá, többségükben az amúgy is megroggyant pillérácsolatra, amelynek ennyi elég is volt ahhoz, hogy összeroskadjon. Ahol híd volt az imént, már csak a

szurdok ásított üresen, s túloldalán vadul csúszkált ide-oda a fényszórópár, ahogy a gépkocsivezető, mindent egy lapra téve föl, megállni próbált a szakadék előtt. Már-már úgy tűnt, hogy nem ússza meg, de ekkor a keresztben szánkázó autó nekicsapódott egy nagy kőnek, s kétszer is átfordulva a hossztengelye körül, mindössze hatlábnyira a meredély szélétől elterült.

Schaffer ámulva csóválta meg a fejét, majd becsukta az ajtót, s az egyik hátsó székre telepedve, cigarettára gyújtott. A gyufát kipöckölte a törött ablakon, és megjegyezte: — Micsoda szerencséjük van maguknak, hogy kéznél vagyok.

— Egy ilyen szerény ember, ráadásul — tódította csodálattal Heidi.

— Bizony, ritka az ilyen — ismerte el Schaffer. — És még mennyi kellemes meglepetésben lesz része, amíg megöregszünk szép kettecskén. Milyen messze van az a reptér?

— Öt mérföldre. Nyolc perc, mondjuk. De más út nem vezet hozzá. Úgyhogy most már nem kell sietni.

— Nono, Schaffer hadnagy szeretne mielőbb a távozás hímes mezejére lépni. Mondja csak, tündérem, üres volt-e az összes sörösüveg?

— Amit kidobtunk, az igen.

— Egyszerűen meg sem érdemlem magát — mondta tisztelettel Schaffer.

— Na látja, kezdünk végre egyformán gondolkodni.

Schaffer elvigyorodott, s magához véve két üveg sört, előrement, hogy fölváltsa Smitht. Smith örömmel adta át helyét a mozgó buszban; a kezét borító kötésen, Schaffer látta, nem volt egy föltnyi hely,

amit át ne itatott volna a vér. Az arca is sápadt volt, de megjegyzést nem tett.

Három perccel később kiértek az erdőből, és szántóföldek között haladtak tovább. Még öt perc, és a Heidi utasításait követő Schaffer lefordult balra, és áthajtott egy szűk kapuń. A fényszórók előbb két kis hangárt világítottak meg, aztán egy messzeségbe nyújtózó, hótól megtisztított keskeny leszállópályát, s végül egy gépfegyver lyuggatta, meggyűrődött Mosquito-bombázót.

— Takaros látvány — biccentett Schaffer a megrongált gép felé. — Carnaby—Jones légitaxija?

Smith bólintott. — Mosquitóval kezdtük, és remélem, egy másik Mosquitóval fogjuk befejezni. A bajor hegyimentők oberhauseni repülőtere. Megérkeztünk.

— Éljenek a bajor hegyimentők! — kiáltotta lelkesen Schaffer; megállította a buszt szemközt a leszállópálya végével, kikapcsolta a fényszórót, leállította a motort. Aztán csak ültek a sötétben szótlanul, és vártak.

Wyatt-Turner kinézett az ablakon, s megkönnyebbült sóhajjal nyugtázta, hogy — aznap először — a föld éles szögben lefelé billen a Mosquito alatt. — Beijedtünk, alezredes? — kérdezte csúfondárosan.

— Beijedtem én már 1939. szeptember 3-án, és azóta sem tértem magamhoz — viszonozta nyájasan Carpenter. — Följebb kell kapaszkodnunk. Innen, a fű alól aligha látnánk meg a fogadó jelzéseket.

— Biztos, hogy irányban vagyunk?

— Mérget vehet rá. Az ott a Weissspitze. Három perc, és ott kell lennünk. — Carpenter hallgatott

egy sort, majd elgondolkozva folytatta: — Azért ez fura. Csak nem örömtüzet gyújtogatnak odafönn?

A repülő alezredes aligha túlzott. A Weissspitze körvonalai halványan derengtek csak a távolban, de a hegyoldalban lobogó nagy tűz felől nem lehetett kétség. Időről időre nagy lángcsóvák és tűzijátékszerű fényjelenségek röppentek magasan a tűz fölé.

— Robbanóanyagok vagy lőszeresládák — kommentálta eltűnődve Carpenter. — Ez csak a Schloss Adler lehet. Mondja, nem volt véletlenül gyufa a fiainál?

— Kellett hogy legyen — bámult Wyatt-Turner egykedvűen a távoli lángokba. — Látványnak nem is rossz.

— Nem bizony — hagyta rá Carpenter. Megérintette Wyatt-Turner karját, s lefelé mutatott. — Hanem az ott még szebb. A legszebb látvány, amiben részem volt.

Wyatt-Turner követte Carpenter mutatóujját. Alig két mérföldnyire, s mintegy ötszáz lábnyira alattuk, egy fényszórópár villogott rendszeres, két másodperces időközökkel. Wyatt-Turnernek némi erőfeszítésébe került, hogy rásandítson Carpenterre, de szinte azonnal vissza is kapta a fejét, és megbabonázva meredt a villogó fényre, miközben lassan, hitetlenkedve csóválgatta a fejét.

Schaffer égve hagyta a leszállópályát végigsöprő fényszórót, s beindította a busz motorját, miközben a tömzsi, fekete Mosquito kieresztett féklapokkal közeledett a leszállópályához. Meglódult a busz, és Schaffer egyre magasabb fokozatokba kapcsolta a

váltót. A Mosquito elvitorlázott a busz fölött, s mintaszerűen, vajpuhán érintett földet.

Egy perc, és Schaffer blokkoló kerékkel állt meg mindössze néhány yardra a repülőgéptől. Fél perccel később mind az öten a gépben voltak; Carpenter százhetvenöt fokos fordulatot tett a földön, majd keményen beletaposva a fékbe, maximális fordulatszámra pörgette a motorokat. Aztán nekilódultak, és olyan szédületesen gyorsultak, hogy kétszáz yardra a felszállópálya végétől már a levegőben voltak. Az emelkedés első mérföldjét Carpenter szinte egyenesen az egész völgyet bevilágító vár felé tette meg, s aztán mindörökre eltűnt a Schloss Adler halotti máglyája: a Mosquito egy döntött kanyarral ráállt a hazafelé vezető északnyugati irányra.

Carpenter repülő alezredes ötezer láb magasságra vitte föl a Mosquitót, és ott is tartotta. Fölösleges volt már a fű alatt bujkálni: az ideúton vigyázott rá, hogy egy német radarállomás se csípje meg a gépét annyi ideig, hogy módja legyen kiszámítani, merrefelé navigál. Most már, a visszaúton, azt se bánta, ha követik a lokátorok; hazafelé tartott Angliába, az akció sikerült, és tudta, nincs olyan harci gép Európában, amelyik utolérné. A repülő alezredes élvezettel szívogatta bűzlő pipáját. Elégedett volt.

Öt új utasa mintha valamelyest kevésbé lett volna elégedett a sorsával. Nekik nem jutott olyan pompásan kárpitozott pilótaülés, mint Carpenternek. A Mosquito belseje nem tesz semmi néven nevezendő engedményt az utasok kényelmének. Kopár, zsúfolt, jéghideg belvilág: ahhoz, hogy elférjen a négyezer fontnyi bomba, a Mosquito maximális terhelése, nem kell sok hely, de ülőalkalmatosságról egyáltalán nem gondoskodtak a tervezői.

A három férfi és a két nő keskeny szalmazsákokon kuporgott, s arckifejezésük híven tükrözte kényelmetlen állapotukat. Wyatt-Turner ezredes, térdén a Sten-géppisztollyal, amelyet még a leszálláskor vett elő arra az esetre, ha a fényjeleket adó gépkocsi netán német csapda volna, féloldalt helyezkedett székében, hogy szemmel és szóval tarthassa az utasokat és a pilótát egyaránt. Kérdés és láthatólag érdeklődés nélkül vette tudomásul Smith rövid magyarázatát a két női utasra vonatkozóan, hogy tudniillik a Gestapó bosszúja elől kellett menekíteni őket. Wyatt-Turner ezredesnek fontosabb, nagyobb horderejű gondolatok jártak a fejében.

Smith föltekintett megnyomorított, véres kezéről, amelyet Mary éppen újrakötözött, igénybe véve a gép elsősegélycsomagját, és így szólt az ezredeshez: — Kedves öntől, ezredes úr, hogy személyesen jött értünk.

— Nem kedvességből tettem — felelt őszintén Wyatt-Turner. — Bele is bolondultam volna, ha még egy percet Londonban kell maradnom . . . Tudnom kellett, mire jutottak. Végtére én küldtem ide magukat. — Szótlanul ült egy ideig, majd komoran folytatta: — Torrance-Smythe és Harrod őrmester elpusztult, és most hallom, odalett Carraciola, Christiansen és Thomas is. Nagy árat fizettünk, Smith, iszonytatóan nagy árat. A legjobb embereim.

— Mindnyájan, uram? — szúrta közbe kíváncsian Smith.

— Öregszem — csóválta meg a fejét s törölte meg a szemét fáradtan Wyatt-Turner. — Rájött, hogy melyikük . . .?

— Carraciola.

— Carraciola! Ted Carraciola? Az nem lehet! Nem tudom elhinni!

— És Christiansen. — Smith hangja továbbra is csöndes volt és higgadt. — És Thomas.

— Hát ők is? Mind a ketten? — Az ezredes eltűnődve méregette Smitht. — Mi mindenen mehetett keresztül, Smith őrnagy. Meg is látszik magán.

— Meglehet — hagyta rá Smith. — De amikor megöltem őket, még jobb formában voltam.

— Maga . . . *maga* ölte meg őket?

— Öltem én máskor is árulót, hiszen tudja.

— No de hármat! Hogy mind a három az lett volna! Képtelenség. Nem hiszem, nem tudom elhinni!

— De ennek talán ön is hisz — vette elő Smith az

egyik noteszt a zubbonyából. — Az összes dél-angliai német ügynök és összekötő neve, valamint azoké az északnyugat-európai brit ügynököké, akik lebuktak, és akiket német ügynökökkel helyettesítettek. Carraciola kézírása, bizonyára megismeri. Rákényszerült, hogy leírja.

Wyatt-Turner lassan, mintha csak álmodna, a noteszért nyúlt.

Három percen át némán, lassan, úgyszólván vonakodva lapozgatott, s végül egy sóhajjal térdére fektette a noteszt.

— Uraim, ez a legfontosabb dokumentum Európában, a legfontosabb dokumentum, amit valaha is láttam. — És azzal még nagyobbat sóhajtott. — Smith őrnagy, ön örök hálára kötelezte Angliát.

— Köszönöm, ezredes úr.

— Kár, hogy Angliának nem lesz módja kifejezni háláját. — Wyatt-Turner megemelte és Smith szívének szegezte a géppisztolyt. — Ugye, nem tesz semmi őrültséget, Smith őrnagy?

— Hát ez meg mi az isten csudája . . .? — fordult meg ültében Carpenter, s értetlen, mondhatni megbotránkozó pillantást vetett az ezredesre.

— Koncentráljon csak a műszereire, kedves alezredes — bökött feléje a fegyverrel Wyatt-Turner. — Az irány egyelőre megfelelő. Egy órán belül leszállunk a lille-i repülőtéren.

— Meg van buggyanva ez az alak! — suttogta bénultan Schaffer.

— Méghozzá jó néhány éve — vetette oda szárazon Smith. — Hölgyeim és uraim, bemutatom önöknek Európa legveszedelmesebb kémjét, minden idők legsikeresebb kettős ügynökét. — És azzal elhallgatott, várva a reakciót, de a reakció elmaradt. A hír

megdöbbentőbb volt, hogysem bárki szólni tudott volna.

Smith tehát folytatta: — Wyatt-Turner ezredes, önt ma délután hadbíróság elé állítják, elítélik, és a Towerbe csukják. Holnap reggel nyolckor bekötött szemmel elővezetik és főbe lövik.

— Hát tudta? — Wyatt-Turner nyájas magabiztossága szertefoszlott; halk hangját alig lehetett hallani a motordörgésben: — Maga tudta, kicsoda vagyok?

— Tudtam — biccentett Smith. — De hisz mindnyájan tudtuk, nem igaz, ezredes úr? Három évet töltött a német vonalak mögött, a Wehrmachtban szolgált, s végül beszivárgott a berlini főparancsnokságra. No persze, a Wehrmacht és a főparancsnokság segítségével. De amikor fordult a kocka, és ön nem tömhette tovább a szövetségeseket hamis és félrevezető csapatmozdulatairól, szépen áthintázott Angliába, s a németeknek küldözgette pontos jelentéseit a szövetségesek terveiről... és segédkezet nyújtott az északnyugat-európai brit ügynökök kézre kerítéséhez. Mondja csak, ezredes, hány millió frankja van a zürichi bankszámláján?

Carpenter repülő alezredes mereven bámult ki a szélvédőn, és roppant lassan megjegyezte: — Hát ez, öregfiú, egyenesen nevetséges.

— Ha csak megmoccan, alezredes úr, megtudhatja, mennyire nevetséges az a Sten-géppisztoly — mondta Smith, majd ismét Wyatt-Turnerhez fordult: — Tartok tőle, hogy alábecsülte Rolland tengernagy képességeit. A tengernagy hónapok óta gyanakodott magára meg a C-ügyosztály négy részlegvezetőjére. Torrance-Smythe esetében, mint tudjuk, tévedett.

— Rajta, találgasson csak. — Wyatt-Turner ar-

cába visszatért a szín, hangjába az önbizalom. — Legalább jobban telik Lille-ig az idő.

— Ami magát illeti, nincs mit találgatni. Rolland tengernagy visszahívott engem — és Maryt — Olaszországból: a londoniak közül senkiben sem bízhatott. Hiszen tudja, hogyan terjed a korrupció... Roppantul okosan játszotta meg a kártyáit Rolland. Megmondta önnek, hogy gyanakszik a részlegvezetőire, csak nem tudja, melyik a gazember közülük. Így aztán, amikor lelőtték Carnaby tábornok gépét, azzal az ötlettel állt elő, hogy a részlegvezetőket kell a megmentésére küldeni... és roppantul vigyázott, hogy magának ne legyen alkalma négyszemközt beszélni bármelyikkel is, mielőtt elindulnak.

— Szóval ezért... ezért vettek be engem is a buliba? — Schaffert mintha főbe kólintották volna. — Mert nem lehetett megbízni a...

— Az M.I.6-ot, amennyire tudhattuk, megfertőzte a korrupció... Nos, ezredes úr, maga nem volt túlságosan boldog, amíg Rolland *magát* nem kérte meg, hogy nevezze ki a kommandó parancsnokát. És maga engem nevezett ki. Rolland tudta, hogy így lesz. Noha maga akkor látott engem először, Kesselringéktől a cimborája, Canaris tengernagy révén megtudta, helyesebben megtudni vélte, hogy ki vagyok: az első számú német kettős ügynök. Egyes-egyedül Rolland tudta, ki vagyok igazából. A maga szempontjából, ezredes úr, jobban nem is választhatott volna. Rolland gondoskodott róla, hogy *velem* se beszélhessen négyszemközt, de miattam nem is aggódott. Azt gondolta, tudni fogom, mit kell tennem. — Smith kényszeredetten elmosolyodott. — Hát én tudtam is, örömmel jelenthetem. Gondolom, megle-

pődött, amikor Rolland ma délután közölte magával, ki is vagyok én valójában.

— Tudták? Hát maguk mindent tudtak? — Wyatt-Turner újsütetű önbizalma elpárolgott; a hangja halk volt és mérgezett. Igazított egyet a fegyverén. — Mi folyik itt, Smith?

— Előre el volt rendezve minden. Ki kellett ugratnunk a nyulat a bokorból. Mindent tudtunk magáról — csak épp bizonyítékunk nem volt. Ma este aztán meglett az is. Kramer ezredes *tudott* a küldetésünkről, *tudta,* hogy Carnaby tábornokért jöttünk.

Smith Jones felé biccentett. — Mellesleg, hadd mutassam be Mr. Cartwright Jonest. Amerikai színművész.

— Micsoda . . .? — Wyatt-Turnerből, mintha fojtogatnák, úgy bukott ki a szó.

— Carnaby tábornok nyugodalmas víkendjét tölti a tengernagy wiltshire-i nyaralójában. Mr. Jones valóban káprázatosan helyettesítette. Éppúgy elhitték őt is, mint a hamisított kényszerleszállást . . . bizonyára maga is rájött már, hogy a kényszerleszállás is meg volt rendezve. — Wyatt-Turner szólni akart, de cserbenhagyták a szavak: hangtalanul tátogott, pirospozsgás arcából minden szín kiszaladt. — És vajon honnan tudta Kramer? — folytatta Smith. — Hát csak onnan, hogy maga értesítette Berlint, amint megtudta Rollandtól a tervet. *Senki más nem tudott róla.* Sőt, Kramer azt is tudta, hogy ott leszünk a Zum Wilden Hirschben. Persze, hiszen ma reggel bemondtam a rádióba, és maga nem habozott továbbítani az új értesülést.

— Biztos ez? — szólt közbe Heidi. — Nem lehet, hogy Carraciola, Christiansen vagy Thomas tette?

Az, aki megölte Torrance-Smythe-t? A kocsma előtt van egy telefonfülke.

— Tudom. Képtelenség, nem volt rá ideje. Pontosan hét percig voltam távol. Torrance-Smythe három perccel később szintén kijött: követett valakit a három közül. Smithy okos fiú volt, tudta, hogy bűzlik valami, és . . .

— *Honnan* tudhatta? — szólt közbe Schaffer.

— Félek, hogy ez már titok marad. Nem lepődnék meg, ha kiderülne, hogy tudott olvasni az ajakmozgásból, Akárhogy is, elkapta az emberét a telefonfülkében — mielőtt annak ideje lett volna összeköttetést teremteni Weissnerrel vagy Kramerrel. Összecsaptak. De mikor a gyilkos hátravonszolta Smithyt, és visszament a fülkéhez, a fülke foglalt volt már. Láttam, A gyilkos erre, mit tehetett, visszament az ivóba. Weissnert tehát Kramer értesítette — Kramert pedig Wyatt-Turner ezredes.

— Nagyon érdekes — gúnyolódott az ezredes, de feszengő arckifejezése meghazudtolta a hangját. — Mondhatnám, izgalmas. Befejezte, Smith őrnagy?

— Be — sóhajtott Smith. — Magának természetesen muszáj volt elibénk jönnie, ezredes úr. Másként meghalt volna. Az utolsó rádióadásomban megmondtam a tengernagynak: mindent megszereztem. És maga tudta, mit jelent ez: minden nevet, minden címet. Carraciolán, Christiansenen és Thomason keresztül soha el nem jutottunk volna magához: mivel ezek hárman oly közel voltak az M.I.6-ban, maga gondoskodott róla, hogy meg ne tudják, kinek is dolgoznak név szerint. Közvetítőket használt, ezredes úr, és a közvetítők neve itt van a noteszban. Maga persze *tudta*, hogy ezek habozás nélkül kiad-

nák; ha választani kell az akasztófa és a beismerő vallomás között, a döntés nem lehet vitás.

Wyatt-Turner nem felelt. Carpenterhez beszélt: — Forduljon Lille felé.

— Ügyet se vessen rá — mondta Smith.

Wyatt-Turner Smithre szegezte a fegyvert: — Azt mondja meg nekem, miért ne lőhetném le tüstént.

— Megmondhatom — vont vállat Smith. — Mit gondol, miért kísérte ki Rolland tengernagy a repülőtérre? Máskor soha nem tette.

— Halljuk. — Wyatt hangja kemény volt, de szemében már ott ült a vereség és a halál érzete.

— Azért, hogy megbizonyosodjék, maga ezt a Stent és csak ezt hozza magával. Mondja, lát két párhuzamos karcolást ott, ahol a cső találkozik a závárzattal?

Wyatt-Turner egy hosszú percig ellenfelét nézte, aztán gyorsan rásandított a géppisztolyra. A két karcolás ott volt, ahol Smith mondta. Mikor Wyatt-Turner föltekintett, arcát fintorba csavarta a kétségbeesés.

— Igen — mondta Smith. — Magam reszeltem le az ütőszeget, pontosan harminchat órával ezelőtt. — És baljával ügyetlenül előhúzta zubbonya alól a hangtompítós Lügert. Wyatt-Turner, akinek fegyvercsöve háromlábnyira sem volt Smith arcától, többször is elhúzta a ravaszt, de mutatóujjának minden görcsös rándulására csak egy-egy üres, száraz kattanás volt a válasz. Az ezredes kővé meredt, kifejezéstelen arccal eresztette a földre a fegyvert, majd hirtelen megfordulva székében, fölrántotta az ajtót, és a noteszt kihajította az éjszakába. Aztán megfordult, és üres tekintettel rámosolygott Smithre.

— A legfontosabb dokumentum Európában, mintha azt mondtam volna az imént.

— Azt mondta, valóban. — Smith átadta pisztolyát Schaffernek, benyúlt a zubbonya alá, és előhúzta a két másik noteszt. — A másod- és harmadpéldány.

— A másod . . . — A mosoly lehervadt a kemény állkapcsú arcról, és Wyatt-Turner a vereség pózába dermedt. — Másodpéldány — suttogta. Tekintete lassan körbejárt, majd Smithen állapodott meg, aki közben már visszavette a Lügert. — Mi lesz most, lelő?

— Nem.

Wyatt-Turner biccentett, aztán az ajtót ütközésig húzva, azt mondta: — El tud képzelni engem a Towerba zárva? — Azzal fölállt, és az ajtóhoz lépett.

— Nem — rázta meg a fejét Smith. — Nem tudom elképzelni.

— Vigyázzon a küszöbre — szólt rá szenvtelenül Schaffer, az arcát mintha köből faragták volna.

— Ideje, hogy telefonáljunk egyet — csukta be az ajtót Smith, üggyel-bajjal a segédpilóta ülésébe kecmergett, s Maryre nézett. — A tengernagy bizonyára aggódik értünk.

— Ideje, hogy telefonáljunk . . . — ismételte gépiesen Mary, s úgy meredt Smithre, mintha kísértetet látna. — Hogy ülhetsz ott olyan . . . Hogy lehetsz ilyen *nyugodt*, a történtek után?

— Úgy, hogy nem ért váratlanul a dolog, te csacsi. *Tudtam*, hogy meg fog halni.

— Még hogy tudtad . . . no igen, persze — dünnyögte a lány.

— És azt vajon tudod-e — kérdezte Smith, szándékosan szenvtelen hangon, és megfogta a lány kezét —, hogy mit jelent mindez?

— Hogy tudom-e, mit jelent? — visszhangozta még mindig halottsápadtan a lány.

— Azt, hogy te meg én végképp kész vagyunk — magyarázta türelmesen Smith. — Végeztünk egyszer s mindenkorra. Végeztünk Olaszországban, végeztünk Északnyugat-Európában. Most már katonaként sem harcolhatok, mert ha elfognak, lelőnek mint kémet.

— Tehát?

— Tehát számunkra véget ért a háború. Végre, most először, magunkra is gondolhatunk. Rendben? — Megszorította a lány kezét, és Mary, válaszként, reszketegen elmosolyodott. — No, akkor jó. Alezredes úr, használhatnám a rádiót?

— Hát így érte utol a végzete. — Rolland tengernagy, kezében telefonkagylóval, ott állt a nagy adóvevő mellett, a londoni hadműveleti teremben; öregnek és igen-igen fáradtnak látszott. — Meglehet, így a legjobb, Smith. Megszerezte tehát az összes információt?

— Mindent, uram — recsegett Smith hangja.

— Pompás! Országszerte riasztottam a biztonsági erőket. Amint kézhez kapjuk azt a könyvet . . . Autó várja a reptéren, Smith. Egy óra múlva találkozunk.

— Igen, uram. Csak még valamit, uram. Egy kérés. Szeretnék megházasodni holnap délelőtt.

— Micsodaaa? — ugrott a bozontos-szürke szemöldök az ezüst hajkorona felé.

— Szeretnék megházasodni — ismételte lassan,

türelmesen Smith. — Feleségül veszem Miss Mary Ellisont.

— Hisz az lehetetlen! — tiltakozott Rolland. — Holnap délelőtt! Képtelenség! A kihirdetés, az engedélyek . . . És az anyakönyvi hivatal is zárva van holnap . . .

— Azok után, amit önért tettem . . . — szakította félbe szemrehányólag Smith.

— Ez nyílt zsarolás, uram! Visszaél egy öregember hálájával. — Rolland lecsapta a kagylót, s mosolyogva vett föl egy másikat: — Kapcsolja a hamisítórészleget.

Carpenter repülő alezredes visszasüppedt rendíthetetlen nyugalmába; a pipáját szortyogtatta, keze ügyében egy csésze frissen töltött kávé. Smith halkan beszélgetett Maryvel; Jones szeme csukva, valószínűleg elaludt. Hátrébb, a géptörzsben, Schaffer átkarolta Heidit, és a lány szemlátomást nem bánta.

— Ez az — mondta Schaffer. — Szóval beülünk egy jóféle kiskocsmába . . .

— A Savoy Grillt ígérte — emlékeztette Heidi.

— Na jó, hát akkor oda . . . egyszóval, beülünk, és pástétomot rendelünk, és füstölt pisztrángot, és aberdeeni vesepecsenyét . . .

— Aberdeeni vesepecsenyét! — visszhangozta nevető szemmel a lány. — Elfelejti, hogy háború van. Elfelejtette a fejadagolást? Jó, ha lóhúsból lesz az a vesepecsenye.

— Ide hallgasson, drágám — mondta szigorúan Schaffer, és megfogta a lány kezét. — Ki ne ejtse előttem ezt a szót még egyszer. Allergiás vagyok a lovakra.

— Hát maguk lovat esznek? — nézett rá Heidi furcsálkodva. — Montanában?

— Nem, hanem le szoktam esni róluk — vallotta be borongósan Schaffer. — És nemcsak Montanában, hanem mindenütt.

KIADTA AZ EURÓPA KÖNYVKIADÓ
A KIADÁSÉRT AZ EURÓPA KÖNYVKIADÓ IGAZGATÓJA FELEL
SZEDTE ÉS NYOMTA A PANNON NYOMDA
A NYOMDAI RENDELÉS TÖRZSSZÁMA: 84 171
KÉSZÜLT VESZPRÉMBEN, 1984-BEN

FELELŐS SZERKESZTŐ: GY. HORVÁTH LÁSZLÓ
A FEDÉLRAJZ LIENER KATALIN MUNKÁJA
MŰSZAKI SZERKESZTŐ: LIENER KATALIN
MŰSZAKI VEZETŐ: MIKLÓSI IMRE
KÉSZÜLT 15,3 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN
ISBN 963 07 3513 X

MIHAIL SOLOHOV

CSENDES DON I—IV.

A már életében klasszikussá vált, Nobel-díjas szovjet író világhírű alkotása a *Csendes Don*. Nemzedékek ismerhetik meg belőle a Nagy Októberi Szocialista Forradalom előzményeit és történetét. A mű szétfeszítve a szokásos családregények kereteit, a korszak hatalmas panorámáját bontakoztatja ki, de a kompozíció középpontjában mindig a Melehov család áll, sorsukon át a történelem végső tanulságait összegezi az író.

A doni puszták kozákságának balladai szépségű regényeposzáról írja Radnóti Miklós: „Érzelmességtől mentes, pontos és kemény líraiságában szinte egyedülálló, valóságábrázoló erejének titka pedig tapintatos aprólékosságában rejlik . . . mely az ábrázolás hitelét szolgálja."

A nyolcadik kiadásban megjelent regényt Makai Imre fordította.

JURIJ DAVIDOV

AZ ÜGETŐN, A VÁGÓHÍD MELLETT...

Századok—Emberek sorozat

„A történelmi regénnyel valahogy úgy van az író, mintha hajón ülne, és zsilipbe kerülne. Amikor a hajót a víz fölemeli, olyan új látóhatárok tárulnak ki a hajózó előtt, amelyeket eddig nem látott vagy nem vett észre, s mindez rendkívüli izgalommal, feszült érdeklődéssel tölti el" — mondta a szerző egyik interjújában. Ezt érzi az olvasó is, amikor a szovjet-orosz történészszerző eredeti dokumentumok és saját kutatásai alapján megeleveníti a tragikus sorsú ukrán forradalmár, a dúsgazdag földbirtokos, Dmitrij Lizogub fölfénylő s gyorsan elégő üstököshöz hasonló életét. A titkos forradalmi szervezet, amelynek egész vagyonát a rendelkezésére bocsátotta, terrorcselekményekkel — kormányzók, csendőrtisztek, sőt a cár meggyilkolásával — akarta előkészíteni a forradalmat. A regény nemcsak olyan nevezetes alakokat mutat be, mint pl. Bakunyin, de hiteles képet ad a kor eszmei áramlatairól, a tévedésekről és útkeresésekről, s izgalmasan mutatja be a hírhedt orosz csendőrséget, valamint azokat, akik fellázadtak az embertelen társadalmi viszonyok ellen.

Fordította: Harsányi Éva.

Időpont: 1944. Helyszín: a Sasfészek nevű vár a bajor Alpokban, a Gestapo dél-németországi központja. A németek itt tartanak fogva egy amerikai tábornokot, a szövetségesek tervezett franciaországi partraszállásának egyik szervezőjét. Ha vall, akkor az angol—amerikai csapatoknak el kell halasztaniuk a második front megnyitását. Londonból tehát útnak indul egy héttagú kommandó, hogy kiszabadítsa a tábornokot. Már az elején kérdések merülnek föl az olvasóban és az ügynökökben. Lehet, hogy áruló van közöttük? Lehet, hogy nem is egy? Lehet, hogy parancsnokuk célja nem is a tábornok kiszabadítása, hanem valami egészen más? Lehet, hogy a németek már jó előre tudtak a küldetésükről? És hogyan juthatnak fel a megközelíthetetlen szirten álló várba? És hányan maradnak életben, mire feljutnak? Hányan térhetnek haza Angliába?

Lélegzetelállító kalandok egész sora, a többszörös megtévesztéssel manőverező mesterkémek munkájának izgalmas, eseménydús ábrázolása, jó humor — ez jellemzi Alistair MacLeannek, a műfaj nagy öregének egyik legjobb, legnépszerűbb regényét.